

မြေ!

မာရ်နတ်အပျင်းပြေတီးပို့တောင်း

BURMESE
CLASSIC

NYAY

ဈေး: ၏ ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့်စာအုပ်များ

ဈေး

မျောက်တစ်ကောင်ရေးတဲ့ဝတ္ထု

(လုံးရှင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ	- ဦးဝင်းသူရလွင် (အိမ်စက်အသစ်စာပေ)
မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်	- ဦးစန်းမွန်အောင် (ငါတို့စာပေပုံနှိပ်တိုက်)
မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း	- YeWintKyaw @ Yelay
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ထေးအောင်မြင် (၂၀၁၄ခုနှစ်၊ ဇွန်လ)
အုပ်စု	- ၁၀၀၀
စာနိမ့်	- ၁၅၀၀ကျပ်

(၁၂) အုပ် ခြောက် အထူး ထုတ်

ဈေး

ကိုယ့်လက်လမ်းမှာ
ကိုယ်သာလက်လှိုက်

(လုံးရှင်းဝတ္ထုသစ်)

Eainmakathit presents

မြေ

မာရ်နတ်အပျင်းပြတီးပို့စောင်း

Eainmakathit

38, 3rd Fl, 153rd Lane,
Tamwe Tsp., Ygn.

Ph . 551403.09 730 53 703

ကောက်ရိုးတမျှင်ကို
ဓားမြှောင်တစ်လက်လို
မြည့်နေအောင် သွေးနိုင်တဲ့တစ်နေ့ကျမှ
ဖြစ်ခဲ့သမျှ
သင်းပုန်းချေကြတာပေါ့.....။

အဲဒီည.....
ကောင်းကင်မှာ နက္ခတ်စုံစေ့ရမယ်...။

The Scream....(အော်သံ)

နှစ်ဆယ်ရာစုအနှောင်းပိုင်း လူသားတွေရဲ့ ကမောက်
ထမအနိုင်ဆုံး ရူးသွပ်မှုတွေထဲက တစ်ခုကို ပြပါဆိုရင် The
Scream(အော်သံ)လို့ အမည်ရတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဒေါ်
လာသန်း ၁၂၀နဲ့ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သွားတဲ့ သတင်းကို အရင်
ချပြရလိမ့်မည် ထင်သည်။

လူတစ်ယောက်က နားပိတ်ပြီး အော်နေသည်။

ပန်းချီကားတစ်ချပ်လုံး စုတ်ချက်ကြမ်းကြမ်းနှင့် အပူ
ရောင် တော်တော်များများသုံးထားသည်။

ထို ပန်းချီကားကို သင်တို့သည်လည်း နီးစပ်ရာမှာ
ဗုဒ္ဓ ကြည့်ရှုနိုင်သလို အင်တာနက်ကတစ်ဆင့် The Scream
လို့ ရိုက်နှိပ်ရာဖွေ ကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။

အတ်ဗာဒ်မန်ချီရဲ့ ကမ္ဘာကျော်လက်ရာ...

ထို ပန်းချီကားကို ကြည့်ရှုနေစဉ် သင့်အတွက်လည်း

စဉ်းစားစရာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

အော်သံ...

ဘယ်သူက အော်တာလဲ...

ဘယ်ကလာတဲ့ အော်သံလဲ...

ပန်းချီကားထဲက နားနှစ်ဖက်ပိတ်ထားတဲ့ လူပိန်သေးလေးက အော်တာလား...။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီလူပိန်သေးလေးကပဲ အော်သံကို ကြားပြီး ထိတ်လန့်ခဲ့လေသလား...။

၁၈၉၅ ကတည်းက အတ်ဗာဒ်မန်ချ်သည် အော်သံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူတွေကို Message ပေးချင်ခဲ့ပုံပေါ်သည်။

သူ ကိုယ်တိုင်လည်း လူသားကမ္ဘာကို ပဟောဋ္ဌိတစ်ပုဒ်လို ရိုက်ခတ်ခဲ့တဲ့ အော်သံကို နှစ်တစ်ရာလောက် စောပြီး ကြားခဲ့မိပုံ ပေါ်ပါသည်။

သမိုင်းဘာသာရပ်နဲ့ မကင်းနိုင်ကြတဲ့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတိုင်း အတန်းတင်စာမေးပွဲအောင်မြင်ရန် တတိယကမ္ဘာစစ်အကြောင်း ကျွန်ုပ်ို့ ပြင်ထားကြပါ...

သတင်းစာများ ဖတ်ရှင်းနှင့် ဖိုင်းမျက်မှောင်ကျူတ်ကာ စဉ်းစားနေမိသည်။

၂၁ရာစုဟာ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ရယ်စရာအကောင်းဆုံး အချိန်ကာလတစ်ခုဆီကို ဦးဆောင်ခေါ်ယူ နေပြီလား...။

သင်တို့လည်း ကမ္ဘာ့အရေးကို စိတ်ဝင်စားပါက လက်ရှိ သတင်းများကို ကြားရပေလိမ့်မည်...

ဖိအားတွေ ကြားထဲကနေ မြောက်ကိုရီးယားက နျူကလီးယားဒုံးကျည်များ စမ်းသပ်သည်။

အမေရိကန် ငပွဲကြီးက ဒုံးကျည်အန္တရာယ် ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်သည့် X-Band ရေဒါကို ဂျပန်နိုင်ငံသို့ မျက်နှာလှုပ်ပြီး

တပ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

သူ့ပိုက်နက် ရေပြင်အတွင်း ရုရှားစစ်သင်္ဘောတစ်စင်း တစ်လတိတိ သိုသိပ်စွာလှည့်ပတ် ကင်းလှည့်သွားခြင်းကိုတော့ မသိလိုက် (ဒီတစ်ချိန်တော့ ငပွကြီး ခံလိုက်ရသည်)

ငပွကြီး တင်းသွားသည် ထင်သည်။ B-2A အဆင့်မြင့် ကိုယ်ယောင်ဖျောက် လေယာဉ်ပျံကို တီထွင်ပြန်သည်။ (ထို လေယာဉ်ပျံမှာ တော်ရုံရေဒါနှင့် ခြေရာခံ၍ မရနိုင်)

တဖန် ကိုယ်ယောင်ဖျောက် လေယာဉ်တီထွင်ပြီးပြန် တော့လည်း သူ့ခမျာ အေးအေးလူလူမနေသာပြန်...။ ထို ကိုယ် ယောင်ဖျောက်လေယာဉ်ပျံများကို ခြေရာခံနိုင်သည့် ကွမ်တန် ရေဒါနည်းပညာကို တစ်ဆင့်မြင့်ပြီး တီထွင်ရပြန်သည်။

စေ့စေ့တွေးကြည့်လျှင် ရယ်စရာတော့ အတော်ကောင်း သည်။

တိုက်ခိုက်ရေးလက်နက် တီထွင်လိုက်၊ ကာကွယ်ရေး ကိရိယာဖန်တီးလိုက်၊ ထို ကာကွယ်ရေးကိရိယာကို ဖြိုခွင်းနိုင် သည့် အဆင့်မြင့်တိုက်ခိုက်ရေး လက်နက်တန်ပြန်တီထွင်လိုက်၊ ထိုတန်ပြန်တိုက်ခိုက်ရေး အဆင့်မြင့်လက်နက်ကို ကာကွယ်နိုင် သည့် အဆင့်မြင့် တန်ပြန်ကာကွယ်ရေးကိရိယာ တီထွင်လိုက် နှင့်ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး မုန့်လုံးစက္ကူကပ်လာကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်လာခဲ့လေပြီ။

မည်သူမျှ နောင်တမရကြသေး။ မည်သူမျှ ကိုယ်အချိန် မသပ်နိုင်ကြသေးပေ။

တိုက်ခိုက်ရေး၊ ကာကွယ်ရေး၊ လက်နက်များ ဖန်တီး တီထွင်နေရသည်နှင့် လူသားအရင်းအမြစ်နှင့် ငွေကြေးဘတ် ဂျက်မှာ သန်းနဲ့ချီ ဆုံးရှုံးနေပေသည်။

တကယ့်တကယ်ဆိုရင် တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် လောက် စလုံးနှင့်လောက်လေးခွ၊ ကာကွယ်ရေးအတွက် သံခမောက်တို့ တီထွင်လိုက်ရုံလောက်နှင့်သာ တင်းတိမ်ကျေနပ်ပြီး တခြားစူး စမ်းလေ့လာရေးများအတွက် ပိုမိုအားထည့်ဆောင်ရွက်ခဲ့နိုင်မည် ဆိုလျှင်...။

ယခုလောက်ဆို ကျွန်ုပ်တို့သည် အခြားဂြိုဟ်များ၊ အခြားစကြာဝဠာများသို့ပင် ခြေဆန်နေထိုင်နိုင်လောက်ပြီ...။

ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ စာအကျွက်ပျင်းကြောင်း သင်တို့ကို သိစေလိုပါသည်။

ကျေးဇူးပြုပြီး လူကြီးမင်းများအနေနှင့် ကမ္ဘာ့သမိုင်း တွင် တတိယကမ္ဘာစစ်အကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့မလေ့လာဖို့ အခန်း တစ်ခန်း တိုးမလာစေရန် တာဝန်ယူပေးကြပါ။

ဟရ်နတ်အပျင်းပြေတို့ဆို စောင်း

သူဘောလုံးက တောင်၊ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းလို အအေးဒဏ်ကို ကာလကြာရှည်ခံနိုင်ပြီး ပေ ၃၃၀ကျော် လှိုင်းလုံးဒဏ်ကိုပါ ခံနိုင်ရည်ရှိတယ် ဆိုပဲ...။

လူတွေဟာ ဒီဇင်ဘာ ၂၁ရက်နေ့ကို စိုးထိတ်စွာဖြတ်သန်းနေကြချိန်မှာပဲ ကမ္ဘာ့တစ်နေရာမှာတော့ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ဟာ တိုးတိတ်ငြိမ်သက်စွာ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

မနေ့က တကယ် ကမ္ဘာပျက်ခဲ့ပါသလား?

ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ရာများကို တင်ဆောင်ရင်း ၂၀၁၂ နှစ်သည် တအိအိမောင်းနှင်ခဲ့ပါသည်။

ကမ္ဘာ့နောက်ဆုံးနေ့လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ၂၀၁၂ ဒီဇင်ဘာ ၂၁ရက်နေ့အတွက် လူသားများ၏ ပြင်ဆင်မှုများသည်လည်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံပင်...။

ဩစတြီးယျ ဝန်ကြီးချုပ်က ထိုနေ့မှာ ကိုရီးယားသီချင်း အေးအေးလေးနားထောင်ရင်း ဖြတ်သန်းခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

လျူကွီယန်ဆိုတဲ့ တရုတ်အမျိုးသားတစ်ယောက်ကတော့ ရေ၊ အစားအစာ၊ အောက်ဆီဂျင်ဘူးတွေ တင်နိုင်ပြီး လူအယောက်သုံးဆယ်၊ နှစ်လအထိ အသက်ရှင်အောင်ကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ ဓရာမအသက်ကယ်ဘောလုံးကြီးဆောက်ပြီး အဲဒီအထဲ ဝင်ပုန်းခဲ့သည်။

ထိုနေ့က ရာသီဥတု ကြည်လင်ပြီး နေသာသည်။

မြက်ခင်းများမှာ စိမ်းစိုပြန့်ပြူးနေပြီး ဆိုက်ပရပ်(စ်)က တိုက်ခတ်လာသည်ဟု ထင်ရသည့် လေအေးအေးလေးများ အောက်မှာ တောပန်းတချို့ ယိမ်းနွဲ့ကခုန်နေလေသည်။

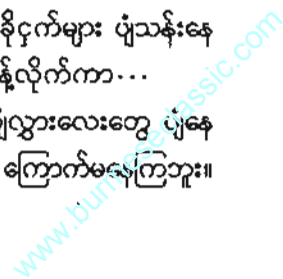
တောင်ကုန်းမို့မို့လေးပေါ်က ခုံတန်းလျားလေးတစ်ခုမှာတော့ ဇိုင်းနှင့်ဆိုက်ချိုတို့ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကြပြီး ပြာလွင်လွင် ကောင်းကင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေကြသည်။

ဒါဟာ ရည်စားဖြစ်ဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အလို...ဟု ဇိုင်းက တွေးထားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဇိုင်း...ဒီနေ့ တကယ်ကမ္ဘာပျက်မှာလား ထင်...”

ဆိုက်ချိုမေးတော့ သူက ဆောင်းခိုငှက်များ ပျံသန်းနေကြသည်ကို ကြည့်ရင်း ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ကာ...

“တို့တော့ မထင်ဘူး။ ဟိုမှာ ပျံလွှားလေးတွေ ပျံနေတာကို ကြည့်ပါလား။ သူတို့တစ်ကောင်မှ ကြောက်မနေကြဘူး။

တချို့ ပထဝီသဘောတရားတွေကို လူတွေထက် တိရစ္ဆာန်တွေက ပို နားလည်ကြတယ်လေ...။ သူတို့ကို အကဲခတ်ပြီး လက်ငင်း အခြေအနေတွေကို အကဲဖြတ်လိုရတယ်...။ သေချာတယ်...။ ဒီနေ့ ကမ္ဘာမပျက်ပါဘူး...”

“တကယ်လို့များ အခု ကမ္ဘာ ထ,ပျက်ပြီဟေ့ဆို ကျွန်မတို့ ဘာအရင် စ,လုပ်သင့်သလဲ...”

“အနီးကပ်ဆုံးမှာ ရှိနေတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ...”

ဟာ...ဟာ။

သူ့စကားကြောင့် ဆိုက်ချီမှာ နှုတ်ခမ်းကိုက်ရင်း ပြုံး သွားသည်။

ဆိုက်ချီ...။

ဘာသီနမ် တက္ကသိုလ်ကြီးရဲ့ အမွှေးပျံ့ဆုံး နှင်းဆီပန်း ကလေးတစ်ပွင့်...။ တနည်း...ဘာသီနမ်တက္ကသိုလ်ကြီးရဲ့ အထက်မြက်ဆုံး ရူပဗေဒဆရာကြီး ပါမောက္ခအန်ဒီလန်၏ ချစ် စဖွယ်သော သမီး ကလေး...။

ဇိုင်းကတော့ ရူပဗေဒမေဂျာမှာ အညတရ ကျောင်း သား လေးတစ်ယောက်ပါ။ မွေးပျံ့တဲ့ နှင်းဆီပွင့်ကလေးနဲ့ တစ်ခန်းတည်း ပညာအတူသင်ရင်းကနေ တခြားကျောင်းသား များနီးတူ သူပါရောပြီး နှင်းဆီအဆိပ်တက်နေရသူ...

သူများထက် သူပို ကံကောင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါ

သည်။

ဒီနေ့ နှင်းဆီပွင့်ကလေးဆီက Yes or No တိကျတဲ့ အဖြေတစ်ခုကို သူရတော့မည်။

“အမှတ်တရ ဖြစ်သွားအောင်လို့ပေါ့...။ ကမ္ဘာပျက် မယ့်နေ့မှာ ကျွန်မရှင့်ကို အဖြေပေးမယ် ဇိုင်း...”

ဂေဟစနစ် ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရေးနေ့က သူမအဲလို ပြောခဲ့ဖူးသည်။ အမှတ်တရ ဖြစ်သွားအောင်ထက် သူ့ကို သူမ ပိုအချိန်ဆွဲချင်လို့ပဲ ဖြစ်မှာပါ...။

ကမ္ဘာပျက်မယ့်နေ့ကို လူအများက ရောက်မှာကြောက် နေကြပြီး သူ့မှာတော့ မြန်မြန်ရောက်ချင်ကြောင်း ဘုရားထံ ဆုတောင်းနေရတော့သည်...။

“ဒီနေ့ ကမ္ဘာပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး...။ ဇိုင်း ပြောတာ ဖန်တယ်။ ပျံ့နေတဲ့ ပျံ့လွှားလေးတွေပျော်နေကြပုံ ရတယ်...”

“ဟုတ်တယ်...။ သူတို့ ပျော်နေကြတာဟာ သူတို့ ချစ်သူတွေဆီကလည်း သူတို့လိုချင်တဲ့ အဖြေရခဲ့ကြလို့ ဖြစ်မယ်...”

ဆိုက်ချီက ပြုံးရင်း ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

နောက်တော့မှ...။

“ကျွန်မ သတိမမေ့တတ်ပါဘူး...”လို့ ညင်သာ တီးတိတ်စွာ ပြော၏။

ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ ကောင်မလေးရယ်။

နီးနီးကပ်ကပ်မှာ ရှိနေတဲ့ သူမလက်ခုံကလေးကို မရဲ

၁၈

ညွှန်

တစ်ခုလေး ဆုပ်တိုင်ရင်း သူ့နားတစ်ဖက်ကို သူမနှုတ်ခမ်းလေး
နား တိုးကပ်ပေးလိုက်သည်။

“စိုင်းကို ကျွန်မ ချစ်တယ်...”

သေချာတယ်။

ဒီနေ့အတွက် ကိုရီးယား သီချင်းလည်း နားထောင်စရာ
မလိုဘူး...။

အသက်ကယ်ဘောလုံးကြီးထဲလည်း ဝင်ပုန်းစရာ မလို
တော့ဘူး...။

ဒီစကားလေးတစ်ခွန်းနဲ့တင် သူ ကယ်တင်ခြင်းခံလိုက်
ရပြီ...။

မနေ့က ကမ္ဘာပျက်ခဲ့ပါသလား?

၂၀၁၂ ဒီဇင်ဘာ ၂၂ ရက်နေ့မှာတော့ ကမ္ဘာနဲ့အဝှမ်း

“မနေ့က ကမ္ဘာပျက်ခဲ့ပါသလား” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ သ
ဘောလုံးကြီးတွေ ဝေဝေဆာဆာထွက်ရှိလာသည်။

သူကတော့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းထဲမှာ ယခုကဲ့သို့ ရေး
စိတ်...။

ဟင့်အင်း...။

မနေ့က ကမ္ဘာမပျက်ခဲ့ပါဘူး...။

စိတ်လည်း မပျက်ဘူး...

ဘိုင်လည်း မပျက်ဘူး...

မီးတောင် မပျက်ဘူးဗျာ....

အဲ...အိပ်ရေးတော့ နည်းနည်းပျက်တယ်ဗျာ....

ဒီလိုပါ...

အဲဒီနေ့မှာပဲ ကျွန်တော် ဆိုက်ချိနဲ့ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြ

ပြီး ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက် နမ်းမိမှန်းမသိတဲ့ အနမ်းတွေကို ညမ

အိပ်ခင် ပြန်စဉ်းစားမိလိုပါ...။

အဟဲ...

မနေ့က ကမ္ဘာမပျက်ခဲ့ပါဘူး...

အိပ်ရေးပဲ ပျက်ခဲ့တယ်...။

ပြဿနာက ခေတ်သစ်ကမ္ဘာဦးနေရဲ့ ညဉ့်သန်း
ခေါင်ယံက စခဲ့တယ်...။

(သို့မဟုတ်...)

The hum(အော်သံ)

မှတ်မှတ်ရရ ၂၀၁၂ ဒီဇင်ဘာ ၂၂ ရက်နေ့ ညဉ့်သန်း
ခေါင်ယံ၌၊ အိပ်မောကျနေရင်းမှ ဇိုင်းဖျတ်ကနဲ နိုးလာသည်။။

ခပ်သဲ့သဲ့ကလာတဲ့ အော်သံတိုးတိုးလေးကြောင့် သူ
ဇွတ်ကနဲ နိုးလာရခြင်းဖြစ်၏။

ဇိုင်းတို့ နေအိမ်မှာ အုတ်တံတိုင်းခတ်ထားခြင်းမျိုး
မဟုတ်ဘဲ၊ ဂျာမနီနို့ပုတ်၊ ကြံ့စာပင်း တောင်နေကြာနှင့် အမေ
ချိုထန်မြက်ရိုင်းပင်များ ရောယှက်ကာ သဘာဝအတိုင်း ခြံစည်း
နဲ့ခတ်ထားသည်မို့ ငှက်တော်တော်များများ ခြံစည်းရိုးထဲ အိပ်
ထန်းဝင်လေ့ရှိသည်။

ငှက်တွေရဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း အော်သံများကိုလည်း

ညအခါများ၌ ဇိုင်းကြားရတတ်သည်။

အခု အော်သံကရော...။ ငှက်တစ်ကောင် ခြံစည်းရိုးထဲက အော်နေတာလား။ အသံက ခပ်တိုးတိုး...။ သို့သော် ထပ်လည်း တိုးမသွား၊ ထပ်လည်း ကျယ်မလာ...။ ပုံမှန်လေး အဆက်မပြတ် ထွက်နေသည်။

ဇိုင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

လူတစ်ယောက် အိပ်မောကျနေရင်းမှ လန့်နိုးစေခဲ့တဲ့ အော်သံသဲ့သဲ့က ဘယ်က မြည်နေတာလဲ...။

အချိန်က တစ်ယောက်တည်း ခြံထဲ မဆင်းသင့်တော့သော သန်းခေါင်သန်းလွဲအချိန်...။ သို့သော် အော်သံကလည်း ဇိုင်းကို ညှို့ဝင်ခေါ်ယူနေသလို ဖြစ်နေသည်။

ခြုံထားတဲ့ စောင်ထူထူကို ဆွဲခွာလိုက်ကာ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးနှင့်လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံးယူရင်း စစ်ဂျာကင်ရှည်တစ်ထည်ဝတ်ဆင်ပြီး အိပ်ခန်းထဲက သူထွက်လာခဲ့သည်။

မိဘများ၏ အခန်းရှေ့က ဖြတ်တော့ ဖေဖေ၊ မေမေ တို့ဆီက ဟောက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရသည်။

ဒါဆို လူတိုင်းနီးပါးတော့ ဒီအော်သံကို သတိမထားမိဘူးပေါ့...။

ညဉ့်ခန်းတံခါးများကို အသံမမြည်အောင် ဆွဲဖွင့်ရင် သူ့ခြံထဲဆင်းခဲ့တော့ အော်သံသဲ့သဲ့က ထုံးစံအတိုင်း မနီးလွန်း မဝေးလွန်း အနေအထားအတိုင်း ရှိနေသည်။

“ဖျတ်...ဖျတ်...ဖျတ်...ဖျတ်...”

ဟင်နတ်အပွင်းပြေတီးဖို့ စောင်း

ဆောရီး...ဆောရီး...။

အိပ်နေကြတာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကုန်ပြီနဲ့တူတယ်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်ကြောင့် ခြံစည်းရိုးထဲမှာ အိပ်နေကြတဲ့ ငှက်တွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေစဉ် သူ့ဆီ ဖုန်းဝင်လာသည်။

ဟင်...ဆိုက်ချီ...။

အချိန်မတော်ကြီး လှမ်းဆက်ပုံထောက်တော့ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခု ရှိပြီနဲ့တူပါရဲ့။

“ဆိုက်ချီ...”

“ဇိုင်း...အိပ်နေတာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားလား”

“ဟင်အင်း...ကိုယ်နီးနေတာ ကြာပြီ...”

“ဟင်...ဇိုင်း မအိပ်ရသေးဘူးလား...”

“မဟုတ်ဘူး...အော်သံတစ်ခုကြောင့် ကိုယ်နီးလာတာ ဆိုက်ချီ”

“အို...”

ဆိုက်ချီ အံ့အားသင့်သွားပုံ ပေါ်သည်။ နောက်တော့မှ

“ကျွန်မလည်း အဲဒီအသံကြောင့် နီးလာတာ ဇိုင်း...”

“ကိုယ်လည်း အဲဒီအသံကို ရှာမယ်ဆိုပြီး ခြံထဲဆင်းလာတာ။ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေပြီ...။ အသံက ကျယ်လည်းမလာ၊ တိုးလည်း မသွားဘဲ ဘယ်နေရာကနေ ရပ်ပြီးနားထောင် နားထောင် ဒီအတိုင်း တသမတ်တည်း ထွက်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ်...။ ကျွန်မလည်း အမှတ်တမဲ့ကနေ တ

ပြည်ပြည် သတိထားမိလာတာ။ ညဉ့်သန်းခေါင်ကြီးမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း အသံကြီးနော်...”

“ဆိုက်ချီ ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ... တစ်ယောက်တည်းလား...”

“အသံကို ရှာရင်း ရှာရင်းနဲ့ လေသာဆောင်ရောက်နေတာလေ။ တစ်ယောက်တည်း။ ဖေဖေတို့တော့ မနိုးကြဘူး...”

“ပြန်အိပ်လိုက်တော့နော်... ညဉ့်သန်းခေါင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း အိမ်အပြင်ရောက်နေတာ မကောင်းဘူး...”

“အင်းပါ ဇိုင်းရဲ့... လေသာဆောင်က အိမ်အပြင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး...။ ဇိုင်းလည်း အိပ်တော့လေ။ ဖုန်းချလိုက်တော့ မယ်နော်...”

“ဂွတ်နိုက် ဆိုက်ချီ...။ အဲ...ခဏနေဦး...”

“အင်း... ပြောလေ...”

“ကိုယ်... မင်းကို အရမ်း... ချစ်... တယ်...”

“same with you နော်... အိုကေ... ဂွတ်နိုက်...”

မထင်မှတ်တဲ့အချိန်ကြီး ချစ်သူဆီက ဖုန်းဝင်လာတော့လည်း စုံထောက်ကြီး လုပ်နေရာကနေ စိတ်တွေက ကြည်နူးလာသည်။

အသံကိုလည်း ခဏမေ့သွားသည်။

အစာရှာထွက်လာသည့် ဇီးကွက်တစ်ကောင် သူနဲ့နီးနီးလေးကနေ အတောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း သကြားသီးအပင်

ပေါ်တက်သွားပြီးနောက် သူလည်း အိမ်ထဲဝင်ခဲ့တော့သည်...။

ထိုအဖြစ်အပျက်အပြီး ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့မှ ထိုအသံမှာ ကမ္ဘာကို ပဟေဠိတစ်ပုဒ်လို ရောက်ရှိခဲ့ပြီး၊ သိပ္ပံပညာရှင်များပင် တိကျရေရာသည့် အဖြေမထုတ်နိုင်သည့် “The hum” ဆိုသည့် အော်သံတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သူသိခဲ့ရသည်။

ဆခန်း (၁)

တားမြစ်နယ်မြေ

တာဝန်မှအပ မည်သူမှ မဝင်ရ

အနီရောင်စာလုံးများနှင့် ရေးထားသည့် ကန့်သတ်နယ်မြေရှိရာဆီသို့ ခါတိုင်းထက် အနည်းငယ်ကျယ်လောင်သော မြေ နင်းသံနှင့် ပါမောက္ခ ဒေါက်တာအန်ဒီလန် လျှောက်လာသည်။

အဘိုးကြီး ဒီနေ့ အတော်လေးလည်း တင်းလာ၏။

“လူကြီး လူကောင်းမဆန်ဘူး။ ဒါဟာ ကတိဖောက်ဖျက်တာပဲ...”

သူ့ဘာသာ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ကျိန်ဆဲရင်း သံမဏိတံခါးရှေ့ ရုပ်လိုက်ကာ နံဘေးက နံရံမှာ ကပ်ထားတဲ့ scanner စက်အသေးလေးရဲ့ ထိတွေ့မျက်နှာပြင်ပေါ် လက်မတစ်ချောင်း တင် လိုက်သည်။

ခပ်လှဲလှဲ အလင်းတန်းကလေးနဲ့အတူ scanner တ

မာရ်နတ်အပျင်းပြေတီးပို့ စောင်း

ဆရာကြီးရဲ့ လက်ငွေရာကို scan ဖတ်ပြီးသည်နှင့် စေ့ပိတ်ထားသည့် သံမဏိတံခါးမှာ ညင်သာစွာပွင့်လာ၏။

“ကျွန်တော်တို့ သိပ်ပြီးနောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး။ အများ မိုးခါးရေသောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့လည်း မိုးခါးရေသောက်သင့်ရင် သောက်ရမှာပဲ...။ ဆရာကြီးတို့ဘက်ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး နားလည်ပေးကြပါ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပါ။ စီမံကိန်းက ရလာတဲ့ နောက်ဆုံးအစီရင်ခံစာတွေကို ကျွန်တော်တို့ဌာနကို အချိန်နဲ့တပြေးညီ သတင်းပို့နေပါ...”

ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်ဟာ သူ့ရဲ့အိမ်နဲ့ကို ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ အသုံးအနှုန်းအနည်းငယ် နှမ်းဖြူးပြီး ကာကွယ်ရေးစစ်ရုံးချုပ်မှာ ပြုလုပ်သည့် အစည်းအဝေးမှာ ပြောခဲ့သည်။

ဆရာကြီးက အလွယ်တကူနှင့်လက်မခံချင်...။

“ဗိုလ်ချုပ်စဉ်းစားပါဦး...စီမံကိန်းရဲ့ ဦးတည်ချက်တွေ လုံးဝအံ့ချော်နေပြီ...။ ဒီကိစ္စဟာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ သေမင်းကို သွားနှိုးလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ...။ ကမ္ဘာမြေကို ကယ်တင်ဖို့ လူသားတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် အာဏာရအဖွဲ့အစည်းနဲ့ ပညာရှင်တွေမှာပိုပြီး တာဝန်ရှိပါတယ်”

“ဒီလိုသာ လူတိုင်း တင်းတိမ်ရောင့်ရဲနေကြမယ်ဆိုရင် ဒီလိုသာ လူတိုင်း သူတော်စင်ဆန်နေကြမယ်ဆိုရင် စစ်တက္ကသိုလ်တွေမှာ ဗိုလ်လောင်းလျှောက်လွှာတွေ ခေါ်မနေကြတော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့တွေ လူငယ်တွေကို စစ်ရေး၊

တညာတညာ ဖြစ်ပြီးလျှင် နေရာ မလိုတော့ဘူး။ ကမ္ဘာဟာ
ဖျဉ်း ထုတ်ပေးကြိုဆိုတဲ့ ငတ်းကမ္ဘာဖြစ်ကုန်မှာပဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့
အောင်ပိုင်တာတုန်းက အောက်ဖက် ကမ်းရိုးတန်းကို တိုက်ခတ်
ခဲ့တဲ့ ရန်တိုင်းတာ သိပ္ပံတက္ကသိုလ်ကို စိန်ခေါ်ပုတ်နိုးသွားတဲ့ မှန်
တိုင်းပဲ...ဆရာကြီးတို့ သိပါတယ်..”

ဝါဇာကွဒေါက်တာအန်ဒီလန် ဖြည်းညှင်းစွာ ခေါင်း
ထမ်းလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်နဲ့ စကားပြောလျှင် စိတ်ရှည်ရတော့
မည်ဖြစ်ကြောင်း သူသဘောပေါက်လိုက်သည်။

“အင်အားကြီးတဲ့ သဘာဝမှန်တိုင်းတစ်ခုပါ။ ဗိုလ်ချုပ်
သံသယမဖြစ်ပါနဲ့...”

“သေချာရဲ့လား...။ ကျွန်တော်ကတော့ Frankenstein
(ရှားပါးမျိုးစပ်မှန်တိုင်း)လို့ သံသယရှိနေမိတယ်။ ပွဲလန့်
တုန်း ဖျာခင်းဖို့ နားလှည့်ပြီး ပါးရိုက်သွားတဲ့ သိပ္ပံမှန်တိုင်းအ
တူကြီး။ ကဲပါ...ဆရာကြီးတို့ ဒီအသံတွေ နားမထောင်ချင်ဘူး
ဆိုတာ ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစားပါတယ်။ ကျွန်တော် ထပ်ပြီး
အတည်ပြုပြောကြားချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သုတေသန လုပ်
ငန်းကို နောက်ပြန်မလှည့်ဖို့နဲ့ ရပ်တန့်မပစ်ဖို့ ကျွန်တော်လေး
လေးနက်နက်မှာကြားချင်တယ်...။ ဆရာကြီးတို့ဘက်က လို
အပ်ချက်မှန်သမျှကို ကျွန်တော်တို့ဌာနဆီ ရီပို့(ထ်)တင်ပါ...။
ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပါ”

ကဲ...ဘာများ တတ်နိုင်တော့မှာလဲ...။

ခေတ်အဆက်ဆက်မှာလည်း ပညာရှင်တွေကို အာဏာ
ရှင်တွေကပဲ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား...။

အစည်းအဝေးက ပြန်တော့ သုတေသနဌာနချုပ်ရှိရာဆီ
ဆရာကြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ သန့်စင်မွန်မြတ်စွာ တစိုက်မတ်မတ်
လုပ်ဆောင်ခဲ့သည့် အရာများအားလုံး ညစ်ထေးပြီ။

အိုင်ယွန်နိုစပီးယား (Imosphere) အလွှာ...။

အို...ချစ်ရတဲ့ ကမ္ဘာမြေရယ်...။

ချစ်ရတဲ့ ရေ၊ မြေ၊ လေထုနဲ့ တောတောင်စိမ့်စမ်း
တွေရယ်...။

အကျပ်အတည်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ လူတိုင်းဘုရားဆီ
မှာ ဆုတောင်းကြရတယ်။

ဘုရားရှင် ကယ်တင်ဆောင်မတော်မူလှည့်ပါဦး...။

လူတွေရဲ့ ခက်ထန်မောက်မာလှတဲ့ ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူလို
မှုတွေကို ယဉ်ကျေးအောင် ကရုဏာတော်နဲ့ သွန်သင်ဆုံးမ
လှည့်ပါဦး...။

အခန်း (၂)

ဘာသီနမ်တက္ကသိုလ်ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်ကွင်းပြင် ကျယ်ကြီးတွင် သိပ္ပံသုတေသနဌာနချုပ်တစ်ခု ရှိလေသည်။

ထို ဌာနချုပ်မှာ ဧကများစွာ ကျယ်ဝန်းပြီး၊ တစ်ဝက်ကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများအတွက် လက်တွေ့ စမ်းသပ်ခန်းများအဖြစ် ထားရှိပေးကာ၊ ကျန်တစ်ဝက်မှာမူ တားမြစ်ဧရိယာ ဖြစ်လေသည်။

တားမြစ်ဧရိယာ....

စူးစမ်းလေ့လာလိုပြီး ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများအတွက်ကတော့ တားမြစ်ဧရိယာဆိုသည့်နေရာကို သိပ်မနှစ်မြို့လှပါ...။

ပွင့်လင်းမြင်သာမှု မရှိ...။

စမ်းသပ်တီထွင်မှုများအတွက် ရေတပ်၊ လေတပ်မှ ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးများနှင့် တက္ကသိုလ်က ဆရာ၊ ဆရာမ၊

တပ်မှူးအဖွဲ့အစည်းတို့ စောင်း

ပါမောက္ခများ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်လေ့ရှိသည်ဆိုတာကလွဲပြီး ထိုတားမြစ်ဧရိယာထဲမှာ ဘာတွေစမ်းသပ်နေတယ်။ ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ မည်သူမျှ မသိရ။ လေ့လာရေး ခရီးအဖြစ် နဲ့တောင် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေကို ဝင်ရောက်ခွင့်မပေးချေ။

လုံခြုံရေးအစောင့်ဝန်ထမ်းများ မထားရှိသော်လည်း နံရံမှာကပ်ထားသည့် စိစိတီဗွီကင်မရာက ၁၈၀ဒီဂရီ ကင်းလှည့်တာ မှတ်တမ်းတင်ဗီဒီယိုရိုက်လျက်ရှိသည်။

နောက်ပြီး တားမြစ်ဧရိယာထဲသို့ ဝင်ရမည့် တံခါးမှာ ထည်း၊ ဝင်ခွင့်ရှိသူအားလုံးရဲ့ လက်ဗွေရာများကို သိမ်းဆည်းထားပြီး၊ Scanner ပေါ် လက်မတစ်ချောင်းတင်ကာ Scan-ner က ခွင့်ပြုတော့မှ ပွင့်သည့် အထူးလုံခြုံမှုရှိသော တံခါး ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ ဘာသီနမ်တက္ကသိုလ်ကြီးသည် တစ်ဖက်က ထည်း ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများကို ထူးချွန်ထက်မြက်စေရန် ဝါသနာပါသောကြားပို့ချပေးနေသလို၊ တစ်ဖက်မှာလည်း နားလည်မိသည့် လျှို့ဝှက်အနေအထားတစ်ရပ်မှာ သိမ်မွေ့စွာရှိနေလေသည်။

ဒီနေ့ ပရက်တီကယ်ခန်းထဲ ခိုင်း၊ မောလိုနှင့်ဘားနော့ နယ်ချင်း သုံးယောက် ရှုပေဒလက်တွေ့ စမ်းသပ်မှုတစ်ခုကို တက္ကသိုလ်က လုပ်ဆောင်လျက်ရှိပြီး ဗိုက်တော့ဂျီဘာကာ လက်ပတ်တီကို ခဏခဏ ကြည့်နေလေသည်။

ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးတော့မှ ဆရာက တန်းဖြုတ်လိုက်သဖြင့် ကန်တင်းသို့ ပြေးကြရလေ၏။

“ဒီနေ့ ကန်တင်းမှာ လူတော်တော်ရှုပ်တာပဲ...”

“အေးကွာ...လွယ်တာ မှာရအောင်...”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် နေ့လယ်စာ စားနေချိန်ကျမှ ဆိုက်ချီရောက်သည်။

ဆိုက်ချီရောက်လာလျှင် မည်မျှဆူညံနေသည့် နေရာဖြစ်ပါစေ။ ခေတ္တခဏတော့ ငြိမ်သက်သွားတတ်စမြဲပင်။

ဇိုင်းသည် ချစ်သူ၏ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနိုင်လွန်းခြင်းအပေါ် သိပ်အနှစ်သက်ကြီး မဟုတ်သော်ငြား တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ဂုဏ်ယူမိသလို ဖြစ်နေတတ်၏။

“အရင်စားကြတာပေါ့။ ပြီးရင် ကျွန်မတို့လေးယောက် ကိစ္စတစ်ခုကို ဆွေးနွေးကြရအောင်...”

နေ့လယ်စာ စားပြီးသွားတော့ ဆိုက်ချီက....

“မောလိုနဲ့ဘားနော့ မနေ့ည ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်က ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိလား...”

“ကိုယ် မေးပြီးပါပြီ...ဒီကောင်တွေ အိပ်တာမှ သိုးလို့ ဘာမှ မသိဘူး...တဲ့”

မောလိုနဲ့ဘားနော့မှာ နယ်ကတက်လာသည့် အဆောင်နေကျောင်းသားများဖြစ်ပြီး ဇိုင်းနှင့်အတွဲဆုံး သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်လေသည်။

“ဇိုင်း...”

ဇိုင်းက အသာအယာပြုံးလိုက်ကာ...

“မင်း ဘာတွေ ပြောတော့မယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်။

ကိုယ်လည်း အင်တာနက်ကနေ ဖတ်ပြီးပါပြီ...”

“ဟာ...ဟာ...ဟေ့...။ မင်းတို့နှစ်ယောက်နော်...

ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီဆိုပြီး ငါတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ ဘေးဗို့မယ်မကြံနဲ့ ငါတို့ နားလည်အောင်လည်း ရှင်းပြကြဦး”

“ဒီလို ဟိတ်ကောင်တို့ရေ...မနေ့ ညလယ်ခေါင်လောက်က အော်သံတစ်ခုကို ကြားပြီး ငါတို့နီးခဲ့ကြတယ်။ ငါလည်းနီးသလို ဆိုက်ချီလည်း နီးပြီးအော်သံဘယ်က ထွက်နေတယ်ဆိုတာ ရှာခဲ့ကြတယ်”

“နေပါဦး...မင်းတို့နှစ်ယောက်က တစ်ခန်းတည်းမှာ အတူရှိနေကြတာလား”

“မင်းအာတဲ့မှ...။ ထူးဆန်းလို့ ဖုန်းဆက်ကြတာပေါ့

...။ ဒီနေ့မနက် အင်တာနက်မှာ ငါဖတ်ကြည့်တော့မှ မနေ့က ငါတို့ကြားခဲ့ကြတဲ့ အော်သံဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ကျယ်ပြန့်တဲ့ ဇီဝိယာတစ်ခုလုံးကို ရိုက်ခတ်ခဲ့တဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အသံတစ်သံဖြစ်နေတယ်”

“ဟင်...”

“ဟုတ်တယ်...အဲဒီအသံက အခု မင်းရွတ်လိုက်တဲ့ စာင်ဆိုတဲ့အသံနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့ ဟင် (The Hum) ဆူညံသံကြီး...တဲ့။ ဒီအသံကို အင်္ဂလန်၊ မြောက်အမေရိက၊ ဩစတြေးလျနဲ့ နေရာတော်တော်များများကနေ ကြားခဲ့ကြတယ်။

သိပ္ပံပညာရှင်တွေကတော့ ဒီအသံကို တုန်နှုန်းနှိမ့် ဆူညံသံအမျိုးအစားလို့ ပြောနိုင်တာကလွဲပြီး ဘယ်ကလာတယ်။ ဘာကြောင့် ထွက်တယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ကြဘူးတဲ့...”

“ဇိုင်းစကားကို ဆိုက်ချီက ဆက်၍...။

“ပညာရှင်တွေရဲ့ မှတ်ချက်တွေကတော့ စုံနေတာပဲ။ တချို့ကလည်း ပန်းကန်ပြားပျံက ထွက်တဲ့အသံတဲ့။ တချို့ကလည်း စက်ရုံတရုံက လည်ပတ်တဲ့အသံဆိုတာက လွဲပြီး ဘယ်သူမှ ရေရေရာရာ မပြောနိုင်ကြဘူး...”

“ကမ္ဘာ့နေရာတော်တော်များများကနေ ကြားရတဲ့အသံဆိုတော့ ထူးတော့ ထူးဆန်းနေပြီ...”

ဘားနော့က လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ..

“ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော မင်းတို့ငါတို့တွေ ကမ္ဘာပျက်ကိန်းထဲကတော့ လွတ်ထွက်လာကြတာပဲ...။ ခေတ်သစ်ကမ္ဘာဦးနေ့ကနေ တို့ဘဝတွေကို စတင်ခဲ့ကြတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ...ငါ ပြောချင်တာက ကမ္ဘာပျက်ကိန်းက တကယ်ပဲ ပျက်ပြယ်သွားပြီလား...။ ဒါမှမဟုတ် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုဆီကို ဆုတ်သွားတာလား...”

“အိုး...ဟိုး...ခေါင်းခဲတယ်ဟေ့။ ဒီကိစ္စ ဒီမှာတင်ပဲ ဖြတ်ရအောင် အတန်းချိန်ရှိသေးတယ်နော်...။ P4 မဟုတ်လား...။ အဲဒီဆရာကြီးက တကယ်ကြပ်တာကွ...။ ငါတို့ စာနည်းနည်း ပြန်နွေးမယ်...”

သူငယ်ချင်းလေးယောက် ကန်တင်းထဲကနေ ပြန်ထွက်

သွားတော့မှ သူတို့နဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်မှာ မသိမသာခေါင်းယမ်းရင်း လေပူတချို့ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

ပါမောက္ခဒေါက်တာအန်ဒီလန်ရဲ့လက်ထောက်၊ ဆရာယုဆွန်လာ...။

အခန်း (၃)

School Bus ကြီးမှာ တရွေ့ရွေ့ မောင်းနှင်လျက်ရှိသလို၊ ဖယ်ရီစီးကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများလည်း သီချင်းသံ ပြိုင်ဆိုတဲ့သူ၊ ရယ်မောစရာပြောတဲ့သူနဲ့ တဟေးဟေး တဟားဟား ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို တစ်ခုမေးမယ်...”

“အင်း...မေး...”

“ဆိုပါစို့...။ ဟောဒီကျောင်းကားကြီးက ၆၀ ကီလိုမီတာနှုန်းနဲ့ မောင်းနေတယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ကရော ပြေးနေတာလား၊ ရပ်နေတာလား...”

ရူပဗေဒပါမောက္ခဖြစ်သူရဲ့ သမီးက ဖခင်ဖြစ်သူကို တော့ မကျပ်၊ ချစ်သူကိုလှည့်ကျပ်နေတော့သည်။

ချစ်သူနဲ့ဘေးမှာ ထိုင်နေရတဲ့အတွက် ဇိုင်းမှာလည်း ရူပဗေဒသဘောတရားထက် ရင်ခုန်သံက ပိုကျယ်လောင်နေသည့်အတွက် ဆိုက်ချီရဲ့အမေးကို ရူပဗေဒသဘောတရားတွေ ဘာတွေ သုံးမနေတော့ဘဲ ရိုးရိုးလေး စဉ်းစားလိုက်ကာ

“ကိုယ်တို့က ကားပေါ်ထိုင်နေတာဆိုတော့ ရပ်နေတဲ့

မာရ်နတ်အပျင်းပြေတီးစို့ စောင်း

သဘောနေမှာပေါ့။ ပြေးနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး အဲဒါသေချာတယ်”

ချစ်သူရဲ့ မေးခွန်းက ဒီလောက်ရိုးရှင်းတဲ့ အဆင့်မှာ ရပ်နေမှာ မဟုတ်ကြောင်း သူသိထားသည်။ တကယ်လည်း သူ မျှော်လင့်ထားသလိုပင်...

“ဒါဆို တစ်ဆင့်တက်ပြီး မေးမယ်နော်...။ ဆိုပါတော့...။ လိပ်ပြာတစ်ကောင်ဟာ ဟောဒီကားပေါ်မှာ ဘယ်နေရာမှ မနားဘဲ ပျံရက်သားပါလာတယ်ဆိုရင်... အဲဒီလိပ်ပြာရဲ့ ပျံသန်းနှုန်းဟာ မူလပျံသန်းနှုန်းလား... ဒါမှမဟုတ် မူလပျံသန်းနှုန်းကို ခြောက်ဆယ်ကီလိုမီတာ ထည့်ပေါင်းပြီး သူပျံနေရသလား...”

“အဲ...”

သူနည်းနည်းတော့ အတွေးရကြပ်သွားသည်။

ဒီလို ပုစ္ဆာဆန်ဆန် မေးခွန်းတွေ အထက်တန်းကျောင်းတန်းက သင်ခဲ့ရပေမယ့် လောလောဆယ် မေ့လည်းနေပြီ...။ တွက်ချက်ပုံ အဆင့်ဆင့်လည်း သတိမရတော့...။

“မေးခွန်းက ရူပဗေဒဆန်တဲ့ မေးခွန်းပဲ... ဒီ မေးခွန်းထို ဘယ်လိုစဉ်းစားမိသွားတာလဲ...”

“ကားပေါ်ပါလာတဲ့ လိပ်ပြာတစ်ကောင်ကြောင့်ပေါ့”

“ဘယ်မလဲ... အဲဒီလိပ်ပြာ...”

“ဟိုမှာ...”

သူကြည့်လိုက်တော့ ဆိုက်ချီပြောသည့် လိပ်ပြာမှာ

ဟာပြတင်ပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ပင် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

ကွာ...။ တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့လိပ်ပြာ...။

ဒင်း ပျံသန်းပုံကို လေ့လာပြီး ရမ်းတုတ်မလိုဟာကို ဒင်းက ထွက်သွားပြီဆိုတော့ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...။

ဟင်း...။ ဖိဝ ကီလိုမီတာ ပြေးအားရှိတဲ့ကားပေါ်

ပါလာတဲ့လိပ်ပြာ...။ သူပျံနေတာ မူလပျံသန်းနှုန်းလား...။ ကီလိုမီတာ ဖိဝ ထည့်ပေါင်းပြီး ပျံသန်းနေရသလား...။

စဉ်းစား...စဉ်းစား...။

“ဒီနေရာမှာ ငါနည်းနည်း ပြောစရာရှိတယ် ဆိုက်ချီ...”

ဟင်...

သူ စဉ်းစားနေစဉ်မှာတင် တစ်ဖက်မှာထိုင်နေသည့် ထေလိုဒန်မှာ ဆိုက်ချီစကားကိုကြားသွားပြီး လူတတ်ကြီးဝင်လုပ် ပါရော။

ထေလိုဒန်ကို သူ လုံးဝကြည့်မရပါ...။

ပုံမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ထေလိုဒန်မှာလည်း သာမန်တက္က သိုလ်ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ အားကိုးစီးရလေ့ရှိသည့် School Bus ပေါ်လည်း ပါလာမှာမဟုတ်...။

နှင်းဆီအဆိပ်သင့်သူများစာရင်းတွင် သူသည်လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်ပြီး။ ဆိုက်ချီအချစ်ကို ဇိုင်းရသွားလင့် ကစား အရန်လူအဖြစ်နဲ့ ပွဲစဉ်ရဲ့နံဘေးမှာ ရပ်ကြည့်နေသူတစ် ယောက်လို အကွက်ကောင်းစောင့်နေသူပင် ဖြစ်လေသည်။

ထေလိုဒန်မှာ ဇိုင်းလို အညတရ ကျောင်းသားတော့ မဟုတ်...။

ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ဩဇာအာဏာထက်မြက် ကျသည့် ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်၏ သားဖြစ်လေသည်။

“Xဆိုတဲ့ အာကာသယာဉ်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်ကနေ တစ်

ဘက်ကို ကီလိုမီတာ တစ်သိန်းနှုန်းနဲ့ ထွက်ခွာလာတယ်ဆိုပါ ချီ...။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ Yဆိုတဲ့ အာကာသယာဉ်ကလည်း X

ရဲ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း တစ်စက္ကန့်ကို ကီလိုမီတာ တစ်သိန်း နှုန်းသောင်းနှုန်း ထွက်ခွာလာတယ်ဆိုရင် သူတို့နှစ်စီးရဲ့ အမြန် နှုန်းကွာခြားချက်က ဘယ်လောက်ရှိမယ်လို့ ဆိုက်ချီထင်သလဲ”

“ဒါများ ထေလိုဒန်ရယ်...တစ်သိန်းရှစ်သောင်းထဲက တစ်သိန်းကိုနှုတ်လိုက်မှာပေါ့...။ ရှစ်သောင်းပေါ့...မဟုတ်ဘူး

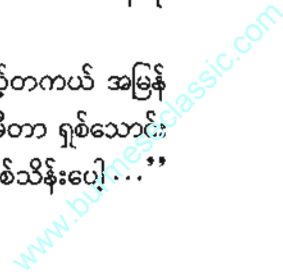
...။”

ဆိုက်ချီသည်လည်း အငိုက်မိသွားသလို ဇိုင်းလည်း တော်ကလေး ခံရခက်သွားသည်။

မတောက်တခေါက် ဗဟုသုတလေးနဲ့များ ဒိုင်းစတိုင်း သီအိုရီတွေ ပုံတူကူးချနေလိုက်သေးသည်။ နံဘေးမှာ ရည်း

ကြီးတစ်ယောက်လုံး ငုတ်တုပ်ရှိနေတာတောင် အားနာပုံ မပါ...။

“မဟုတ်ဘူး ဆိုက်ချီရဲ့...။ တကယ့်တကယ် အမြန် ကွာခြားချက်က လူတွေထင်ထားတဲ့ ကီလိုမီတာ ရှစ်သောင်း နှစ်သောင်းပိုနေတယ်။ ကီလိုမီတာ တစ်သိန်းပေါ့...”

“အဲ...ကျွန်မ နားရွပ်သွားပြီ...ဘယ်လို တွက်လိုက်တာလဲ ထေလိုဒန်ရဲ့”

“ဒီလိုလေ...”

ထေလိုဒန်က နှိုင်းဆသီအိုရီကို ဆရာကြီးလေသံဖမ်းပြီး ရှင်းတော့မည့်ဆဲဆဲပင် ဇိုင်းက စကားစဖြတ်လိုက်ပြီး...

“Time and space ကြောင့်ပါ...။ သူ Relativity ကို လေကြောရှည်ပြီး ရှင်းပြတော့မယ်။ အဲဒီ သီအိုရီကြီးက ရှည်လျားလွန်းလို့ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်တင် ကိစ္စကပြတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ညဘက်ပါ ဖုန်းဆက်ပြီး ရှင်းနေရလိမ့်မယ်။ ကိုယ်မဲရှင်းပြမယ်...။

Relativity ကို အလွယ်ဆုံးနည်းနဲ့ နားလည်အောင် ချဉ်းကပ်လို့ရတယ် ဆိုက်ချီ။ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဆိုပါစို့...။ အဲဒီ ကောင်လေးဟာ ကောင်မလေးချောချောနဲ့ တစ်နာရီအတူ ထိုင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီကောင်လေးဟာ တစ်နာရီကို တစ်မိနစ်လောက်ပဲ ကြာတယ်လို့ ထင်လိမ့်မယ်...တဲ့။ အဲဒါပေမယ့် တစ်မိနစ်လောက် မီးဖိုပေါ် ဖင်ခုထိုင်မိမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီတစ်မိနစ်ဟာ တစ်နာရီလောက်ကြာတယ်လို့ ထင်မှာပဲ...တဲ့။ ဒါ Relativity ရဲ့ သဘောတရားပဲ...။ စောစောက သူပြောသွားတဲ့ အာကာသယာဉ်နှစ်စီးကိစ္စကလည်း time and space ကြောင့်ပါပဲ အချိန်နဲ့နေရာကွာသွားကြတာ...”

“အဲ...”

ဆိုက်ချီမှာ ဇိုင်းရဲ့ ဥပမာစကားကြောင့် ပြုံးစိစိဖြစ်သွား

သလို ထေလိုဒန်မှာလည်း တော်တော်ဒေါသထွက်သွားလေတော့သည်။

“အိုင်းစတိုင်း ကိုယ်တိုင်အဲဒီဥပမာလေးကို သုံးပြီး ရှင်းပြသွားတာပါ။ သူ့ရဲ့ Relativity ကို ပညာရှင်တွေက စာအုပ်ပေါင်း ကိုးရာကျော်ရေးပြီး ထုတ်ခဲ့ပေမယ့်၊ တကယ်သဘောပေါက်တဲ့သူက ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဆယ်နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်တဲ့။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ဒီ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ အဲဒီဆယ်နှစ်ယောက်ထဲက အနည်းဆုံး တစ်ယောက်တောင်ပါလာမယ် မထင်ဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

ဇိုင်းအသံအနည်းငယ် ကျယ်လောင်သွား၍ထင်သည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်က ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများအားလုံး ဇိုင်းစကားကို ကြားသွားပြီးအော်ရယ်ကြရာ ထေလိုဒန်အကြီးအကျယ် ရှက်သွားပြီး...။

“ဟိတ်ကောင်...မင်း...”

လူကြီးသားတို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းပေါက်ကွဲရာ ဇိုင်းက တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာပင်...။

“ဘာလဲ...မင်းက မယုံလို့လား...။ ဒါဆို အဲဒီသီအိုရီကို မင်းနဲ့ငါ အတူစမ်းကြည့်မယ်လေ။ ငါက ဆိုက်ချီနဲ့တစ်နာရီအတူတွဲထိုင်မယ်...။ မင်းက မီးမွှေးပြီး မီးဖိုပေါ် တစ်မိနစ်ထိုင်လိုက်...။ ပြီးရင် မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူထိုင်တာ ပိုကြာသလဲဆိုတာ ဒီဘတ်စ်(စ်)ကားပေါ်က ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကို

ပြောပြမယ် ဘယ်လိုလဲ..”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

ထပ်မံပွဲကျသွားပြန်သည်။

“မင်း...မင်း...”

“ဟား...ဟား...ဟေး...”

“တော်ကြပါကွာ...တစ်ကျောင်းတည်းသားချင်း
တွေဟာကို...”

ထိုးမယ် ကြိတ်မယ်လုပ်ရာ ကျောင်းသားများက ဝိုင်း
ဆွဲကြသဖြင့် လိပ်ပြာတစ်ကောင်က ပေးသွားတဲ့ လှေကျင့်ခန်း
က ထိုမျှနှင့်ပြီးဆုံးသွားလေတော့သည်။

ထေလိုဒန်မှာ ဇိုင်းကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း သူ့လက်ထဲက
အချိုရည်သံဗူးကို အားကုန် ညှစ်ပြလိုက်သည်။

ဇိုင်းက မမူချေ...။

လေတစ်ချက် ချွန်ကာ ဒူးပင်နုနုနေလိုက်သေးသည်။

ပြဿနာတွေကို သယ်ဆောင်လာတဲ့ ဘတ်(စ်)ကား
အိုအိုကြီး ကျောင်းရောက်တော့ နောက်ထပ်ပြဿနာတစ်ခုက
ကြိုတင်ပြီး စောင့်နေလေတော့၏...။

ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ အားလုံးမော့ကြည့်နေ
ကြသည်။

ဟုတ်ပါ၏...။

ကောင်းကင်ပေါ်က ပြဿနာ...။

ဆခန်း (၄)

ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများအားလုံး ကောင်းကင်
ပေါ်မော့ကြည့်နေကြသည်။ တစ်ကျောင်းလုံးလည်း ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်လျက်ရှိ၏။

မြင်ကွင်းကလည်း တကယ့်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ခြား
ဧရာပါ...။

အစိမ်းရောင်အလင်းတန်းများ ထွက်နေသည့် ဧရာမ
အလှပပုံ အဝန်းဝိုင်းကြီးတစ်ခု။ ဇိုင်းသည် ဆိုက်ချီကို လက်ဆွဲ
ရင်း တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေသည့် လူအုပ်ကြီးကြားထဲမှ
အားနေ့နဲ့ မောလိုကို ရှာတွေ့သွားကာ...။

“ဟိတ်ကောင်တွေ...ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း...”

“မသိဘူး...ကျောင်းသားတစ်ယောက် စ, တွေ့ရင်းက
တစ်ကျောင်းလုံးတွေ့သွားပြီး အခုလို ဖြစ်ကုန်တာ...”

မိုးသားပြာပြာတွင် အစိမ်းရောင် အလင်းတန်းများ ဖြာ
ထွက်နေသည့် ထူးဆန်းသည့် ပုံသဏ္ဍာန်ကြီး...။

ဇိုင်း အဲကြိတ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။

၂၀၁၂ ဒီဇင်ဘာ ၂၁ရက်နေ့က ကမ္ဘာ့မပျက်ခဲ့ပါ...။

သို့သော် ခေတ်သစ်ကမ္ဘာဦးညကစပြီး နားလည်ရခက် ခဲသည့် ထူးဆန်းသည့် ကိစ္စများက ဆက်တိုက်ဆိုသလို ဖြစ်ပေါ် နေသည်။

ကမ္ဘာ့နေရာတော်တော်များများက ကြားခဲ့ကြရသည့် အော်သံ(သို့မဟုတ်) တုန်နှုန်းနှိမ့် ဆူညံသံတစ်ခု...။

အခုလည်း လာပြန်ပြီ...။ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ ပုံရိပ် ထင်နေသည့် အစိမ်းရောင်အလင်းတန်း ခရုပတ်အိုင်းကြီး...။

“ဘယ်လိုထင်လဲ...ဟိတ်ကောင်...။ ငါတို့ ကမ္ဘာကို စစ်ကြေငြာဖို့ ဂြိုဟ်သားတွေရဲ့ ရန်စစ်နဲ့ခေါ်တဲ့ သင်္ကေတလို့ မင်းထင်လား...”

တိုးကြိတ်ကြည့်နေကြတဲ့ လူအုပ်ကြီးကြားထဲက ကျောင်းသားတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ပြော တော့ သူ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်ဟန်တူသူက...။

“အဲလိုဆိုရင်တော့ စစ်ပွဲက ရယ်စရာကြီးဖြစ်နေမှာ ပဲ...။ တစ်ဖက်သတ်ဆန်နေမှာပဲ။ ငါတို့ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူအချင်း ချင်း လွှမ်းမိုးချယ်လှယ်ဖို့၊ ဗိုလ်ကျအနိုင်ကျင့်ဖို့ စစ်ပွဲတွေဆင်နွှဲ လာလိုက်တာ လက်နက်ဆန်းတွေ၊ ကာကွယ်ရေးစနစ်တွေ တီထွင်ကြတာဟာလည်း လူသားအချင်းချင်း သတ်ကြ၊ ဖြတ် ကြဖို့အတွက်တွေချည်းပဲ။ ဘယ် ဉာဏ်ကြီးရှင်ကမှ တစ်ကမ္ဘာ လုံးက ပညာရှင်တွေကို စည်းရုံးပြီး ဂြိုဟ်သားကာကွယ်ရေး

ထက်နက်ဆိုပြီး တီထွင်ဖို့ မဆော်သကြသေးဘူး။ တို့ကမ္ဘာပေါ် ထ လူတွေ one world, one dream ဖြစ်မလာသေးဘူး”

အဲဒီ စကားတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ပင် ဇိုင်းရော၊ ဆိုက်ချီပါ အဲဒီကျောင်းသားကို လေးစားသွားရသည်။

“ရော်နယ်ရောင်(အမေရိကန် သမ္မတ)ခေတ်တုန်းက တော့ Star War (ကြယ်တာရာစစ်ပွဲ)ဆိုပြီး လုပ်လိုက်ပါသေး စာယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအာကာသ စီမံကိန်းက ဘတ်ဂျက်တွေ အများကြီး ကုန်ကျတာမို့ သိမ်းလိုက်ရတယ်...”

“စလုပ်ခဲ့နိုင်တာကိုတောင် ချီးကျူးရဦးမယ်။ အဲဒီ ခေတ်က အယ်ဒိုင်းဒါးတို့ဘာတို့ အကြမ်းဖက်အဖွဲ့အစည်းတွေ အခုခေတ်လောက် မရှိတော့ သိပ်ပြီး သပွတ်အူလိမ်မနေဘူးလေ အခုခေတ်ကျတော့ မြေပြင်ပေါ်မှာတင် သူတင်ကိုယ်တင်ချနေ ကြရတာဆိုတော့ ဘယ်သူမှ ကောင်းကင်ပေါ်တက်ချဖို့ စိတ် ကျေးနိုင်ကြသေးဘူး ထင်ပါရဲ့...”

တယ်လည်း မခေကြတဲ့ ဘာသိနမ်ကျောင်းသားများ စင်...။

ဒီကြားထဲ မနေ့တနေ့ကမှ M.Sc ဘွဲ့ရပြီး နည်းပြ ဆရာလာလုပ်ကြသည့် သူနှစ်ဦးကလည်း ခရုပတ်ပုံ အစိမ်း ဆောင်အလင်းတန်းကြီးကို ကြည့်ကာ...။

“သီအိုရီ ဟောကိန်းတစ်ခုအဆိုရင် ဒါဟာ Worm hole လည်း ဖြစ်နိုင်သေးတယ်ဗျ”

“ဘာလဲဗျ... Worm hole ...ရှင်းပါဦး...”

“စကြဝဠာတစ်ခုကနေ တစ်ခြားစကြဝဠာတစ်ခုကို သွားလို့ရတဲ့ ဖြတ်လမ်းတစ်ခုရဲ့ ဝင်ပေါက်ပဲ...။ ကျွန်တော်တော့ Worm hole လို့ပဲ ထင်တယ်...”

ကြည့်ရတာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ သိပ္ပံမှတ်စုတွေကို ပူပူ နွေးနွေးဖတ်လာခဲ့ပုံပေါ်သည်။

သို့သော် မည်သူမျှ ထိုခရပတ်ပုံ သင်္ကေတကြီးကို ထိုထက်ပိုပြီး တိကျရေရာသည့် အဖြေတစ်ခုရအောင် ထုတ်မ ပေးနိုင်ကြချေ...။

အခန်း (၅)

“ဖျတ်...”

ပြတင်းပေါက်ကနေ တွေ့နေရတဲ့ မြင်ကွင်းကို ဟမ်းဖုန်းထဲက ကင်မရာနှင့် ဇိုင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်သည်။

မောလိုပြောကတည်းက ဇိုင်းအရူးထနေတာ တစ်ပတ် လောက် ရှိပြီ...။

မောလိုက သူ့ iPad ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ဓာတ် ပုံတစ်ပုံကိုပြရင်း...။

“ဟောဒီမှာကြည့်စမ်း...။ မိသားစုတစ်စု အပန်းဖြေ ခရီးထွက်ရင်း အပျော်တမ်းဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်တာ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ထောင်မှတ်ဘဲ သရုပ်တစ်ပုံပါလာတယ်...တဲ့။ ငါလည်း စိတ်ဝင် စားပြီး သိမ်းထားတာ...”

မှန်သည်။

ဓာတ်ပုံရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာမှာ ခပ်ဝါးဝါးပုံရိပ်လားသင် နေသည့် ဝိညာဉ်ပုံတစ်ခု...။

ဒီလိုဖြစ်ရပ်တွေ မကြာခဏဆိုသလို ဇိုင်းကြားဖူးနေခဲ့ပြီး၊ ဒီတစ်ချိန်မှာတော့ သူပါလက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်လာသည်။

သာမန်မျက်စိနဲ့ မမြင်ရတဲ့ ပုံရိပ်တွေကို ဘာကြောင့်များကင်မရာတွေက ဖမ်းပေးနိုင်ကြပါလိမ့်...။

ကင်မရာရဲ့ Lensနဲ့ လူမျက်လုံးမှာ ဘာတွေကွာခြားနေလို့လဲ...။

အခုခေတ် ကင်မရာတွေက အရင်လို ဖလင်သုံး၊ ဓာတ်ပုံထုတ်ယူစရာမလိုဘဲ screenမှာ ပြန်ကြည့်နိုင်သဖြင့် ဖုန်းထဲက ကင်မရာသုံးပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေ၍လည်း ဝိုက်ဆံကုန်မည်မဟုတ်။ ဘက်ထွာရိသာ ကုန်သဖြင့် စရိတ်စကမရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ဇိုင်း ဒီရက်ပိုင်းတွေ့သမျှ နေရာစုံကို ဖျတ်ကနဲ ဖျတ်ကနဲ ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးဖြစ်နေသည်။

ကျောင်းကန်တင်း၊ အိမ်သာ၊ အိမ်ဘေးကခြံစည်းရိုး၊ မိုးကောင်းကင်ပေါ်၊ ညမြင်ကွင်း...။ ရှုခင်းအစုံ၊ ရှုထောင့်အစုံကို ဇိုင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးလိုက်၊ ပြန်ကြည့်လိုက်နှင့်အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိနေသည်။

ဒီနေ့အထိတော့ ထူးခြားဖြစ်စဉ် မတွေ့မိသေး။ သို့သော် ဟိုတစ်နေ့ကတော့ ပြဿနာတက်ခဲ့သေးသည်။

ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ...။

“ဖျတ်...”

ဒီရက်ပိုင်း ထစ်ကနဲရှိတိုင်း လက်က ကင်မရာခလုတ်ကို အမိအရ နှိပ်နိုင်သည့် စွမ်းရည်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်သွားသည်။

အဲဒီနေ့က စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အပေါက်ဆိုးဆိုး အမျိုးသမီးတစ်ယောက် စားရင်းသောက်ရင်းတန်းလန်းနှင့် ကိုက်ဖဲ့နေသည့် ကြက်သားတစ်တုံး ပါးစပ်က လွတ်ကျကာ ပန်းကန်ပြားထဲ ရောက်သွားသည်။

ဒါကို ဇိုင်းက အမိအရဆိုသလိုပင် တိတ်တိတ်ကလေး ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်နိုင်သော်လည်း flash အသံကို လုံးဝတိတ်မထားမိလိုက်သဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးက သိသွားသည်။

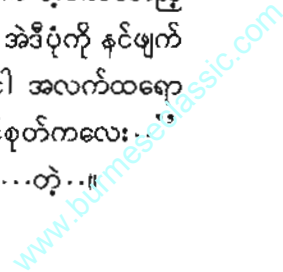
သဘာဝအကျဆုံး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရလိုက်သည်နှင့် ထိုက်တန်သည့် ပြဿနာအကြီးကြီးပါ တက်ခဲ့ရတော့သည်။

“နင်...နင်...ငါ့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်တယ်နော်...ငါမြင်တယ်...”

“အဲ...အန်တီကို ရိုက်တာမဟုတ်ဘူးဗျ...။ ဟိုလေ... ကျွန်တော် လေထဲက မထင်မရှားပုံရိပ်တွေကို စောင့်ပြီးရိုက်နေတာပါ...”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့...နင်ကင်မရာက ငါ့ပါးစပ်တည့်တည့်ကို ချိန်ပြီး ရိုက်သွားတာ ငါမြင်တယ်။ အဲဒီပုံကို နင်ဖျတ်လေး မဖျတ်ဘူးလား...။ မဖျတ်ပေးရင် ငါ အလက်ထရောနစ်ပုဒ်မနဲ့ နင်ကို တရားစွဲမှာနော်...ကောင်စုတ်ကလေး...”

အမလေး...အလက်ထရောနစ်ပုဒ်မ...တဲ့...။

အဲဒီပုဒ်မကြီးကိုတော့ဖြင့် ကြားဖူးနားဝနဲ့တင် ဇိုင်း အော်ကြောလန်မိသည်။ ထောင်ဒဏ်တွေကလည်း အခု ငါးနှစ် ဖြစ်လိုက်၊ အခု ဆယ့်ငါးနှစ်ဖြစ်လိုက်နဲ့ ဘာပုဒ်မကြီးမှန်းကိုမသိ။

“ဖျက်ပေးဆို ဖျက်ပေးပါ့မယ်ဗျာ...ခဏနော်... ကျွန်တော်ပြန်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်...”

“အေးနော်...ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ save လုပ်ပြီးမှ အာပလာ delet တော့ မပြန်နဲ့။ ငါနင့်ကင်မရာကို ယူပြီး ရဲစခန်းသွားလိုက်မယ်...ဘာမှတ်သလဲ...”

ဇိုင်းမှာ ထိုအမျိုးသမီးကြီးစကားကြောင့် ရယ်ချင်ချင် ပင် ဖြစ်သွားသည်။

ကင်မရာထဲကနေ လုံးဝဖျက်ဆီးပြီးသား ဓာတ်ပုံတွေ ကိုတောင် ဆော့ဝဲတစ်မျိုးရဲ့ အကူအညီသုံးပြီး ပြန်ဆယ် (Back up လုပ်)လို့ ရတယ်ဆိုတာ အဲဒီလို ခေတ်ကိုအမိမလိုက်နိုင်သည့် အမျိုးသမီးများအနေနှင့် သိမည့်ပုံမပေါ်...။

ပြဿနာက ဓာတ်ပုံကို ဖျက်စီးပေးလိုက်ရုံနဲ့ ရုံးရောက်၊ ဂတ်ရောက် မရောက်ဘဲ ပြီးသွား၍ တော် တော်ချေသေးတော့ သည်။

ဇိုင်း အပင်ပန်းခံရကျိုးနပ်သည်ဟုတော့ ဆိုရပေလိမ့် မည်။

နောက် လအနည်းငယ်ကြာတော့ ဇိုင်း ဟမ်းဖုန်းထဲက ကင်မရာကနေတစ်ဆင့် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသော ပုံရိပ် တစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ အမိအရ ရိုက်ကူးခဲ့နိုင်သောကြောင့်

ဟန်နတ်အပျင်းပြေတီးဖို့ စောင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့က....

ဘုရားသခင် ဗျာဒိတ်တော်နဲ့
ဖူးပွင့်လာကြတဲ့...
ဒေသဥယျာဉ်ကြီးထဲက
ပထမဆုံး နှင်းဆီတစ်ပွင့်ဟာ
မင်းပဲ အချစ်ရေ...

မိုးရွာငှက်တစ်ကောင် ကိုက်ချီလာတဲ့
ကောက်နှံလေးတစ်ပင် ကျကျနဲ့ခွဲရာက အစ
ကွေးနေတဲ့ သက်တံ့တွေ
ယောင်ယမ်းပြီး ဖြောင့်တန်းသွားတဲ့အဆုံး
ဘယ်ခေတ်...ဘယ်သမိုင်း...
ဘယ်တေးသွား...ဘယ်ဝိုင်အရက်...
နောက်...
ဘယ်လို စကားလုံးအထားအသို
ဘယ်လို ခံစားမှုမျိုးနဲ့...
မင်းကို ဦးခိုက်ပူဇော်ရမှာလဲ...

အချစ်ဆိုတာ
ဒေသမှာ အစောဆုံးလောင်ခဲ့တဲ့ မီး...တဲ့လား...။
ငါ ခုန်ဆင်းလာခဲ့မယ်...။

ငါ ခုန်ဆင်းလာခဲ့ပါမယ်ကွယ်...။

အခန်း (၆)

ဘာသိနမ်တက္ကသိုလ်ကြီးရဲ့ ပင်မအဆောက်အအုံ
အရှေ့ဘက်တွင် ပန်းခြံငယ်ကလေး တစ်ခုရှိပါသည်။
ထိုပန်းခြံကလေးထဲတွင် ကျူးပစ်ကိုရည်ရွယ်ထုဆစ်
အားဟန်တူတဲ့ ရုပ်ထုတစ်ခုနဲ့အတူ အရောင်အသွေးစုံ ပွင့်ဖူး
နေတဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးတွေ၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ပန်းပင်ကလေး
တွေလည်း ရှိလေ၏။
ဇိုင်းသည် ဆိုက်ချီကို စာကြည့်တိုက်ကပြန်လျှင် ပန်းခြံ
ထဲတိုလာခဲ့ဖို့ ချိန်းခဲ့သည်မှာ အကြောင်းရှိပါသည်။
သူက ပန်းခြံထဲကို စောစီးစွာရောက်နှင့်နေပြီး ပန်းပွင့်
ကလေးတွေ၊ လိပ်ပြာကလေးတွေကို foreground ယူကာ ဝေး
ကွာနေ လမ်းလျှောက်ပြီးရောက်လာမယ့် ချစ်သူရဲ့ ဟန်ပန်ကို
အော်ပိုရိုက်ကူးဖို့ ဖြစ်သည်။
သူ ညက ချစ်သူကို ရည်ရွယ်ပြီး ကဗျာကလေးဟစ်ပုဒ်

စပ်ဆိုထားသည်။

Photoshop အကူအညီနှင့် ညကရေးထားသည့်ကဗျာနှင့် အခုရိုက်ယူမည့် ဓာတ်ပုံကို တွဲဆက်ပြီး ချစ်သူကို လက်ဆောင်ပေးမည်။

ယောက်ျားလေးများသည် ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူကို ချစ်သူအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီးသည့်နောက်ပိုင်းလည်း အခုလို အနည်းငယ်အပင်ပန်းခံကာ စိတ်ကူးယဉ် romance and fantastic ကိစ္စလေးများ အမြဲမပြတ် ဖန်တီးနေသင့်သည်ဟု ဇိုင်းယူဆထားသည်။

ဒါမှ အချစ်ဟာ ပူနွေးစွာဖြင့် ဆက်လက်လည်ပတ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ချစ်သူသက်တမ်းကို အချိန်အကြာကြီး ဆွဲဆန့်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ယောက်ျားလေးတော်တော်များများတွင် အချို့က ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးရဲ့ အချစ်ကိုပိုင်ဆိုင်သွားပြီဆိုတာနှင့် အပေါင်းအသင်းမက်မောကြောင်း၊ လောင်းကစားဝါသနာပါကြောင်း၊ အရက်သေစာသောက်စားတတ်ကြောင်း ထုတ်ပြတတ်ပြီး မိမိကို အနှံ့တာဖို့ ဖိအားတွေပေးတတ်ကြသည်။

ကိုယ်က ပေးဆပ်ဖို့ထက်၊ ပြန်လည်ရယူဖို့ တပြန်မှန်တတ်ကြသည်။

ဒီလိုနဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရည်းစားတွေဖြစ်လိုက်၊ သူတို့ဖြစ်လိုက်၊ ကိုယ်က ထားခဲ့လိုက်နှင့် ထိုကိစ္စမှာလည်း ဂျာအေသူ အမေရိုက်သလို သပွတ်အူလိမ်လျက် ရှိချေတော့၏။

ဟော...ဟိုမှာ...။

ဆိုက်ချီ...ပင်မဆောင်ထဲက ထွက်လာပြီ...။

ပန်းနုရောင်ပန်းပွင့်ကလေး နှစ်ပွင့်သုံးပွင့်လောက် ရှိသည့် ရွှေထောင့်ကလေးတစ်ခုကနေ ဆိုက်ချီကိုဓာတ်ပုံရိုက်ရန် သူ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

လှလိုက်တာ...။ ပန်းပွင့်ကလေးတွေနဲ့ကောင်မလေး...။

အဲ...။ လိပ်ပြာကလေးတွေ ပါလာပြီ...။

အိုကေ...ရိုက်တော့မည်...။

ဒါဟာ Photoshop နဲ့ clip art တွေ လျှောက်ထည့်ထားခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ တကယ့်သဘာဝစစ်စစ် ပန်းပွင့်နဲ့လိပ်ပြာတွေကို clip art သဘောမျိုး သုံးကာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလှကို အမိအရ ရိုက်ကူးမည့် ဓာတ်ပုံလည်း ဖြစ်သည်။

ဆိုက်ချီ...လက်ကလေး လှဲ့၊ ခေါင်းကလေးနည်းနည်း

မော့ပြီး ပြုံးလိုက်ပါဦး...။

မျက်နှာက နည်းနည်းငဲ့နေတယ်။ ဟုတ်ပြီ...အဲ...။

လှတယ်...။ အိုကေ...။ ရိုက်ပြီ...

“ဖျတ်...”

ဟာ...။

သွားပြီ...။

ဓာတ်ပုံက ရိုက်တော့ရိုက်လိုက်ရသည်။

သို့သော် လှပတဲ့ မြင်ကွင်းနောက်ခံနဲ့ ချစ်သူကိုတော့

မဟုတ်။ ဇိုင်းမှာ အနောက်ကနေ ဆောင့်အတွန်းခံလိုက်ရသဖြင့် ရှေ့သို့ ဟတ်ထိုး၊ ဟတ်ထိုးရောက်သွားကာ ကင်မရာခလုတ်ကို နှိပ်မိရက်သားဖြစ်သွားသည်။

ဘယ်ကောင်...ဝင်နှောင့်ယှက်သွားတာလဲ...။

နောက်ပြောင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဒါဟာ နောင်ပြောင်ခြင်းထက် ဇော်ကားခြင်းဘက်ကို ပိုရောက်သည်။

ဇိုင်း ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် မိမိကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သည့် အနောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ...။

“ဆောရီးကွာ...မင်းပြောတဲ့ အိုင်းစတိုင်းရဲ့ သီအိုရီ အတိုင်း ငါမီးဖိုပေါ် တစ်မိနစ် ထိုင်လိုက်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း အခုလို လူတွေကိုတွေ့ရင် ဆောင့်ဆောင့် တွန်းချင်လာမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး...”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

ထေလိုဒန်နဲ့ လူကြီးသား နောက်မြီးဆွဲများ...။

တောက်...။

အများနဲ့တစ်ယောက်ဆိုတော့ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို “ကျား...” ဆိုပြီး လက်သီးတွေဘာတွေနဲ့လည်း သွားထိုးဖို့ မဖြစ်နိုင်...။ မသကာ...“ကား” သွားနိုင်သည်။

ထေလိုဒန်က အဲဒီလိုပြောပြီး ဇိုင်းကို မိုက်ကြည့်ကြည့် ပြသည်။ ဇိုင်းသည်လည်း ကိုယ်နေဟန်ထား ပြန်ပြင်လိုက်ကာ ထေလိုဒန်နည်းတူ မိုက်ကြည့် ကြည့်နေစဉ် ဆိုက်ချီဝေးဝေးကနေ မြင်သွားပုံရပြီး အပြေးရောက်လာ၏။

“အဲ...ဇိုင်းရေ...ဆိုက်ချီ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ် ဆောရီး...။ လာ...ကန်တင်းသွားရအောင်...။ ဗိုက်ဆာပြီ...”

ချစ်သူကောင်းပီသစွာပင် ဇိုင်းကို အန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲကနေ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ကယ်ထုတ်ပေးသွားလေသည်။ ဒီကိစ္စကို ဇိုင်းလုံးဝ မကျေနပ်။

ထေလိုဒန်မှာ လူကြီးသားပီသစွာ နောက်မြီးဆွဲများအား တိုးနှင့် ကျောင်းမှာ သူထင်သလို လုပ်နေတတ်သည်။

သူ့အဖေ ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်ဆိုတာလည်း တိုင်းပြည်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဟောဆိုတာနဲ့ စစ်ဥပဒေ၊ စစ်အာဏာတွေသုံးကာ ပြီးနေအောင်သာ စွမ်းဆောင်တတ်သည်။ တစ်မိသားစုထဲမှာ အတူနေနေသည့် သားဖြစ်သူကိုတော့ 144 သုံးပြီး နေဝင်မီးငြိမ်းအုပ်ချုပ်နိုင်ပုံ မပေါ်ချေ။

“လာပါ ဇိုင်းရယ်။ သူတို့ကို ခေါင်းထဲ ထည့်မနေစမ်းပါနဲ့...”

“များနေပြီ...။ ဒီကောင် လူကြီးသားဆိုပြီး လူအုပ်အားကိုးနဲ့ ကျယ်နေတာ...”

“ထေလိုဒန်အကြောင်းကို တစ်ကျောင်းလုံး သိကြပါလား။ သူ့ကို ပေါင်းနေကြတဲ့ သူတွေဆိုတာလည်း သူ့ကိုအသုံးပြုပြီး၊ သူ့အဖေဆီကနေ တစ်ခုခုကို ရယူဖို့ ပေါင်းနေကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ။ တကယ်တကယ် စဉ်းစားကြည့်ရင် ထေလိုဒန်က သူ့ဖခင်ဖို့တောင် ကောင်းပါတယ်ဇိုင်းရယ်။ သူ့အနားမှာ စစ်မှန်

တဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတာ မရှိပါဘူး”

ချစ်သူက ပြောတဲ့အတိုင်း ခေါ်လာ၍သာ သူကန် တင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ စောစောကဖြစ် ရပ်အတွက် ထေလိုဒန်ကို နည်းနည်းလေးမှမကျေနပ်။

ညက ရေးထားတဲ့ ပူပူနွေးနွေးကဗျာလေးကို ဒီနေ့မ နက်ရိုက်ကူးမည့် စိတ်ကူးယဉ်ဓာတ်ပုံကလေးနှင့် ရောစပ်ချယ် မှန်းမည့် မိမိအနုပညာစိတ်ကူးကလေးကို လောလောဆယ်တော့ စွန့်ပစ်လိုက်ရသည်။

ထေလိုဒန်ကို ဇိုင်းမကျေနပ်။

တစ်ယောက် တစ်ယောက်ချင်းသာဆိုလျှင် သူတင် ကိုယ်တင် ထိုးကြိတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

ထိုသို့ ထေလိုဒန်အပေါ် မကျေနပ်စိတ်များသည် နောက်ရက်အနည်းငယ်အကြာ တစ်ခုသော ညဘက်အရောက်၊ ဇိုင်း သူ့ဟမ်းဖုန်းရဲ့ gallery မှ ဓာတ်ပုံများကို ဘာရယ်မဟုတ် တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ကြည့်ရှုနေစဉ်ပင် အံ့ဩသင့်သည့်ဘက် ကူးပြောင်းသွားရလေတော့သည်။

နောင်အခါ စွန့်စားဖွယ်ရာ ခရီးရှည်ကြီးရဲ့အစကို ထေလိုဒန်ကပင် စတင်ခဲ့လေသည်ဟုပင် ပြောလိုရပေသည်။

အကြောင်းမှာ.....

ခခန်း (၇)

ယနေ့ ရာသီဥတု မကောင်းတဲ့အပြင် Sunspot activity (နေထွက်လှုပ်ရှားမှု)များကြောင့် Burning Ionosphere (အိုင်ယွန်နိုစဖီးယားအလွှာ မီးတိုက်ခြင်း) စမ်းသပ်မှုမှာ ထင်သာ လောက် ခရီးမတွင်။

ပါမောက္ခ အန်ဒီလန်မှာ တားမြစ်ခရီးယာထိန်းချုပ်ခန်း ရဲ့ မှန်သားပြင်ကနေ မြင်နေရတဲ့ ခပ်လမ်းလှမ်းက Phased array ကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ငေးကြည့်နေမိသည်။

Phased array ဆိုသည်မှာ အကွက်ကျကျ စီစဉ်တည် ဆောက်ထားသည့် အင်တာနာ (Antenna) အစုအဝေးကြီးကို ခေါ် သည်။

ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ Optics Shelter Domes များ၊ Classic 30 MHz Riometer များနှင့် Imaging Riometer များကို ပါမောက္ခကြီးခပ်တွေတွေ စိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကို ဖြည်းဖြည်းခြင်း ရှိုက်ချနေမိ၏။

ဒီစီမံကိန်းကြီးကို စစ်ဘက်ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးများနှင့် တက္ကသိုလ်မှ ပညာရှင်များ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ စီမံကိန်းရဲ့ မူလရည်ရွယ်ချက်မှာလည်း အထူးကောင်းမွန်ခဲ့ပါသည်။

ကမ္ဘာမြေပြင်ရဲ့အထက် ကီလိုမီတာ ၅၀ကနေ ၁၀၀၀ ကြားမှာရှိတဲ့ အိုင်ယွန်နိုစဖီးယားအလွှာကို ပိုမိုစူးစမ်းသုတေသနပြုလုပ်ဖို့နဲ့ နိုင်ငံတော်လုံခြုံရေးအတွက် ရေဒီယိုလှိုင်းများအကြောင်း ပိုမိုနားလည်သဘောပေါက်ရန် သုတေသနလုပ်ဖို့ ဒီစီမံကိန်းကို စတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဆရာကြီး... အတွေးလွန်နေပြီနဲ့တူတယ်...”

လက်ထောက် ယူဆွန်လာ အနီးအပါးကို ရောက်လာတော့မှ ပါမောက္ခကြီး အတွေးနယ်ချဲ့ရာမှ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။

ဆရာ ယူဆွန်လာမှာ ဒီအချိန်ရောက်လျှင် ပါမောက္ခကြီးသောက်ဖို့ ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်လာပို့နေကျမို့ အခုလည်း ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်နှင့် ရောက်ချလာသည်။

“ကော်ဖီသောက်ပါဦး ဆရာကြီး...”

“အေး...”

အဘိုးကြီးက ကော်ဖီတကျိုက် မော့သောက်လိုက်ရင်း...

“ငါ စောစောတုန်းကပဲ ရယ်စရာတစ်ခု စဉ်းစားမိသေးတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာကြီး...”

“ဪ...ဒီလိုပါကွာ...။ ခပ်ဆိုးဆိုးလူငယ်လေးတွေ လက်ဆော့ပြီး ကားလမ်းဘေးမှာရှိတဲ့ Light box ဆိုင်းဘုတ်တွေကို ခဲနဲ့ပေါက် ဖျက်ဆီးခဲ့လို့ အပေါက်ကြီးဖြစ်သွားရင် ဖမ်းလို့ တရားစွဲလို့ရတယ်ကွ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ငါတို့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေများ ရွှေ့ဉာဏ်တော်စူးပြီး ကောင်းကင်ပေါ်တက် အပေါက်ဖောက်တာကျတော့ ဘယ်သူမှ တရားစွဲလို့ မရကြဘူး။ ဘယ်သူမှတောင် မသိလိုက်ကြဘူး...”

“အာ...ဆရာကြီးကတော့ ပြောရော့မယ်...”

ပြောပြီး ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် စိတ်အချဉ်ပေါက်ကာ ရယ်မောမိကြသေးသည်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူသားသန်းပေါင်း ရှစ်ထောင်ဝန်းကျင် ဖို့တယ် ယူဆွန်လာ...”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာကြီး...”

“အိုင်ယွန်နိုစဖီးယားအလွှာကို မရဏလက်နက်လို သဘောထားပြီး အသုံးချတတ်သူဆိုလို့ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ပဲ ရှိမယ်။ ငါတို့ဟာ အပြစ်မဲ့လူသားတွေအပေါ် သိပ်များကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမိနေပြီလို့ မင်းမထင်ဘူးလား...”

“အဲ...ဒါကကျတော့...”

ဆရာ ယူဆွန်လာ စကားဆက်ပြောဖို့ အတော်လေး ခက်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ သဘောထားတင်းမာလာသည့် နှိပ်ချပ်ဟိုက်ဒင်ကို ပြေးမြင်ယောင်မိပြီလို့ အဘိုးကြီးသဘော

ပေါက်လိုက်သည်။

“သိပ္ပံပညာရှင်တွေ တော်တော်များများ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အကြပ်အတည်းတစ်ခုအောက်ကို ကျရောက်တတ်စမြဲပါ ဆရာကြီး...။ ဆရာကြီးအခုဖြစ်နေတဲ့ အကြပ်အတည်းလိုပုံစံမျိုး အိုင်းစတိုင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ...”

“ငါ သိပါတယ်...သီအိုဒိုရ်စဗဲ(အမေရိကန်သမ္မတ) ဆီ စာရေးပြီး ဂျာမန်တွေလက်ဦးမှု မရခင် အမေရိကန်မှာ အဏုမြူလက်နက်တွေ ဖန်တီးသင့်ပြီလို့ အကြံပေးခဲ့ဖူးတယ်။ ထားလိုက်ပါကွာ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးရတာ ငြီးငွေ့စရာကောင်းပါတယ်။ ငါတို့တတွေအခု ဝဋ်လည်နေတာတော့ သေချာတယ်”

“ဟောဗျာ...ဆရာကြီးကလည်း ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီတဲ့”

“တို့ကျောင်းက ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေကို အိမ်စာတွေနဲ့ ဖိအားပေးသလိုမျိုးပဲ ငါတို့အပေါ်မှာလည်း ဖိအားတစ်ခုခုက အိမ်စာဆန်ဆန် ရောက်နေတယ်လေ ယူဆွန်လာ၊ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လေးလံနေမိတယ်...”

ဆရာကြီး ဘာကိုဆိုလိုမှန်း သဘောပေါက်ပြီး ယူဆွန်လာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

The Bulge ...။

(သို့မဟုတ်)

ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနမှ စစ်အာဏာပိုင်များ သဘောကျနှစ်သက်လောက်သည်အထိ တင်ပြရမည့် The

Bulge (ခေါ်) အိုင်ယွန်နိုစပီးယားအလွှာ အဖုစာတမ်း တစ်စောင်...။

အခန်း (၈)

ဇိုင်းသည် ထေလိုဒန်ဆောင့်တွန်းလိုက်သဖြင့် ဟတ်ထိုး၊ ဟတ်ထိုးဖြစ်သွားစဉ် ရိုက်မိရိုက်ရာ ရိုက်သလို ဖြစ်သွားသည့် touch screen ပေါ်မှ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး အသက်ရှူရစ်တန်သွားသည်။

ပန်းပွင့်ကလေးတွေနားမှာ ထူးဆန်းသည့် ပုံရိပ်တစ်ခု...။

ဒီ ဓာတ်ပုံကို တခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ဆီမှာသာ မြင်တွေ့ခဲ့လျှင် Photoshop နှင့် effect ထည့်ထားသည်ဟုသာ ဇိုင်း ယူဆမိပေလိမ့်မည်။

အခုဟာက ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရိုက်ခဲ့မိတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ...။ အဲဒီဓာတ်ပုံမှာ လာထင်နေတဲ့ ပုံရိပ်တစ်ခု...။

ဇိုင်းနည်းနည်း Zoom ချဲ့ပြီးကြည့်လိုက်တော့ ပုံရိပ်ကလေးမှာ ပိုလို့ပင် ထင်ရှားပြတ်သားစွာ မြင်လာရသည်။

အနောက်အပျင်းပြေတီဆို စောင်း ၆၅

ဘယ်လောက်တောင် အံ့ဩတုန်လှုပ်စရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

သူ့ဓာတ်ပုံမှာ လာထင်နေသည့် ပုံရိပ်မှာ ကြားဖူးနားဝ ဖြစ်စဉ်တွေအတိုင်း၊ မောလို i pad ထဲက ဓာတ်ပုံအတိုင်း ဖြောက်စရာကောင်းသည့် ဝိညာဉ်ပုံ၊ သရဲပုံတွေမဟုတ်။

အရမ်းကို ချစ်စရာကောင်းသည့် နတ်သမီးပုစိကွေးလေး တစ်ယောက်ပင်...အဲလေ တစ်ပါးပင်...။

အကောင်လေးက ခပ်သေးသေး၊ အလင်းတန်းတွေဖြာ ဖြာနေသည့် အတောင်ပံကလေးနှစ်ဖက်နဲ့။ ပန်းပွင့်တွေကြားမှာ နှင်တံကလေးတစ်ချောင်းကိုင်ကာ ပျော်ဖြူးပျံသန်းလျက်ရှိသည့် ပုံရိပ်ကလေးတစ်ခု...။

နတ်သမီးလေးလိုလို လူပျံတော်လေးလိုလိုနှင့် ချစ်စရာ၊ အသည်းယားစရာကောင်းလှသည်။

ဒီကိစ္စကို ဆိုက်ချီဆီ ဒါမှမဟုတ် မောလိုနဲ့ဘားနေတဲ့ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်ရရင်ကောင်းမလား ဇိုင်းစဉ်းစားကြည့်လိုက်သေးသည်။

သူတို့က ယုံကြမှာတဲ့လား...။

ဒီ ဓာတ်ပုံကို ဘယ်သူ့ကိုပဲပြပြ photoshop နဲ့လုပ်ထားတာပါကွာလို့ ပြောကြမည့်သူတွေချည်းပင်...။

ဒီအချိန်မှာ အခုခေတ်လူငယ်တွေ လုပ်ကြသလိုမျိုး၊ အဘလေးအထီးနှစ်ကောင်၊ မိတ်လိုက်ရင်း ရန်ဖြစ်ကြတာကအလ

ထက်ပုံရိုက်ပြီး ပို့(စ်)တင်ကြသလို facebook ပေါ်တက်ပြီး

ဖွရရင် ကောင်းမလား ဇိုင်းစဉ်းစားကြည့်မိသေးသည်။

photoshop အကူအညီနဲ့ မြေဟောက်တစ်ကောင်ကို ခေါင်းခုနှစ်လုံးတပ်ပေးပြီး ပေါက်တတ်ကရလျှောက်လုပ်သွားကြတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ၊ ၂၂ ဘီးယာဉ်နှင့်ပင် မဆန့်သည့် မြေကြီးဆိုပြီး လီဆယ်သွားကြတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကြောင့် အထာနပ်သွားကြတဲ့ facebook user တွေက ဇိုင်းရဲ့ လူပုံတော်ပုံကလေးပါတဲ့ ဓာတ်ပုံကို အမှန်တကယ် အယုံအကြည်ရှိကြမှာတဲ့လား...။

ဇိုင်း အတွေးရကြပ်သွားသည်။

ဓာတ်ပုံထဲက ပုံရိပ်ကြောင့် အံ့အားသင့်ပြီး ဝုန်းဝုန်း ခိုင်းခိုင်း ထ၊လုပ်မည့် အစီအစဉ်များပင် ခဏတန့်သွားသည်။

ငါတို့ ဘာသီနမ်တက္ကသိုလ်ကြီးရဲ့ ပန်းခြံသေးသေးလေး ထဲမှာ နတ်သမီးလေးတစ်ပါးတကယ်ရှိတယ်။ ဒါကို ငါပဲသိတယ်။

ဟုတ်တယ်။ ဒီကိစ္စကို ငါ ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့ကိုင်တွယ်သင့်တယ်။

တိုးတိတ်တဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ နတ်သမီးလေးကို ငါ ဆက်သွယ်ကြည့်သင့်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒီကိစ္စကို နတ်သမီးလေး သဘောမတူခဲ့ရင် ချစ်သူကိုတောင် ငါဖွင့်မပြောတော့ဘူး။

မနက်ဖြန် ငါစောစောလေး ကျောင်းထသွားပြီး ပန်းခြံထဲကိုဝင်မယ်။ နတ်သမီးလေးနဲ့ ဆက်သွယ်ကြည့်မယ်။ ဒီနေ့ မနက်တောင် သူပန်းခြံထဲမှာရှိတာ မနက်ဖြန်လည်း သူပန်းခြံထဲမှာ ရှိနေနိုင်တာပဲ...။

ငါ ပါးနပ်ဖို့လိုတယ်။ သူတို့ နှစ်သက်သဘောကုလားတဲ့အထိ ငါလျှို့ဝှက်ပြီး သစ္စာရှိဖို့လိုတယ်။

ထိုညက ဇိုင်းတကယ်ပင် အိပ်မပျော်ခဲ့ချေ။

မနက်ဖြန် ရောက်ဖို့သာ စိတ်စောနေပြီး၊ ခေတ်သစ် တက္ကသိုလ်နေ့ကစလို့ သူ့ဆီရောက်လာတဲ့ ထူးခြားဖြစ်စဉ်များနဲ့ ဖတ်သက်ပြီး ဇိုင်းစဉ်းစားရင်း မိုးလင်းခဲ့ရတော့သည်။

ဆန်း (၉)

မနေ့က ပွင့်ခဲ့တဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးတွေ တော်တော်များ
များ ဒီနေ့မနက်တော့ ညှိုးခြောက်လျက်ရှိပြီ။ မနေ့က ချီနေသည့်
ဖူးတံလေးများမှာတော့ ဒီနေ့ အစွမ်းကုန် ပွင့်ဖူးလျက်ရှိချေသည်။

တက္ကသိုလ်ပင်မဆောင်ရွက် ပန်းခြံလေးထဲ ဇိုင်း
ရောက်ရှိနေသည်မှာ အတော်ကြာပြီ...လုပ်ငန်းကို ဘယ်ကနေ
ဘယ်လိုစ၊ ရမှာမှန်းမသိ...။ မနေ့ကလို ဟမ်းဖုန်းနှင့်ဓာတ်ပုံ
တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်နေပါလျှင်လည်း နတ်သမီးပေါက်စက စိတ်ဆိုး
သွားမှာကြောက်ရသေးသည်။

ဒီနေရာမှာ အင်မတန်မှ ပါးနပ်ဖို့လိုမည်ဖြစ်ကြောင်း
ဇိုင်း သိထားသည်။

အသံပြုပြီး ခေါ်လိုက်ရရင် ကောင်းမလား...။ လော
လောဆယ် ပန်းခြံထဲမှာတော့ ကိုယ်တစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်
သူမှမရှိသေး။

ဟန်နတ်အပျင်းပြေတီးဖို့ စောင်း

ဘေးဘီကိုလည်း ဝဲကြည့်ရသေးသည်။ တော်တော်ကြာ
မနေ့ကလို ဆောင့်တွန်းတဲ့အုပ်စုနဲ့တွေ့နေမှ ဟုတ်ပေဖြစ်နေဦး
မည်။

နတ်သမီးလေးရေ...နှင့်ကို ငါဘယ်လိုဆက်သွယ်
ရမလဲ...။

လုပ်စမ်းပါ...နှင့်နဲ့ငါ အပေါင်းအသင်းဖြစ်ကြည့်ရ
အောင်...။

ဇိုင်း အသက်ရှူနှုန်း အနည်းငယ်မြန်ဆန်လာရင်း ခပ်
တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။

“နတ်...သ...မီး...လေး...”

အတော်ကြောင်တဲ့ ကိစ္စပင်။

အခုအချိန် နားပါးပြီး ဗရုတ်ကျတတ်တဲ့ ကျောင်းသူ
တစ်ယောက်တလေများ ကြားသွားလို့ကတော့ ‘ဟေ...ဘာတုံး’
ဆိုပြီး ကိုယ့်ဆီရောက်လာမှ ဒုက္ခ...။

“နတ်...သ...မီး...လေး...”

ပန်းပွင့်ကလေးတွေ အနည်းငယ် ယိမ်းနွဲ့သွားသည်မှာ
လေတိုးသွား၍ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အခုအချိန်အထိတော့ ကိုယ်အရူးထနေတာ တစ်
ယောက်တလေမှ သတိထားမိသေးမယ့်ပုံတော့ မပေါ်။

နှစ်ခွန်းမျှ ခေါ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် ဇိုင်းနည်းနည်း
ဗျတ်နှာပြောင်သွားသည်။ ခေါ်ရမှာကို အရင်ကလို သိပ်မ
ကြောက်တော့...။ သိပ်လည်း မရှက်တော့...။

“ဟိုလေ...မနေ့က...နတ်...သမီး...လေး...”
ဟင်...။

ထူးခြားပါသည်။
အနည်းငယ်တော့ ထူးခြားသွားသည်။

ပိန်းပင်ရဲ့ အစိမ်းရောင်အရွက်ဖားဖားကြီးပေါ်ကနေ
တစ်စုံတစ်ရာ လျှော့တိုက်ဆင်းသွားတဲ့ အသံနဲ့ ကလေးပေါက်
စနလေးရဲ့ ရယ်သံလိုလို ခပ်သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“နတ်သမီးလေး...အနားမှာ ရှိလားဟင်...”

ဇိုင်း နည်းနည်း အတင့်ရဲလာသည်။ ကိုယ့်ကို လည်း
တစ်ယောက်ယောက်က စိုက်ကြည့်နေသလို ခံစားလာရ သဖြင့်
ဆက်သွယ်မှုကို ပိုမို တိုးမြှင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“နတ်သမီးလေး...အတောင်ပံကလေးနဲ့ နှင်တံလေး
တစ်ချောင်းပါတယ်။ ငှက်ကလေးတွေလို ပျံသန်းနိုင်တယ်။ လူပုံ
ကလေးက ကြောင်တစ်ကောင်လောက်ပဲ ရှိမယ်။ အရမ်းလည်း
ချစ်စရာကောင်းတယ်။ မနေ့က ပန်းပွင့်တွေကြားမှာ ပျံသန်း
သွားတာကို ငါတွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ အခု အနားမှာရှိတယ်ဆိုရင် ကိုယ်
ထင်ပြုပါလားဟင်...။ မင်းနဲ့ငါ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြည့်မယ်လေ...”

ဇိုင်းစကားအဆုံးမှာပင် ပန်းခြံလေးထဲမှာရှိတဲ့ တစ်ပွင့်
တည်းသော ကြက်သွေးရောင်နှင်းဆီပွင့်အကြီးကြီးမှာ တုန်ခါ
လာသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ရှင်နဲ့ စကားပြောဖို့ နှင်းဆီပွင့်ကလေးကို ကျွန်
ဝင်ပူးလိုက်ပြီ...”

တုန်ခါနေတဲ့ နှင်းဆီပွင့်ကလေးထဲက ထွက်လာတဲ့
စကားသံသဲ့သဲ့။

အို...အံ့သြစရာကောင်းလိုက်တာ။ အစိမ်းအဝါးတွေ
လူတွေဆီ ဝင်ပူးကြသလို နတ်သမီးပေါက်စလေးတွေဟာလည်း
ပန်းပွင့်ကလေးတွေကို ဝင်ပူးလိုကြသတဲ့လား...။

ဇိုင်းသည် တုန်ခါနေသော နှင်းဆီပွင့်ကလေးကို ကြည့်
လိုက်ရင်း အနည်းငယ်ပြုံးလိုက်မိကာ...။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ....”

“ကီ...”

“ဟင်...”

“ကီ...”

“ဪ...”

ကောင်းပေါ့လေ့...။ ကိနဲ့ဇိုင်းလာတွေ့ကြတာကိုး...။

“မသိလို့ မေးတာနော်...။ စိတ်မဆိုးနဲ့...။ မင်းက
ဘာလေးလဲ...”

“ပန်းကလေးတွေဟာ ရာသီကိုလိုက်ပြီး အတူတူဖူး
မွှင့်ကြတာကို ရှင်သတိထားမိလား...”

“ဘယ်လို...ဘယ်လို...”

“ဥပမာ...ခရစ္စမတ်ပန်းအနီလေးတွေဆိုပါတော့...။
သူတို့ဟာ တစ်နှစ်လုံး စည်းမရှိ ကမ်းမရှိပွင့်တာမဟုတ်ဘူးရှင်
အေးတဲ့တောင်ပေါ်ဒေသတွေမှာဆို သူတို့တပြိုင်နက်ပွင့်ကြောင်း
ရှင်သတိထားမိလိမ့်မယ်။ ရှင်ဟာ ဒီထက်ပိုပြီး စူးစမ်းလေ့လာ

တတ်တဲ့သူဆိုရင် ခရစ္စမတ်ပန်းတွေဟာ နိုဝင်ဘာ ၁ ရက်နေ့မှာ လုံးဝပြိုင်တူ ပွင့်တတ်ကြောင်း သတိထားမိပါလိမ့်မယ်။

“ထားပါတော့ ..ငါက ပန်းပွင့်တွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းဆိုလိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ..”

“ရှင်မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေလိုက်တာလေ။ ကျွန်မတို့က ပန်းပွင့်ကလေးတွေကို အချိန်နဲ့တပြေးညီ တပြိုင်နက်ပွင့်အောင် ဆော်သြရတဲ့ Angel လေးတွေပါ...”

“ဘာ...”

တုန်ခါနေတဲ့ နှင်းဆီပွင့်ကလေးရဲ့စကားကြောင့် ဇိုင်းတော်တော်လေး အံ့အားသင့်သွားရလေတော့သည်။

နတ်သမီးလေး ‘ကီ’က ဆက်ပြောပြန်ပါသေးသည်။

“ရှင်မယုံရင် သတိထားလေ့လာကြည့်လို့ရပါတယ်။ မီးထွန်းပွဲတော်ကျင်းပတဲ့ လပြည့်ညရဲ့ လရောင်ဟာ တောင်နေကြာပန်းပွင့်ကလေးတွေကို ပွင့်ဖူးလာစေဖို့ ကျွန်တို့ကို သတိပေးတဲ့ နှိုးဆော်သံပါပဲ...။ အဲဒီတစ်ညလုံး ကျွန်မတို့ဟာ တောင်တောင်အနံ့က တောင်နေကြာပန်းပွင့် ဝါဝါလေးတွေကို ပွင့်ကြဖို့ နှင်တံကလေးနဲ့တိုပြီး ဆော်သြကြရတယ်။ လပြည့်ညရဲ့ပြည့်ဝတဲ့ လရောင်နဲ့တစ်ညလုံး တဖျောက်ဖျောက် ကျဆင်းလာတဲ့ နှင်းစက်ကလေးတွေကို သောက်ဖို့ရင်း လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ မနက်စောစောမှာပဲ တောင်နေကြာပန်းပွင့်ဝါဝါလေးတွေ နေရာတကာမှာ ပွင့်ဖူးလာတာကို ရှင်မြင်ရလိမ့်မယ်”

“ဟင်...”

အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ‘ကီ’ ပြောပြလေတော့မှ သူပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တာပဲ။ လမ်းဘေးမှာ အလေ့ကျပေါက်ကြတဲ့ ပန်းနုရောင်လီလီပန်းပွင့်ကလေးတွေ ပွင့်ပြီဟေ့ဆိုရင် ဇိုင်းတို့တစ်မြို့လုံး ပန်းနုရောင်သမီးသွားတာပဲ...။

ပန်းနုရောင်လီလီပန်းကလေးတွေရဲ့ နောက်မှ ပွင့်တဲ့ အဝါရင့်ရင့်လီလီပန်းတွေဆိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ...။ ပွင့်ပြီဆိုတာနဲ့ တစ်မြို့လုံး ဝါထိန်သွားတာပဲ။

တစ်မြို့လုံး ပန်းနုရောင်သန်းနေတဲ့အချိန် ဘယ်တော့မှ အဝါရောင်ပန်းကလေးတစ်ပွင့်တည်း ပွင့်လေ့မရှိဘူး။ အဲဒီပန်းနှစ်မျိုးစလုံးဟာ မိုးရေရတော့မှ ပွင့်ကြရတဲ့ ရာသီပန်းကလေးတွေ။ ဒါကိုတော့ ဇိုင်းသတိထားမိနေတာကြာပြီ။

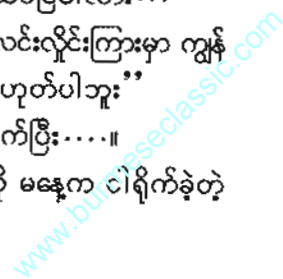
ဒါပေမယ့် ဒီပန်းကလေးတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ နတ်သမီးလေး ‘ကီ’လို Angel လေးတွေ ရှိနေမှန်းတော့ ဇိုင်း သတိမထားမိ။ ဘယ်သူမှလည်း သတိထားမိမယ် မထင်။ ဇိုင်းနတ်သမီးလေး ‘ကီ’ကို ထပ်ပြီး မြင်ဖူးချင်လာပြန်သည်။

“မင်း ငါ့ကို ထပ်ပြီး ကိုယ်ထင်ပြပါလား...”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ သာမန်အလင်းလှိုင်းကြားမှာ ကျွန်မတို့ကို ရှင်တို့ လူသားတွေမြင်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဇိုင်းက ဟန်ပါပါ ပုခုံးတွန့်လိုက်ပြီး...။

“ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ပုံရိပ်တွေကို မနေ့က ငါ့ရိုက်ခဲ့တဲ့

ဓာတ်ပုံထဲမှာ ဖမ်းယူလို့ရခဲ့တယ်လေ”

“ကျွန်မ မနေ့က နည်းနည်းလေး ဝမ်းနည်းနေမိတယ်။ ဝမ်းနည်းနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါက မှိန်ပျော့သွားလို့ ရှင်ရိုက်လိုက်တဲ့ ကင်မရာထဲက နည်းနည်းရှုပ်ထွေးတဲ့ အလင်းလှိုင်းဖမ်းယူမှုစနစ်ကြောင့် ရှင်ဓာတ်ပုံထဲမှာ ကျွန်မကို တွေ့လိုက်ရတာပါ...”

“ဝမ်းနည်းတယ်...။ မင်းက ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းရတာလဲ...”

နှင်းဆီပွင့်ကလေးဆီမှ သက်ပြင်းချသံ သဲ့သဲ့နှင့်အတူ

“ရှင်တို့ ကမ္ဘာပေါ်က နေရာတော်တော်များများမှာ နောက်ထပ် စစ်ပွဲတွေ ဖြစ်လိမ့်ဦးမယ်။ လူတွေ တော်တော်များများဟာ ဒုက္ခသည်စခန်းတွေ စစ်ဘေးရှောင်ဒေသတွေကို သွားနေရလို့ သူတို့ပန်းတွေစိုက်ဖို့ သတိရကြမှာ မဟုတ်ဘူး...”

“ဪ...”

“နောက်ပြီး စစ်ပွဲတွေမှာသုံးတဲ့ လက်နက်ဒဏ်တွေကြောင့် မြေဆီလွှာတော်တော်များများ ဓာတုအဆိပ်တွေသင့်ပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပန်းပွင့်ရမယ့်နေရာတွေ ဟက်တာချီပြီး ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်”

“ဟင်း...”

ဒီတစ်ခါ သက်ပြင်းချမိသူကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်...

“ဝင်ရိုးစွန်းဒေသတွေမှာ ရေခဲတောင်တွေ အရည်ပျော်

နှုန်းမြန်လာလို့ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်တွေ မြင့်တက်လာတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေကြားရတိုင်း ရှင်ဘယ်လိုခံစားရလဲ...”

“တို့ရဲ့ သားစဉ်မြေးဆက်တွေအတွက် ဝမ်းနည်းသလို ခံစားရတယ်”

“အဲလိုပဲပေါ့...။ ပန်းပွင့်ရမယ့် နေရာတော်တော်များများ မရှိတော့ဘူးလို့ သိလိုက်ရတဲ့ ကျွန်မတို့လည်း ရှင်တို့လိုပဲ ဝမ်းနည်းရတာပါပဲ...”

ဒီဥပမာလေးနဲ့တင် ‘ကီ’ကို သူ လေးစား အထင်ကြီး သွားရလေပြီ။ ပန်းတွေ မပွင့်တော့မှာကို ကြိုတွေးရင်း ဝမ်းနည်းနေတဲ့ နတ်သမီးလေး ‘ကီ’ကို သူအရမ်းကို ခင်မင်သွားရသည်။ ထိုစဉ်...။

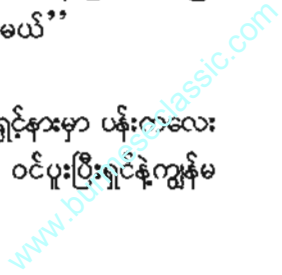
ဖျတ်ကနဲ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ချစ်သူရဲ့ အဝေးကပုံရိပ်ကြောင့် သူ နှင်းဆီပွင့်ကလေးကို စကားစ၊မဖြတ်ချင်ပါသော်လည်း...

“ကီ...။ ငါ့ချစ်သူလာနေပြီ မင်းနဲ့နောက်နေတွေလည်း စကားပြောချင်ပါသေးတယ်။ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမလဲဟင်”

“ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို ခင်ပါတယ်။ ရှင်ဘယ်နေရာပဲ ရောက်ရောက် ကျွန်မကို ‘ကီ’လို့ ခေါ်၊ စိတ်ကနေ မြင်ယောင်ပြီး ဆက်သွယ်လိုက်ပါ။ ကျွန်မရောက်လာခဲ့မယ်”

“အိုကေ...”

“အဲ...နေဦး...။ ကြားခံအဖြစ် ရှင်နားမှာ ပန်းကလေး တစ်ပွင့်တော့ ရှိပါစေ။ ပန်းကလေးကို ဝင်ပူးပြီးရှင်နဲ့ကျွန်မ

စကားပြောကြတာပေါ့...”

“နတ်သမီးလေးက ကို သူလုံးဝ လက်ဖျားခါသွားရချေပြီ...။

အတုန်တုန်အရင်ရင်ဖြစ်နေတဲ့ နှင်းဆီပွင့်ကလေးမှာ အခုတော့ သူမဟုတ်တော့သလိုပင် လေအတွေ့မှာ အလိုက်သင့်ကလေး ယိမ်းနွဲ့လျက် ရှိချေသည်။

ဟင်း...။

အရာရာဟာ အိပ်မက်မက်နေသလိုပဲလား...

ဒါမှမဟုတ် ဂရိဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲကို အရှင်လတ်လတ် ရောက်သွားသလိုပါပဲလား...။

ဇိုင်း မျက်ခုံးတွန့်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

နတ်သမီးတွေ တကယ်ရှိတယ်ဆိုတာ အယုံအကြည်မရှိဘူးဆိုရင် ပါမောက္ခကြီး အန်ဒီလန်ဟာ သူ့သမီး၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို “ဆိုက်ချီ” လို့ နာမည်ပေးခဲ့မှာတော့ မဟုတ်။

ဂရိနတ်သမီးကို ထုံးလိုချေရေလိုနှောက် သိထားသူတိုင်း ‘ဆိုက်ချီ’ ကို သိကြလိမ့်မည်။

ဆိုက်ချီမှာ ကျူးပစ်ဟုခေါ်သည့် မြားနတ်မောင်နတ်သားလေး၏ ချစ်သူမဟုတ်ပါလား...။

အခန်း (၁၀)

ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် တိတ်တဆိတ်ထည့်ထားတဲ့ နှင်းရဲ့ အိတ်ထောင့်ထဲက ပန်းပွင့်သေးသေးလေးမှာ အနည်းငယ် တုန်ခါသွားပြီး...

“မနက်ဖြန် မိုးလေး တဖြိုက်နှစ်ဖြိုက် ရွာလိုက်တာနဲ့ ရင်တို့ တစ်မြို့လုံး အရူးပန်းတွေ ပွင့်ကြတော့မယ်...”

ဇိုင်းနဲ့ကိရဲ့ ခင်မင်မှုမှာ အလွန်တရာ သိမ်မွေ့လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအဆင့်ကို ရောက်ရန်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်အများကြီး ညှိနှိုင်းခဲ့ရသည့် ကတိကဝတ်တည်ကာ အပြန်အလှန်သစ္စာ နှိမ့်ရသည်။

“ကျွန်မတို့လို Angel လေးတွေ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အများကြီးရှိတယ် ဇိုင်း...တချို့အပင်လေးတွေက အိပ်ငိုက်နေတတ်ကြတယ်။ ပွင့်ဖို့ဖူးဖို့ သူတို့မေ့နေတတ်ကြတယ်။ ကျွန်မတို့က နှင်းတံလေးနဲ့တို့ပြီး တပြေးညီပွင့်ဖို့ ဆော်ဩပေးရတယ်။ တချို့

Angel လေးတွေက မွေးရန်တွေ လိုက်ထည့်ကြတယ်။ တချို့က အရောင်အဆင်းလေးတွေ လိုက်ဖြည့်ပေးကြတယ်။ သေချာတာ က ဘယ် Angel မှ လူသားတွေနဲ့ ရောနှောဖို့ စိတ်မကူးကြဘူး။ ကျွန်မသာ သစ္စာဖောက်ပြီး ရှင်နဲ့ခင်သွားတာ။ ရှင်ဘက်က ကျွန်မအကြောင်း ဖွင့်ချလိုက်တဲ့တစ်နေ့မှာတော့ ခင်မင်မှုကို အဆုံးသတ်ရလိမ့်မယ်..”

“ မခြိမ်းခြောက်ပါနဲ့။ မင်းအကြောင်း ချစ်သူကိုတောင် ဖွင့်မပြောပါဘူး။ လုံးဝသတင်းအမှောင်ချထားပါတယ်။ မင်းတို့ က ဘာလို့ လူသားတွေနဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေချင်ကြတာလဲ ”

“ ကျွန်မတို့ကို ကောင်းကင်နိုင်ငံတော်က အုပ်ချုပ် တယ်။ လူသားတွေကို အပြစ်သားလို့ပဲ သူတို့က ယူဆတယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ဝေးဝေးရှောင်ခိုင်းပါတယ် ”

“ သမ္မာကျမ်းစာဆန်လွန်းတယ်။ နည်းနည်း နားညည်း ပြီကွာ...။ စောစောက အရူးပန်းကိစ္စပြောရအောင်...။ အဲဒီပန်း တွေ ကိုယ်မြင်ဖူးပါတယ်။ march လလောက်ဆို ပွင့်ပြီလေ။ တကယ်ပဲ အဲဒီပန်းတွေဟာ လူတွေကို ရူးသွပ်စေသလား...”

“ အို...အဟုတ်ပေါ့...။ အဲဒီပန်းထဲမှာ လူတွေကို ရူး သွပ်စေလောက်တဲ့ atropime ဓာတုပစ္စည်းတမျိုးပါတယ်လေ...။ ဒါပေမယ့် သဘာဝတရားကြီးက မျှတပါတယ်နော်။ လူတွေ သတိထားမိအောင် အရူးပန်းကို တခြားပန်းတွေလို အတည့်အ တိုင်း မပွင့်ခိုင်းပါဘူး...။ စောက်ထိုးကြီးတွေ ပုံပျက် ပန်းပျက် ပွင့်ကြရတယ်။ ကျွန်မတို့ Angel လေးတွေကတော့ တစ်ခါတရံ

သူတို့ကို လင်းနီဖြူပန်းလို့ ခေါ်ကြတယ်”

ပြောပြီး ‘ကိ’က အားပါးတရကို ရယ်မောပြန်ပါရော။

အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ‘ကိ’ဟာ ဇိုင်းကို ပိုမိုယုံကြည် လာပြီး ခင်တွယ်လာခဲ့သည်။ ဇိုင်းက မခေါ်ခဲ့ရင်တောင် ပန်း စာလေးတစ်ပွင့်ထဲ ဝင်ပူးပြီး လူအလစ်မှာ ဇိုင်းနဲ့စကားတွေပြော လာသည်။

နောက်တော့ ဇိုင်း အလိုရှိက တွေ့နိုင်ရန်၊ ညဘက် ဒါမှမဟုတ်လည်း မီးရောင်ခပ်မိန်မိန်အောက် ခေတ္တခဏ စိုက်ထင်ပြတတ် ပြန်သည်။

လူနဲ့နတ်သမီးရဲ့ စည်းချက်ညီညီ သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းသော ခင်မင်မှုတစ်ခုပင်။

သူပြောတဲ့စကားတွေဟာလည်း ဟုတ်မဟုတ် မသိပေ မယ့် နားထောင်လို့တော့ အကောင်းသား။ ဥပမာ...atropime ဓာတ်ရှိတဲ့ အရူးပန်းတွေကို လူတွေ သတိထားမိနိုင်စေဖို့ စောက်ထိုးပွင့်ခိုင်းတာမျိုးပေါ့။

“ ရှင်သတိထားမိရင် သိလိမ့်မယ်။ မီးအလောင်လွယ် တဲ့ အပင်တွေဟာ သိပ်အေးပြီး မီးအလောင်မလွယ်တဲ့ နေရာ တွေမှာပဲ ပေါက်ကြတယ်။ ထင်းရှူးပင်တို့၊ ပရုတ်ပင်တို့ပေါ့။ အရမ်းပူပြင်းတဲ့ မြေပြန့်မှာဆိုရင်လည်း၊ သွေးလိမ်းပြီး နေလောင် အထိကို ကာကွယ်လို့ရတဲ့ အခေါက်ထူထူအပင်ကြီးတွေ ပေါက် ကြတယ်။ သဘာဝတရားက အမြဲတမ်း မျှတတယ်။

ကျွန်မဆိုလိုတာက ပူပြင်းတဲ့နေရာမှာ မီးအလောင်

လွယ်တဲ့ အပင်တွေမပေါက်ဘူး။ မီးအလောင်လွယ်တဲ့အပင်တွေ ဟာလည်း မီးအလောင်မလွယ်တဲ့နေရာတွေမှာပဲ ပေါက်ကြ တယ်။

ကျွန်မဘာကြောင့် ရှင်ကို ဒီလောက် စကားခံပြီး ပြော နေရလဲဆိုတာ ရှင်သိလား”

“ဟင်အင်း...မသိဘူး...”

“ရှင်တို့တွေဟာ သိပ်ကို တော်ကြတတ်ကြပါတယ်။ စူးစမ်းလေ့လာနိုင်ကြပါတယ်။ ကမ္ဘာ့အပြင်ထွက်ပြီး လပေါ် ဂြိုဟ်တွေပေါ် သွားနိုင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာမြေရဲ့ တစ်နေရာမှာ ပန်းတစ်မျိုးပွင့်နေတာကို ဘယ်သူမှမသိကြဘူး”

“ဟင်...ဘာအပင်ပွင့်နေလို့လဲ...”

“ကျွန်မတို့ Angelလေးတွေကတော့ အဲဒီပန်းကို နတ် ဝှက်ပန်းလို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီပန်းဟာ ဘယ်လောက်တောင် အစွမ်းထက်သလဲဆိုရင် လူသားတိုင်းသာ အဲဒီပန်းရနံ့ကိုရှိုက် ခွင့် ရကြမယ်ဆိုရင် ရှင်တို့ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူပယောဂကြောင့် ဖြစ်တဲ့ စစ်ပွဲတွေ၊ အစွန်းရောက်မှုတွေ၊ ရာသီဥတုဖောက်ပြန် မှုတွေ အို...ဘာတစ်ခုမှ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး...”

“ဟင်...”

“အဲဒီပန်းဟာ ပန်းရောင်အဆင်းရှိတယ်...လူတွေရဲ့ စိတ်ကို လုံးဝ သူတော်စင်နီးနီး ထိန်းချုပ်ပစ်နိုင်တယ်...”

“အို...ဒါဆို ငါ့လည်း ပေးစမ်းပါ တစ်ပွင့်လောက်”

“အိုး...ဟိုး...ရှင်ဒီလို တဖွတ်ထိုးတောင်းခဲ့ရင် ဆင်

ခြေတက်ဖို့ ကျွန်မ အစောပိုင်းမှာ စကားခံခဲ့တယ်လေ...။ သဘာ ဝတရား...ဟုတ်တယ်။ ရှင်တို့ကမ္ဘာဟာ တစ်ချိန်မှာ စစ်ပွဲတွေ၊ ရာသီဥတုဖောက်ပြန်မှုတွေကြောင့် ပျက်ရလိမ့်မယ်။ ရှင်တို့တွေ မှာ ပြိုင်ဆိုင်လိုမှုတွေ၊ ဝန်တိုမဆွေရိယာစိတ်တွေနဲ့ မဖြူစင်ကြတာ တော့ သေချာတယ်။ အဲဒီပန်းကလေးတွေကြောင့် ရှင်တို့လူသား တို့မှာ ငြိမ်းချမ်းသွားမှာကို သဘာဝတရားက မလိုလားဘူး။

ယစ်မှူးတတ်တဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးပန်းပွင့် လှလှလေးတွေ ကြောင့် ရှင်တို့လူမျိုးတွေ မသေဆုံးဖို့ အဲဒီပန်းတွေကို ရှင်တို့ လိုလားသလိုပဲ၊ ပန်းပွင့်ကလေးတွေကြောင့် ရှင်တို့လူသားတွေ အရင်းမခိုက်ဘဲ အမြတ်ထုတ်ပြီး လိမ္မာကြမှာကို သဘာဝတရား ကြီးက မလိုလားပြန်ဘူး”

“ကိနော်...ငါနင့်ကို တကယ် အသည်းယားလာပြီ”

“အဲဒီပန်းကို ကျွန်မတကယ် ပေးပိုင်ခွင့်မရှိဘူး ဖိုင်း ချဲ့...။ အဲဒီနတ်ဝှက်ပန်းဟာ ဘယ်လောက်များတောင် လုံလုံ ခြံခြံပွင့်နေတယ်ဆိုရင် ရှင်တို့လူသားတွေဟာ ပန်းတစ်ပွင့် ကြောင့် သေကျေပျက်စီးကြရတယ်။ ဥပမာ-ဘိန်းပန်းလိုမျိုးပေါ့။ ပန်းတစ်ပွင့်ကြောင့် ရူးသွပ်ကြရတယ်။ ကျွန်မတို့ ကိုယ်တိုင် အာပိမတွေ ထည့်ခဲ့ကြတဲ့ အရူးပန်းတွေလေ။ အဲ...ဒါပေ မယ့် ရှင်တို့ကမ္ဘာမြေကိုတောင် ကယ်တင်နိုင်တဲ့ ပန်းမျိုး တို့ကြီးရဲ့တစ်နေရာမှာ ပွင့်နေတယ်ဆိုတာ ရှင်တို့အခုအထိ မသိကြဘူး။ ကျွန်မအဲဒီအတွက် ရှင်တို့ကို အရမ်းဝမ်းနည်း စိတ်ထယ်...”

“ကဲ...ပြောပါ...အဲဒီနေရာကို...။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ငါ့ကို တစ်ပွင့်လောက်ဖြစ်ဖြစ်လက်ဆောင်ပေး...”

ပန်းပွင့်ကလေးဆီမှ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်မောသံနဲ့အတူ...

“တကယ်ပေးခွင့်မရှိလို့ပါ ဇိုင်းရယ်။ အဲဒီပန်းကလေးရှိကြောင်း ပြောတာတောင် ကျွန်မသိပ် အပြစ်ကြီးနေပြီ။ ကျွန်မတို့ အချိန်မရွေး နတ်သက်ကြွေသွားနိုင်တယ်။ ကောင်းကင်တော်က အချိန်မရွေး ဒဏ်ခတ်သွားနိုင်တယ်”

နတ်သမီးလေး ‘ကီ’ရဲ့ စကားတွေကတော့ အဲဒီလိုယုံရခက်ခက် မယုံရခက်ခက်ပင်...နောက်တော့...

“ဟေး...ဇိုင်း...ရှင်ကို နတ်ဂုဏ်ပန်းဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အိုင်ယာလန်နိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံတော်ပန်း ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာတော့ ပြောနိုင်တယ်”

“ဟင်...အိုင်ယာလန်နိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံတော်ပန်း ဟုတ်လား...။ ကြီးကျယ်လိုက်ပါတီ။ ပြော...ဘယ်မှာလဲ...”

“ရှင်ဖိနပ်အောက်မှာ...ရှင် သူ့ကို တက်နင်းထားတယ်”

“ဟင်...”

ဇိုင်း ကြောက်လန့်တကြားပင် ထ,ခုန်လိုက်ပြီး ဖိနပ်အောက်က အိုင်ယာလန်နိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံတော်ပန်းကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရယ်တော့ ရယ်စရာကြီးပင်။

“ကီ...ငါ့ကြောင်မလေး...။ အဲဒါ နိုင်ငံတော်ပန်းမဟုတ်ဘူးဟေ့။ ပေါင်းပင်တွေ။ ငါတို့ခြံထဲမှာ ပေါမုပေါ်

သတ်လိုတောင် မနိုင်ဘူး။ မင်းတို့လိုချင်ရင် မင်းရဲ့အပေါင်းအသင်း Angelတွေပါ ခေါ်ပြီး လာနှုတ်လို့။ အဲဒါ ပေါင်းပင်တွေဆီ ငါ့ကြောင်မလေးရဲ့”

ပြောပြီး ဇိုင်း အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်မိပါသည်။ သင်တို့လည်း အဲဒီပေါင်းပင်တွေကို မြင်ဖူးကြပေလိမ့်

သည်။

မြင်းခွာရွက်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူပြီး ရိုးတံရဲ့ထိပ်မှာ အသည်းပုံသဏ္ဍာန်အရွက်ကလေး သုံးရွက်ထိပ်ချင်းဆိုင်နေကြသည့် ပေါင်းပင်တွေ။ ‘ကီ’ကတော့ တည်ကြည်သော လေသံနှင့်...

“ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့လောက် ပန်းတွေရဲ့သမိုင်းတွေကို မသိနိုင်ပါဘူး ဇိုင်းရယ်။ ဒါပေါင်းပင်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အေးလေး...လူတို့အတွက်တော့ ပေါင်းပင်ပေါ့။ အဲဒီပန်းလေးတွေနဲ့ ဆိုးအရင်တုန်းက အိုင်းရစ်(စ်)သူတော်စင်ကြီး Saint Patrick ကို ပူဇော်ခဲ့ကြတယ်လေ...။ နောက်ပိုင်းကြတော့မှ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံက အဲဒီပန်းကလေးကို နိုင်ငံတော်ပန်းအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်တယ်။ နှစ်စဉ် Marchလ ၁၇ ရက်နေ့ရောက်တိုင်း အိုင်ယာလန်နိုင်ငံသားတွေဟာ အဲဒီပန်းပုံပါတဲ့ အစိမ်းရောင်အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ပြီး Saint Patrick's Day ကို နေရာအနှံ့ လှည့်လည်ချောင်းပခဲ့ကြတယ်”

“ဟင်...”

“ကီ”ကို ဟားနေသည့် ဇိုင်းမှာ ပေါင်းပင်လေးရဲ့ ခိုင်မာ

ကြီးမားတဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို ကြားပြီး အရယ်ရပ်သွားတော့ သည်။

“ကီ”က တည်ငြိမ်စွာပင် ဆက် ပြောပြန်ပါသေးသည်။

“အဲဒီပန်းကလေးတွေ တော်တော်များများမှာ အရွက် သုံးရွက် ထိပ်ချင်းဆိုင်နေတာပဲ ရှင်အတွေ့များလိမ့်မယ်။ အရွက် လေးရွက် ထိပ်ချင်းဆိုင်အနေအထားမျိုး ရှင်မြင်ခဲ့ရင် ဂျပန်ဒဏ္ဍာရီ တစ်ပုဒ်ကို ရှင်သတိရလိုက်ပါ...။ ပထမအရွက်ဟာ Love ကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ ဒုတိယအရွက်ကတော့ Hope ဆိုတဲ့ ဖျော်လင့်ချက်၊ တတိယအရွက်က Faith ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုပေါ့။ အပိုပါလာတဲ့ စတုတ္ထအရွက်ကလေးကို ရှင်ကံကောင်းပြီးတွေ့ခဲ့ မယ်ဆိုရင် Luck ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ ကံကောင်းခြင်းကို ရှင် ပိုင်ဆိုင်လိမ့်မယ်”

“အိုး...”

“တရုတ်တွေဟာ အဲဒီအပင်လေးတွေကို ကံကောင်းတဲ့ အပင်လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ရှင် ကံကောင်းပါစေ။ Good Luck ...ကျွန်မ သွားပြီ...”

ပန်းကလေးကို ဝင်ပူးနေရာမှ ‘ကီ’ထွက်သွားသည် အထိ ဇိုင်း မှင်တက်ပြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။

ပေါင်းပင်လေးတစ်ပင်တည်းမှာတင် အိုင်ယာလန်၊ ဂျပန်၊ တရုတ် ဒဏ္ဍာရီတွေ သမိုင်းကျောထောက်နောက်ခံရှိနေ သတဲ့လား...။

အိုး...အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ...။

တက်နင်းခဲ့လို့ အနည်းငယ် တိမ်းစောင်းသွားတဲ့ (တကယ်တော့ ဒီအပင်လေးတွေဟာ ကျင့်သားရနေပါပြီ) ပေါင်း ဝင်လေးကို ဖိုင်း၊ သူ့လက်တွေနဲ့ ပြန်လည်ထောင်မတ်ပေးခဲ့ရင်း၊ နောက်နောင်ကို ပေါင်းပင်ကလေးတစ်ပင်ကိုပင် တက်မနင်းမီ စေဖို့နဲ့ သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစားတန်ဖိုးထားဖို့ လုံးဝ ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ဆန်း (၁၁)

“မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်ဖြစ် သူများထက် ရုပ်ရည်ပိုလှလာပြီဆိုရင် အဲဒီလှပမှုကို သူ့ဘဝမြင့်မားမှုအတွက် အသုံးချလို့ရသလို...တခါတရံမှာလည်း အဲဒီအလှဟာ သူ့အတွက် ထောင်ချောက်တစ်ခုလို ဖြစ်နေတတ်တယ်”

ကျောင်းကန်တင်းမှာ နေ့လယ်စာစားရင်း မောလိုက စပြောလေသည်။

“ဆိုပါတော့...အလုပ်တစ်ခု သွားလျှောက်တော့မယ်ဆိုရင် ပညာတတ်တာချင်းတူရင်တောင် ရုပ်ရည်ချောမောလှပတဲ့သူက အလုပ်ပိုရဖို့သေချာတယ်။ ချစ်မှုရေးရာတွေမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ...။ ချောတဲ့လှတဲ့တွေဟာ ကြိုက်တဲ့သူတွေများပြီး လင်ကောင်းသားကောင်းကို ခေါင်းခေါက်ရွေးလို့ရတယ်။ အဲဒါပေမယ့် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့ ဆိုပါစို့ကွာ...”

ပြောပြီး ကော်ဖီတစ်ကွိုက်သောက်လိုက်ကာ...

ဖာရုတ်အပျင်းပြေတီးဖို့ စောင်း

“အဲဒီခပ်ချောချောကောင်မလေးဟာ ရုပ်ဆိုးတဲ့သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးနဲ့ ခရီးတစ်ခုကို အတူသွားမိပြီဆိုပါစို့...။ လမ်းမှာကြိုစောင့်နေတဲ့ ဓားပြ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူ့ပုန်တစ်စုက အဲဒီကားကို တားပြီး ပါလာသမျှပိုက်ဆံနဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းမှန်သမျှကိုလည်းယူမယ်...။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပါ သားကောင်အနေနဲ့ ခေါ်သွားမယ်ဆိုရင် အဲဒီကားပေါ်ပါလာတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ဘယ်သူ အန္တရာယ်အများဆုံးဖြစ်နိုင်မယ် ခင်းတို့ထင်လဲ...”

“မင်းပြောတဲ့ စောစောက ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ...”

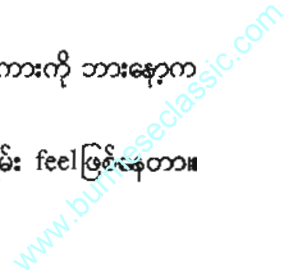
“မှန်တယ်။ လှပမှုဆိုတာ သယံဇာတနဲ့တူတယ်။ တခါတရံမှာလည်း သယံဇာတကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတာမျိုးလည်း ခိုတယ်။ တို့မြို့ဟာ အဲဒီ ခပ်ချောချောကောင်မလေးနဲ့ တူတယ်။ အခု တို့မြို့လည်း သယံဇာတကုန်စာသင့်နေပြီ...”

“ဟေ...”

ဇိုင်းက အစာသွပ်မုန့်တစ်ခုစားနေရင်းမှ မောလိုကို နှိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘားနော့နဲ့မောလိုက တစ်မြို့တည်းသားတွေ...။ ဘာသီနမ်တက္ကသိုလ်ကိုတက်ဖို့ ဇိုင်းတို့မြို့မှာ အဆောင်ယာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မောလိုရဲ့ အဆုံးမသတ်ရသေးတဲ့စကားကို ဘားနော့က ဆက်လက်ပြီး...

“ဒီလို ဇိုင်းရေ...။ ဒီကောင် အရမ်း feel ဖြစ်နေတာ။”

မနေ့ညက ငါတို့အိမ်က ဖုန်းဝင်တယ်။ ငါတို့မြို့ကလေးရဲ့ တစ်ဝက်တိတိလောက် နေရာရွှေပေးရလိမ့်မယ်။ ရွှေရမယ့်အထဲမှာ မောလိုနဲ့ငါတို့ အိမ်တွေလည်း ပါတယ်..”

“ငါလည်း အဲဒီကိစ္စကြားပါတယ်။ အစိုးရနဲ့စာချုပ်ချုပ်ပြီးသား နိုင်ငံခြားသားပိုင်ကုမ္ပဏီက သဘာဝဓာတ်ငွေ့သိုက်တွေ ကုဗသန်းပေါင်းများစွာရှိတဲ့ မင်းတို့ မြို့ရဲ့ တချို့တစ်ဝက်မြေ နေရာတွေကို သိမ်းယူနေပြီဆိုတဲ့သတင်း၊ မြို့ခံတွေနဲ့ ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေ...။ အခု မင်းတို့ မြေယာတွေ တကယ် ဖယ်ပေးရတော့မှာလား..”

“ဖြစ်ပုံက ဒီလိုကွ...။ တို့မြို့နဲ့ မနီးမဝေးတစ်နေရာမှာ မီးတောင်ဟောင်းတစ်လုံးရှိတယ်။ ဒါမင်းလည်း သိပါတယ်။ တို့မြို့ကလေးရဲ့ ထူးခြားချက်ဆိုပါတော့...။ နောက်တော့ မိရိုးဖလာနည်းနဲ့ ရေတွင်းတူးရင်းကနေ တို့မြို့အောက်မှာ သဘာဝဓာတ်ငွေ့သိုက်တွေရှိနေပြီဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်။ တို့တစ်မြို့လုံးလည်း ပျော်ကြတာပေါ့ကွာ...။ ငွေနှစ်သောင်းလောက် အကုန်အကျခံပြီး မိရိုးဖလာနည်းနဲ့ မြေကြီးထဲ ပိုက်ကလေးတစ်ချောင်း သာသွယ်ထားလိုက်...။ အချိန်တန်ရင် ပိုက်ထိပ်ဝကို မီးကလေး ရှို့ပြီး ထမင်းဟင်းချက်လိုရတယ်။ မီးထွန်းလိုရတယ်။ ကဲ.. မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း...။ ဘယ် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားမှ အားကိုးစရာမလိုဘူး။ မီတာခွန်ဆောင်စရာမလိုဘူး။ ငါတို့က ဒီမြို့မှာ လူဖြစ်ရတာ သိပ်ကံကောင်းပြီ အောက်မေ့လိုက်တာ..”

ဇိုင်းက မောလို ဘာဆက်ပြောတော့မယ်ဆိုတာ ရိပ်မိ

ပြီး ပြုံးမိလေသည်။

“သိပ်မကြာပါဘူး။ တို့နိုင်ငံက အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းတွေ ရှယ်ယာတော်များများ ပါထားတဲ့ ကုမ္ပဏီနဲ့ ဘယ်နေရာကို တူးရင် ဘာသယံဇာတထွက်တယ်ဆိုတာကို တို့နိုင်ငံက ကောင်တွေထက် ပိုသိနေတဲ့ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံက ကုမ္ပဏီနှစ်ခု ပေါင်းပြီး တို့မြို့ကလေးက နေရာတော်တော်များများကို ရွှေ နိုင်းတယ်။ လျှော်ကြေးတော့ပေးတယ်။ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ တိုယ်တစ်သက်လုံး ခေါင်းချခဲ့တဲ့နေရာကို လျှော်ကြေးလေးတစ်ခု ရရုံနဲ့ ကျေးကျေနပ်နပ် ပြောင်းပေးရတော့မှာလား”

မောလိုစကားကို ဘားနေ့က ဆက်လက်၍...

“နောက်တစ်ခုက ပွင့်လင်းမြင်သာမှုပဲကွ...။ ငါတို့ ရွှေပေးရတာနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အမြတ်အစွန်းကို သူတို့ ချပြနိုင်ရမယ်။ နောက်ပြီး...ဒီစီမံကိန်းက ရလာမယ့် အကျိုးအမြတ်ရဲ့ ဘယ်နှစ်ရာခိုင်နှုန်းကို ဒီမြို့ရဲ့ ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက် အလုံးချပေးမယ်ဆိုတာမျိုးတွေ ပါလာရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့...။ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောရတာ ဒေါသရော မောဟတွေပါ ပါလာ ငြိတွာ...။ ဘယ်သူမှ မကျေနပ်ကြတာတော့ သေချာတယ်။ ဘို့ယ့်အသားကို အစိမ်းလိုက် အဖွဲ့ခံလိုက်ရသလို စပ်ဖျင်းပူဆောင်နေကြတာတော့ အမှန်ပဲ...”

ဇိုင်းက သူသုံးသပ်ချက်ကို ဖြည့်စွက် ပြောပြန်သည်။

“မင်းတို့ မြို့က ကောင်တွေကလည်း ထစ်ကနဲဆို ဇုတ်ဆွဲဆွဲတော့ မလုပ်နဲ့လေကွာ...။ အရာရာဟာ မင်းတို့

ပါးနပ်မှုအပေါ်မှာလည်း မူတည်သေးတယ်။ တကယ်ပဲ မင်းတို့ မတရားအလုပ်ခံနေရရင် အထက်အထိရောက်အောင် လုပ်သင့်တယ်။ မင်းတို့ ပြဿနာကို လွှတ်တော်ထဲအထိပို့နိုင်ဖို့ပေါ့...။ တချို့အထက်က လူတွေက အောက်ခြေမှာ မတရားအနိုင်ကျင့်ခံနေရတာကို မသိကြဘူး...။ နိုင်ငံတော်ကလည်း စောင့်ကြည့်အဖွဲ့တွေ ကော်မရှင်တွေဖွဲ့ပြီး မျှတအောင်ဆောင်ရွက်ပေးနေတာပဲ...”

“သမ္မတကို တွေ့ရင် ငါပြောချင်တယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ အဖိုးတန်တွင်းထွက်တွေရှိတယ်ဆိုပြီး အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ သိမ်းကျုံးတူးနေတာ မကောင်းဘူး။ ဒီအကြောင်းကို ငါအင်တာနက်မှာ ဖတ်လိုက်ရတာ သိပ်မကြာသေးဘူး။ ၃၀% အထိ တူးယူတာဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ ဂေဟစနစ်ကို မထိခိုက်ဘူးတဲ့ ၄၅%အထိ တူးယူပြီးရင် လုံးဝရပ်နားပစ်သင့်ပြီတဲ့။ ၆၀%အထိ အဆက်မပြတ် တူးဖော်နေရင် အဲဒီနိုင်ငံဟာ လုံးဝ သယံဇာတကျိန်စာ မိသွားပြီတဲ့။ တို့နိုင်ငံမှာ ရသလောက်သုံးပြီး တူးလာကြတာ ၁၀၀%တောင် ကျော်နေပြီနဲ့တူတယ်...။ ဒီအကျိုးအပြစ်တွေဟာ ချက်ချင်း လက်ငင်းဆိုသလို တို့မှာ လာမထိခိုက်ရင်တောင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ တို့ သားစဉ်မြေးဆက်ကို လာဂယက်ရိုက်မှာတော့ သေချာ တယ်”

ဇိုင်းက မောလိုစကားကို ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံကာ...

“ဟုတ်တယ်...ငါလည်း ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။ ငါတို့ နိုင်ငံသယံဇာတကျိန်စာမိနေပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို။ စောစောက

မောလိုပြောသွားတဲ့ ခပ်ချောချောကောင်မလေး ဥပမာလိုပေါ့... ဒီလှပမှုနဲ့ ဘဝမြင့်မားအောင်လုပ်လို့ရသလို ဒီလှပမှုဟာပဲ ထောင်ချောက်လို ကိုယ့်ဘဝထဲ ရောက်လာနိုင်သေးတယ်ဆိုတာလေ။ သေချာတာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းတချို့နဲ့ နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတွေ စိတ်ဝမ်းကွဲနေကြပြီ...။ လူကြီးတွေအနေနဲ့လည်း ဒါတို့ သတိထားမိသင့်နေပြီ...”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ကော်ဖီသောက်လိုက်၊ မုန့်စားလိုက်နဲ့ စကားကောင်းနေစဉ် သူတို့ဝိုင်းသို့ ဆိုက်ချီရောက်လာပြီး..

“ဟေး...ဒီသူငယ်ချင်းတွေ ဘာအကြောင်းတွေ ပြောနေကြတာလဲ..”

“ဪ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး...။ ခပ်ချောချောကောင်မလေးကိစ္စ ပြောနေကြတာ..”

ဇိုင်းက သူ့ရူးသူပတ်မည့်ကိစ္စပင် တခါတရံထိုသို့ အတည်ပေါက်နောက်တတ်သူ တစ်ယောက်ပင်၊ ချစ်သူစကားကြောင့် ဆိုက်ချီမှာ နည်းနည်းအနေရခက်သွားပြီး...

“ဇိုင်းနော်...ဘယ်က ခပ်ချောချောကောင်မလေးလဲ”

“အဲ...ဒီလိုပါပဲ...”

“ဘာ...ဒီလိုလဲ...ပြောဆို...”

လူရှေ့၊ သူရှေ့ ဗိုက်ခေါက်တွေလည်း ဆွဲအဖွဲခံရလာ

ဒီ...။

“အာ...ပြောဆို ပြောပဲ့မယ်...။ ခပ်ချောချောကောင်

မလေး ဒုက္ခရောက်နေလို့ပါဆို...”

“ဟင်...”

“ဟုတ်တယ်...သူ့ကိုတော့မိမိတို့က ကိုယ်တို့ ကူညီရ တော့မယ်...”

“ဟယ်...ဇိုင်း...ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ...”

ကြာတော့ ကြားက နားထောင်နေတဲ့ မောလို့နဲ့ဘားနော့ ပင် စိတ်ညစ်နေသည့်ကြားမှ ဇိုင်းအကြောင်းကြောင့် လုပ်နေမှု ကြောင့် စိတ်အချဉ်ပေါက်ကာ...

“မင်းနဲ့များ ခိုးစားရရင်တော့ ငါတို့တော့ ဒုက္ခပဲ...”

အခြေအနေက မောလို့ပြောလိုက်တော့မှ ပိုရှုပ်ထွေး သွားပြန်တော့သည်။ ဆိုက်ရုံသည် မောလို့စကား ဆုံးအောင် အထိပင် မစောင့်တော့ဘဲ ဒေါသထွက်လာကာ...

“ဘာ...ဘာ...ခိုးစားတဲ့အဆင့်တောင် ရောက်နေပြီ ဟုတ်လား...ဇိုင်း...ရှင်...ရှင်...ဘယ်လိုလူလဲ...”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး...ဇိုင်း...ငါ့ရှုပ်ကွာ...ဒီလိုဆိုက်ရုံ ရေ...ဒီလိုဟ...”

ဘားနော့ ရှင်းပြချိန် မရလိုက်ပါ...။

ခပ်ချောချောကောင်မလေးဆိုတာ ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ် ပင် ရှင်းပြဖို့ အချိန်မရလိုက်ပါ...။

အကြောင်းမှာ ကန်တင်းတစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ် သွားပြီး ကျောင်းသားတချို့မှာ ထိုင်နေရင်းမှ ဝုန်းကန် ထ၊ ပြေးကြလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“အေး...ဘာဖြစ်လို့လဲဟာ...”

“မသိဘူး...ဟိုမှာ ထွက်ကြည့်နေကြပြန်ပြီ...”

သူလည်း ဆိုက်ရုံလက်ဆွဲပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ အပြင်ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံတွေ့ရပြန်ပါပြီ...။

နားလည်ရခက်ခဲသည့် ကောင်းကင်ယံက ဒုတိယပုစ္ဆာ တစ်ပုဒ်...။

အခန်း (၁၂)

မှန်သည်။

ဒီတစ်ခါတွေ့ရသည်မှာ အစိမ်းရောင် အလင်းတန်းများ ဖြာထွက်နေသည့် ခရုပတ်ပုံ အဝန်းအဝိုင်းတော့ မဟုတ်...။ အလွန်တရာ တောက်ပလှသည့် ရောမစက်ဝိုင်းပုံကြီး တစ်ခု...။

“ဘာကြီးလဲဟင်...အကြီးကြီးပဲ...”

“အေးဟယ်..အရောင်ကလည်း အရမ်းကို တောက်နေ တာပဲ..”

“ဒါပါနဲ့ဆို ငါတို့တွေတာ နှစ်ခါရှိပြီနော်..”

“ငါတော့ ကြောက်ကြောက်လာတယ်...”

ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဝန်းထင်မြင် ချက်ပေးနေကြစဉ် ဘောင်းဘီအိတ်ထောင်ထဲမှ ဟမ်းဖုန်းကို ဝိုင်းထုတ်ယူပြီး ဆိုက်ချီဆီ အစမ်းသဘောမျိုး ဆက်ကြည့်လိုက်

စာရန်အပျင်းပြေတီးဖို့ စောင်း သည်။

ဆက်လို့မရ...။

လုံးဝမှကို ဆက်လို့မရ...။

“ဟိတ်ကောင်တွေ..မင်းတို့ဖုန်းတွေ ထုတ် ‘စမ်း’ လိုက်ကြဦး..”

ဇိုင်းစကားကြောင့် ကျောင်းသားတော်တော်များများ ဟမ်းဖုန်းများထုတ်ကာ ဖုန်းခေါ်ကြည့်ကြသည်။

“ဆက်လို့မရဘူး...။ ဖုန်း မျက်နှာပြင်မှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတာတွေ လာထင်နေတယ်။ ‘electromagnetic wave’ တွေ ထိခိုက်နေပြီဆိုတဲ့ သဘောပေါ့..”

“ဘာ..ဘယ်လို..ဇိုင်း ဘာပြောတယ်...”

ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဇိုင်းကို မေးရာ၊ ဇိုင်းအံ ကြိတ်ပြုံးရင်း ကျောင်းပရဂျက်ရဲ့ နေရာတစ်ခုဆီ အကြည့်ဝဲမိ လေတော့သည်။

ဖော်ရွေမှုမရှိတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်အနီရောင်ကြီးကပ်ထားတဲ့ တစ်နေရာကိုပေါ့...။

နေရာတကာမှာ လူစည်း၊ ဘီလူးစည်းဆိုတာ ရှိတယ်။ သူစည်းကျော်လာပြီဆိုရင် ကိုယ်လည်း စည်းဖောက်သင့်ရင် ဆောက်ရတော့မှာပဲ...။

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ယောင်လို့ပင်ခြေဦးလှည့်ဖို့ စိတ် ထူးမထားတဲ့ ထို တားမြစ်ဧရိယာရှိရာဆီကို တစ်နေ့တစ်ချိန်မှာ ဇိုင်း ခိုးပြီး ဝင်ရောက်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

၉၆

လှည်း

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေကို အနီရောင်ဆိုင်းဘုတ်ကြီးဆွဲပြီး ဒီလို အချဉ်တည်ထားလို့တော့ ဘယ်ရလိမ့်မလဲ...။

နိုင်ငံရဲ့ အရေးအကြီးဆုံး သမိုင်းအချိုးအကွေ့တိုင်းရဲ့ တပ်ဦးမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆိုတာ ထိပ်ဆုံးက ပါခဲ့ပြီး သား...။ အခုလည်း ဒီလိုပဲပေါ့...။

ဒီကိစ္စကိုပြီးတော့မှ ချစ်သူနှင့်ရော သူငယ်ချင်းများနှင့် ပါ တိုင်ပင်ရမည်။

လောလောဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သဲလွန်စကို ရသလောက် တွေ့အောင်ရှာ...။

အိုကေ...။ ဇိုင်း ဘေးဘီ မသိမသာ အကြည့်ပဲလိုက်မိသည်။ တွေ့ပြီ...။ ထူးခြားတဲ့ သဲလွန်စတစ်ခုကို ဇိုင်း ခပ်ပါးပါးကလေး တွေ့လိုက်ရသည်။

ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေကြသူချင်းအတူတူပင် ဆရာယူဆွန်လာမှာ စိတ်မသက်မသာနှင့် ခေါင်းယမ်းနေသည့် ပုံရိပ်တစ်ခု...။

အခန်း (၁၃)

“ဟင်...ဒီ...ဒီလောက်ကြီးအထိ ကျွန်မက စွန့်စားပေးရမလား...”

ဆိုက်ချီသည် ဇိုင်းပြောသမျှတွေကို စိတ်ဝင်တစားငြိမ်ငြိမ်း တလျှောက်လုံး နားထောင်လာလေရာ၊ နောက်ဆုံးမတော့သူမဖေဖေ ပါမောက္ခ အန်ဒီလန်ရဲ့ လက်ဗွေရာကို ယူဖို့ ဇိုင်းဘောင်းဆိုလိုက်ချိန်မှာတော့ အနည်းငယ်တွန့်ဆုတ်သွားလေတော့ပြီ။

ချစ်သူကို စည်းရုံးရေးဆင်းဖို့ စိတ်ရှည်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူသဘောပေါက်လိုက်ကာ ဆိုက်ချီရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း...။

“မင်း...သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားပါဦး ဆိုက်ချီ...။ တိုင်းပြည်မှာ မတရားမှုတစ်ခုဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျောင်းသားတွေ သူငယ်တွေဟာ ဘယ်တုန်းကမှ လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့ဖူးဘာ ဆုတ်ဘူး။ အခုလည်း ဒီကိစ္စကြီးကို လက်ပိုက်ကြည့်နေကြ

တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဉာဏ်မစီလို့၊ ချင့်ချိန်မစဉ်းစားတတ်ကြလို့သာ ဒီအတိုင်းနေနေကြတာ...”

“နေပါဦး... ဇိုင်းဆိုလိုချင်တာက ဆိုက်ချီတို့ကြားခဲ့ကြရတဲ့ အော်သံကိစ္စတွေ၊ ကောင်းကင်မှာ ထင်နေတဲ့ ထူးဆန်းပုံရိပ်ကြီးတွေဟာ ဖေဖေတို့ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ တားမြစ်ဧရိယာထဲက လုပ်ငန်းတွေနဲ့ စပ်ဆက်နေလိမ့်မယ်လို့ ယူဆထားတာလား...”

“အစစ်ပေါ့... အဲဒီနေ့က ဆိုက်ချီ သတိထားမိလိုက်သလား...။ မင်းဖေဖေရဲ့ လက်ထောက် ဆရာယူဆွန်လာ အကြီးအကျယ်မျက်နှာပျက်နေခဲ့တယ်လေ...”

ဆိုက်ချီက သက်ပြင်းကို လေးလေးတွဲတွဲ ချ၏။

ချစ်သူရဲ့ မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်ကလေးကို သူမ သဘောကျမြတ်နိုးပါသည်။ အခုကိစ္စကြီးကိုတော့ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမလုပ်မပေးချင်။ ဒီတားမြစ်ဧရိယာထဲက လုပ်ငန်းတွေက တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခတွေချည်း ဦးစီးကြတာမဟုတ်။ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာအကြီးအကဲများနှင့် ပူးတွဲအလုပ်လုပ်သည်မို့ သူမကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ဒုက္ခရောက်မှုမျိုး မလိုလားချေ။

ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည့် သူမကို ဘားနောနှင့်မောလိုက ပါ အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာကာ...

“နင်ကလည်းဟာ...။ ငါတို့ လုပ်ဖို့ အရမ်းခက်ခဲလို့ နင့်ကို အကူအညီတောင်းတာပဲဟာ...။ ကိုယ့်အဖေလက်ဗွေရာ ဘယ်လို ယူယူ နင်က ယူလို့ရနိုင်တယ်လေ။ ဆရာကြီး သုံးနေကျ လက်(ပ်)တော့(ပ်)ပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဖုန်းပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ကော်

ဖက်နက်အပျင်းပြုတီးဖို့ စောင်း...။
ဒီခွက်ပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ် နင်က ယူပေးလို့ရတယ်...။ တားမြစ်ဧရိယာထဲကို ခိုးသွားတဲ့အခါကျရင် နင်မလိုက်ချင်နေ... ငါတို့ သွားမယ်... ဘယ်နှယ့်လဲ...”

တားမြစ်ဧရိယာကို စေ့ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးဟာ ဘယ်သောခလောက်နဲ့မှ ဖွင့်၍မပွင့်...။ Authorize လုပ်ထားသည့် လက်ဗွေရာများကို scan ဖတ်သည့်စက်ပေါ်တင်မှ ဖွင့်သည်မို့ ချစ်သူကရော၊ သူငယ်ချင်းများကပါ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လက်ဗွေ ရာကို နားပူနာဆာလုပ်နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ကဲ... ခိုးဝင်ကြတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ...။ အထဲ ဆောက်တော့ ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“သူတို့ဘာတွေ သုတေသနလုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ ငါတို့လေ့လာရမှာပေါ့။ ဒါဟာ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ငါတို့သိပါတယ်။ ကွန်ပျူတာတွေထဲမှာ သိမ်းထားတဲ့ ဖိုင်တွေကို ငါတို့ ကူးယူကြမယ်။ အိမ်ရောက်တော့ အသေးစိတ်လေ့လာရင်း လူကြီးတွေလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ဟာ နှီးသားသလား မရိုးသားဘူးလားဆိုတာ ဆန်းစစ်ကြမယ်...”

“ဟယ်... ရိုးသားပါတယ် မောလိုရယ်။ ရှင်ပြောလိုက်တာမှ ကျွန်မအဖေတောင် လူဆိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်လိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်လာပြီ...။ ကျွန်မဖေဖေဟာ တိုင်းပြည်အပေါ်မကြာနဲ့ ကျွန်မတို့မိသားစုအပေါ်တောင် ဘယ်တုန်းကမှ မရိုးကြောင့်တာ မလုပ်ဖူးဘူး...။ အဲဒီအထဲမှာ ဘာတွေစမ်းသပ်နေအိမ်...။ ဘာတွေ သုတေသနလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ပွင့်ပွင့်လင်း

လင်း ခြံငုံပြီး အားလုံးကို အသိပေးပြီးပြီပဲ...”

“ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ကြားဖူးပြီးသား ဓာတ်ပြားဟောင်းတစ်ချပ်ထဲက လူကြားကောင်းအောင်ဟစ်နေတဲ့ အသံတွေချည်းပါပဲ...။ ရေဒီယိုလှိုင်းတွေနဲ့ အိုင်ယွန်နိုစပီးယားလေထုအလွှာကို လေ့လာဖို့၊ ကမ္ဘာ့ရာသီဥတုကို အကဲခတ်ကြည့်ဖို့နဲ့ နိုင်ငံတော်ရဲ့ဆက်သွယ်ရေးစနစ်ပိုမို လုံခြုံမှုရှိစေဖို့...”

“အင်းလေ...ဒါဆို ဘာကို သံသယဖြစ်နေတာလဲ ဇိုင်းရယ်...”

“ဆိုက်ချီ...လူကြီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ အမြင်နှစ်မျိုး အမြဲတမ်းထားရတယ်။ ကောင်းမွန်စွာ လက်သင့်ခံနိုင်ဖို့နဲ့ သံသယနဲ့စောင့်ကြည့်တတ်ဖို့...။ ကမ္ဘာ့ပျက်ကိန်းကျော်လာခဲ့တဲ့နောက်ပိုင်း ထူးဆန်းတဲ့အော်သံတွေ ထူးဆန်းတဲ့ပုံရိပ်တွေကို မင်းရော ကိုယ်တို့ပါ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ခဲ့ကြားခဲ့ရပြီးပြီ...။ ကောင်းမွန်စွာ လက်သင့်ခံနိုင်ဖို့ဆိုတဲ့ အတိုင်းအတာဟာ လုံးဝကျော်လွန်သွားခဲ့ပြီ။ သံသယနဲ့ စောင့်ကြည့်တတ်ဖို့ အနေအထားကို ရောက်လာခဲ့ပြီဆိုတာ မင်းမမေ့နဲ့ဆိုက်ချီ...”

“ရှင်...”

ဇိုင်းစကားကြောင့် သူမအနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားတာတွေ အမှန်ပင်။

“ရိုးသားတဲ့ လူတော်တစ်ယောက်ပါ ဆိုတဲ့ မင်းဖေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဖိအားတစ်ခုရှိတယ်။ ထေလီဒိုနိုရဲ့အစပိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်ဟာ အစွန်းရောက်မျိုးချစ်စိတ်ရှိသူဆိုတာ

ဟန်နက်အပျင်းပြတ်ဆို စောင်း

မှန်ပေမယ့် သူဟာ သဘောထား အင်မတန် တင်းမာတယ်။ လက်ရဲ့ဇက်ရဲ့နိုင်တယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေဟာ တခါတရံ ရဲရင့်ပြတ်သားတယ် ထင်ရပေမယ့် တခါတရံ မိုက်ရူးရဲဆန်တယ်။ အတ္တကြီးတယ်...။ အနိုင်ရယူလိုမှုကြီးတယ်။ နိုင်ငံမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အရေးအခင်းမှန်သမျှကို သူကိုင်တွယ်ခဲ့ပုံတွေက သူ့စရိုက်တို့ ပြောပြနေတယ်။ မင်းဖေဖေရဲ့ လူကြားကောင်းအောင် ကြွေးကြော်နေတဲ့ ကမ္ဘာ့ရာသီဥတုအကဲခတ်စောင့်ကြည့်ရေး စီမံထိန်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်တစ်ယောက်ပါနေတယ်ဆိုတာ မင်းမမေ့နဲ့...”

ဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် ဇိုင်းကို သူမ ကျေးဇူးတင်သွားရလေပြီ...။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမကိုယ်တိုင် လိပ်ခဲတည်းထည်းဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရဲ့ အဖြေကိုပါ တိတိကျကျသိသွားတဲ့အတွက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်လသည်။

“ဇိုင်း...ရှင်တော်တယ်...။ ကျွန်မ အခုမှရိပ်မိထားတာ တစ်ခုရှိတယ်”

“အင်း...ဘာများလဲ...”

“ကျွန်မဖေဖေက ကျွန်မတို့ကို ဖွင့်မပြောဘူး...ဒါပေမယ့် ရိပ်မိနေတာတစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဒီစီမံကိန်း အကောင်အထည်ဖော်အပြီး သိပ်မကြာဘူး...။ ကျွန်မတို့ခြံရှေ့မှာ ဂတ်တဲအေးတစ်ခုလာဆောက်ပြီး စစ်သားနှစ်ယောက် အမြဲထားပေးမယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား...”

ကိုယ်တွေက ပါမောက္ခကြီးအိမ် မရောက်ဖူးတော့ဘာမှမသိ။ ဆိုက်ချီပြောမှသာ သိရသည်။

“နောက်တော့ ဖေဖေက ဒရိုင်ဘာကို ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဘာကြောင်လဲဆိုတာ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့ သတိမထားမိခဲ့ဘူး။ နောက်တော့ စစ်တပ်ဘက်က လူတစ်ယောက်က အဲဒီဒရိုင်ဘာနေရာ ဝင်လာတော့တာပဲ...”

“ဟင်...”

“ခိုင်း ပြောတော့မှ ကျွန်မအခု သတိထားမိလာတယ်။ ကျွန်မတို့ မိသားစု အခု အကျယ်ချုပ်နဲ့ နေနေရတဲ့သဘောပဲ...”

လူငယ်စကားပိုင်းလေးက ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကလေးကနေ လေးနက်မှုဆီ တရွေ့ရွေ့တည်လာခဲ့သည်။

“ဆိုက်ချီ...ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ...။ ကိုယ်တို့တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါလား...။ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုထင်နေမိလဲ...”

“အင်း...ကျွန်မအထင်ပြောရရင် အဲဒီစီမံကိန်းမှာ ဖေဖေဟာ အကွရာကျတဲ့နေရာကနေ ပါနေပါလိမ့်မယ်...။ ဒီလို စီမံကိန်းမျိုးတွေ တခြားနိုင်ငံတွေမှာလည်း စမ်းသပ်ချင်စမ်းသပ်နေကြမှာပဲလေ...။ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာသာ ကျွန်မတို့က မသိကြတာ...။ အဲဒီတော့ အာဏာပိုင်တွေက ဖေဖေကို မျက်ချေမပြတ်စောင့်ကြည့်နေတဲ့ သဘောနေမှာပေါ့...။ ကျွန်မတို့ကို အကျယ်ချုပ် ခုပ်လိုက်တဲ့ သဘောဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ ကြည့်စမ်း... ကျွန်မအခုမှ သဘောပေါက်တော့တယ်။ ဖေဖေ

ဟာ အင်မတန် သိုသိပ်တဲ့သူပဲ။ အကျုပ်အတည်းထဲမှာ သူ့ရောက်နေတာတောင် ကျွန်မတို့ မရိပ်မိအောင် ပီပီရီရီကလေး နေနေရာတယ်”

“သိပ္ပံပညာရှင်တွေဟာ ဒီလိုပါပဲ...။ သူတို့ရဲ့ လေ့လာတွေ့ရှိချက်တွေ ကြီးကျယ်ရင် ကြီးကျယ်လာသလို တခါတလေ နိုင်ငံရေး ခိုလှုံခွင့်တောင်းရတဲ့အထိတွေ ရှိခဲ့တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ကဲပါ...ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ ဘယ်လိုလဲ ဆိုက်ချီ...လူကြီးတွေကို တကျော့ပြန်ပြီး တို့ ကင်းထောက်စုံစမ်းဖို့ လိုလာပြီဆိုတာ မင်းလက်သင့်ခံနိုင်ရဲ့လား...။ မင်းအဖေရဲ့ လက်ဗွေရာကိစ္စ မင်းသဘောတူနိုင်တော့မလား...”

ဆိုက်ချီက နှုတ်ခမ်းကလေးဖိကိုက်ကာ စဉ်းစားလိုက်ရင်း...

“အိုကေ...ကျွန်မ ရှင်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မယ်”

“ဟေး...”

ဘားနေ့နဲ့မောလိုက ထ,အော်ကြသည်။

သူကတော့ ချစ်သူကို ထွေးဖက်လိုက်ရင်း ဟိုနှစ်ထောင်အလစ်မှာ အနမ်းလေးတစ်ပွင့်ကို ခပ်မြန်မြန်ကလေး ချွေချွေလှုပ်လိုက်ပါ၏။

ဆခန်း (၁၄)

သူမဖခင်ရဲ့ လက်ဗွေရာကို ယူရသည်မှာ သိပ်တော့ မခက်ခဲလှပါ...။

ဇိုင်းပေးထားတဲ့ သိပ္ပံစာရွက်ကလေးတွေကို ဖေဖေထံ တွေ့ခဲ့တဲ့ နေရာအနှံ့မှာ သူမ သေသပ်ပိရိစ္ဆာ ဖိကပ်လိုက်ပြီး လေးယောက်ပေါင်းစုံသည့်အချိန်မှာတော့ ထိုစာရွက်ကလေးတွေ ဖက်အသုံးပြုရတဲ့ စက်ရဲ့အလင်းရောင်အောက်မှာ ဖြတ်သန်းစေခြင်းဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လက်ဗွေရာကို ရရှိသွားခဲ့သည်။ ဒီ လုပ်ငန်းစဉ်၏ အဓိက ဒါရိုက်တာဖြစ်သူကတော့ ဇိုင်း...ပင်။

“ဒါလေးကောင်းတယ်...။ ထင်ရှားတယ်...။ ဒါလေးကို scanner မှာ တင်လိုက်ရင် အဲဒီ တံခါးပွင့်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်...”

အတော့်ကို စွန့်စားခဲ့ရသည့် ကိစ္စတစ်ခုပင်။

လူသူ လာရောက်မှု နည်းပါးမည့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရက်ကို စောင့်ဆိုင်းရင်း ကျောင်းထဲသို့ သူ့ခိုးကျပိုးလေးတွေဝ

မာရ်နတ်အပျင်းပြတ်ဆို စောင်း

သူတို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

တက္ကသိုလ်ကြီးရဲ့ အနောက်ဖက်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးမှာ တည်ရှိတဲ့ လက်တွေ့စမ်းသပ်ခန်းများနေရာ ကျော်လွန်ပြီးချိန် မှာတော့ သူတို့လေးယောက် တစ်ဖွဲ့လုံး အပြစ်ရှိသလို စတင်ခံစားလာရသည်။

စောစောက နေရာအထိ သူတို့လေးယောက်ကို တစ်စုံတစ်ဦးက တွေ့ရှိသွားသည့်တိုင် ဆင်ခြေကောင်းကောင်းပေး၍ ရသေးသည်။

ဒီနေရာအရောက်မှာတော့ မည်သည့် ဆင်ခြေမှပေး၍ မရတော့။

“ဒီနေရာကို မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီးရောက်လာကြပါတယ်” လို့ ပြောလို့လည်း မရတော့...

“ဟုတ်ပါတယ်...ကျွန်တော်တို့တတွေ လူငယ်ပီပီ စူးစမ်းလေ့လာခွင့်တဲ့အတွက် ဒီဧရိယာထဲကို ခိုးပြီးဝင်ခဲ့ကြပါတယ်” လို့ ပြောရုံမှတပါး တခြားမရှိနိုင်တော့...။

ဒီလိုဆိုလျှင် တာဝန်ရှိသူတွေကရော ခွင့်လွှတ်ကြပါမတဲ့လား...။ ဒီကိစ္စဟာ ဘယ်လောက် ကြီးလေးတဲ့ပြစ်မှုတစ်ခု ဖြစ်နိုင်လေမလဲ...။ ဘယ်လောက်အထိ အရေးယူအပြစ်အပေး ခံရဖွယ်ရှိနိုင်မလဲ မမှန်းဆနိုင်...။

လေးယောက်စလုံး စွန့်စားလိုစိတ်တစ်ဝက်၊ ကြောက်စိတ်တစ်ဝက်နှင့် ဒီနေရာအထိတိုင် ရောက်ရှိခဲ့ကြပြီ...။ လမ်းဆေးမှာ အလွယ်တကူဝယ်လို့ရတဲ့ အပေါစားမျက်နှာဖုံးတွေ

ကိုယ်စီစွပ်လိုက်ကြပြီး...။

စောင့်ကြည့်ကင်မရာကို ပုန်းကွယ်ဖို့ နံရံတစ်ချပ်မှာ လေးယောက်သား မှီတွယ်မတ်တပ်ရပ်နေကြရင်း...။

“ကဲ...ဘာဆက်လုပ်မလဲ...ဘယ်သူ အရင်စသွားမလဲ..”

“ကိုယ် အရင်စသွားမယ် ဆိုက်ချီ..။ ဒီဇာတ်လမ်းကို ကိုယ်အရင်စပြီး ဆော်ဩခဲ့တာ”

တာဝန်ယူလိုစိတ်ပြင်းထန်သည့် ချစ်သူက သူမလက်ကလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး လက်ဖျားတွေ အေးစက်လို့...။

“ဟိတ်ကောင်တွေ...ငါတို့ လွတ်လည်းဖြစ်တယ်နော်...။ scannerပေါ် လက်ဗွေရာတင်တာကတော့ တခါမှမလုပ်ဖူးလို့ သောက်တလွဲလုပ်မိပြီး အကုပ်ခံရရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး..”

မောလို့နဲ့ဘားနော့ကလည်း သူတို့သွေးမကျဲကြောင်း ပြောသည်။

စတင်လုပ်ဆောင်ရမည်က ဒီလိုပါ...။ ၁၈၀ ဒီဂရီ လှည့်ပတ်ရိုက်ကူးနေသည့် စိစိတီဗီကင်မရာနှင့်ဟန်ချက်ညီညီ၊ ဟိုက ရိုက်ပြီး လှည့်သွားသည်နှင့် ကိုယ်က တပါတည်းလိုက်သွားပြီး

နံရံမှာကပ်ထားသည့် scanner မှာ လက်ဗွေရာပြုရမည်။ နောက်လူတွေကိုပါ ခွင့်ပြုတံခါးဖွင့်ပေးဖို့ commond

ခလုတ်တွေကို မြန်မြန်နှိပ်ကာ စိစိတီဗီထဲ ကိုယ့်ပုံရိပ်ရောက်မသွားခင် အထဲသို့ ဝင်နိုင်ရမည်။

လွယ်တော့ မလွယ်...။

အရာရာကို ဖျတ်ထိုးဉာဏ်သုံးပြီး လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်ရမည်။ ခက်တာက ဒီ scanner ကို မည်သူမှ မရင်းနှီးသဖြင့် စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်း အသုံးချဖို့ဆိုတာ သိပ်မဖြစ်နိုင်။

“ရှင်တို့အားလုံးနေခဲ့...ကျွန်မ အရင်စသွားမယ်..”

“Lady first ဆိုတာ ဒီလို အန္တရာယ်များတဲ့ ကိစ္စတွေအတွက် ချသုံးဖို့မဟုတ်ဘူး..။ ကိုယ်အရင်သွားမယ် ဆိုက်ချီ”

“နေဦး...ကျွန်မဟာ ဘယ်သူ့သမီးလဲဆိုတာ ရှင်တို့ သိတယ်နော်...။ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ရင် ရှင်တို့ထက် ကျွန်မက ဖေဖေအပေါ် ပုံချလို့ရတယ်..”

ဘားနော့နဲ့မောလိုက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ပြီး..

“သူပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ အငြင်းအခုံတွေ များပြီး သိပ်ကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ သွားပါ ဆိုက်ချီ...God's bless you”

ဆိုက်ချီက ကြောင်မလေးတစ်ကောင်လို ပေါ့ပါးစွာပင် စိစိတီဗီကင်မရာ ရိုက်ကူးပြီး ပြန်အလှည့် တပါတည်းပါသွားပြီး၊ နံရံမှာကပ်ထားသည့် scanner ပေါ် ဖခင်ရဲ့လက်ဗွေရာကို တင်လိုက်စဉ် တံခါးမှာ ငြင်သာစွာ ပွင့်သွားသည်။

ဝင်လို့မရသေးဘူး..။ ဝင်လို့မရသေးဘူး...။ နောက်

လူတွေအတွက် ငါအဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးရဦးမယ်...။ ရှာ
စမ်း...။ ရှာစမ်း...။ commond ခလုတ်တွေ။

အို...တွေပြီ...။ 5 minutes allowed ...တဲ့။

သူမက ထိုခလုတ်ကို နှိပ်ခဲ့ပြီး တံခါးပြန်မပိတ်ခင်
အထဲဝင်ရင်း နောက်မှာရပ်စောင့်နေသူတို့ကို လက်ဟန်ခြေဟန်
ပြခဲ့လိုက်သည်။

ဇိုင်းတို့ကလည်း လက်ရဲဇက်ရဲနှင့် အကင်းပါး၍ တော်
တော့သည်။ သံမဏိတံခါးမှာ 5 minutes allowed ခလုတ်နှိပ်
ပြီးသည်နှင့် ငါးမိနစ်တိတိဆိုသလိုပင် လူတစ်ယောက် တံခါး
ရှေ့လာရပ်သည်နှင့် လူအူငွေနှင့်အလိုအလျှောက် တံခါးဖွင့်ပေး
သည့် အော်တိုမက်တစ်စနစ် တံခါးဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ဇိုင်း၊ မောလိုနှင့်ဘားနောတို့သည်လည်း ဆိုက်ချိနည်း
တူပင် စိစိတီတီကင်မရာ၏ လှည့်ပတ်ပုံနှင့်ဟန်ချက်ညီညီ လိုက်
ပါခဲ့ရင်း တားမြစ်ဧရိယာအတွင်း အောင်မြင်စွာ ဝင်ရောက်ခဲ့
နိုင်လေတော့၏...။

ခရီးစဉ်က အခုမှ စလုံးရေ စပဲရှိသေးသည်။

လူတွေအားလုံးကတော့ အကြီးအကျယ်စွန့်စားလာခဲ့ရ
သဖြင့် နှုန်းချိနှမ်းနယ်ကာ ခုတင်ပေါ် ပစ်လှဲချပစ်ချင်စိတ်တွေ
ပေါက်နေကြလေတော့၏...။

အခန်း (၁၅)

“မင်း သိပ်တော်တယ် ဆိုက်ချီ...”

ဇိုင်းက ချစ်သူရဲ့နဖူးကို ခပ်ဖွဖွကလေးနမ်းလိုက်ရင်း
သူတေသနခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးကို လေးယောက်သား ကျီးကန်း
ဗျားအစာရှာထွက်ကြသလို သတိအနေအထားနှင့် အကဲခတ်
လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

သိပ္ပံခန်းမကြီးမှာ ဇိုင်းတို့ ကြိုတွေ့ထားသည့်အတိုင်း
ဝင် ထိန်းချုပ်ရေးကိရိယာများ၊ ဝေဟင်အာရုံခံစနစ်များပါဝင်
သည့် ယန္တရားများ၊ ဘာတွေမှန်းမသိသည့် စက်ပစ္စည်းများ၊
ဇွန်ပျူတာများနှင့် စနစ်တကျ ရှိလှသည်။

“ဘာကိုမှ လက်လွှတ်စပယ်မကိုင်မိစေနဲ့နော်”

ဖခင်ဖြစ်သူအတွက် အစိုးရိမ်လွန်နေသူ ဆိုက်ချီရဲ့ သတိ
ပေးစကားကို သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သား စာနာသဘော

ပေါက်ကြပါသည်။

ဒီအတိုင်း အံ့ဩဘနန်းနဲ့ တောင်ကြည့်၊ မြောက်ကြည့် လုပ်နေ၍ မရ။

လေ့လာစူးစမ်းရမည်။ ခက်တာက ဘယ်ကနေဘယ်လို ဘာကို စူးစမ်းလေ့လာရမည်မှန်းမသိ။

လူကြီးတွေလောက်လည်း ဉာဏ်ရည်မရှိ...။

“ကွန်ပျူတာတွေက အများကြီးပဲ...။ မင်းဖေဖေ ကွန်ပျူတာ ဘယ်ဟာဖြစ်နိုင်မလဲ ဆိုက်ချီ။ ဒေတာတွေတော့ ကိုယ်တို့ ကူးယူရလိမ့်မယ်”

ဆိုက်ချီက နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်လိုက်ရင်း...

“ဟောဒါဖြစ်မယ်...။ ဒီ computer က ဖေဖေအကြိုက် brand ပဲ...”

“အိုကေ...”

ကွန်ပျူတာကို ပါဝါဖွင့်နေစဉ် သူတို့လေးယောက်သား ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ သိမ်ငယ်စိတ်များနှင့်အတူ ခြောက်ခြားနေကြသည်။

“အခုနေ တစ်ယောက်ယောက်များ ဝင်လာခဲ့ရင်...”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ပဲ...။ လေးယောက်သား လူစုခွဲပြီး ကွန်ပျူတာစင်အောက်တွေ ဝင်ပုန်းကြမယ်။ တတ်နိုင်သလောက် နောက်ဆုံးအခြေအနေထိ ငါတို့ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နိုင်ရမယ်...အိုကေ...”

“အိုကေ...”

ကွန်ပျူတာပွင့်သွားသဖြင့် သိမ်းဆည်းထားသည့် File တွဲများကို မွှေနှောကရှာကြရာ။

များပြားလွန်းသော File တွဲများကြောင့် သူတို့လေးယောက်သား စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားကြတာတော့ အသေအချာပင်။

“ဇိုင်းရေ..ဒါတွေသာ အကုန် download ဆွဲရင် တစ်ညအိပ်ရလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာ ငါတို့ နာရီဝက်ထက်ပို မကြာသင့်ဘူး။ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ဇိုင်းက ဖိုင်တွဲများကို ခပ်မြန်မြန်ကလေး တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖွင့်ကြည့်နေသည်။ အားလုံးကတော့ ပညာရပ်အသီးသီးကို အသေးစိပ်ရှင်းလင်းချက် ဖွင့်ဆိုထားသဖြင့် ဘယ်ကနေဘယ်လို ဘာကို ကူးယူကူးရမှန်းလည်း မသိ...

“ငါတို့တော့ မြွေကိုင်မိပြီနဲ့ တူတယ်...။ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

ဘားနော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေစဉ် ဇိုင်းက ဖိုင်တွဲများ၏ နာမည်များကို ခပ်မြန်မြန်ဖတ်ကြည့်သည်။ ဖိုင်တွဲတစ်ခုရဲ့ နာမည်က “h” ..တဲ့..။

သူက ထိုဖိုင်တွဲကို စတင်ကူးယူနေလေပြီ...။ ဖိုင်ဆိုဒ် ၁၁ ဘယ်လောက်ကြီးသလဲ၊ မကြီးသလဲတော့မသိ...။ ကော်ပီစတူးယူသည်နှင့် 30 Minutes Left အရင်စပြုလာသည်။

နာရီဝက်တောင် စောင့်ဆိုင်းရမည့် ဖိုင်တွဲတစ်တွဲပင်။ “နေစမ်းပါဦး...မင်းက ဘာလို့ ဒီဖိုင်တွဲကို အရင်စ

ကူးတာတုံး...”

“h” လို့ ရေးထားလို့ပေါ့...”

“အေးလေ..h က ဘာလဲ...”

“ပြောရမှာ အရှည်ကြီးပါကွာ..။ ပလဲန့်ကိန်းသေလို့ ပဲ မှတ်လိုက်ပါ။ ပလဲန့် (PLANCK) ဆိုတာ အိုင်းစတိုင်းလိုပဲ ကွမ်တမ်မထွင်းနစ် ဖခင်တစ်ယောက်ပဲ။ အလင်းလှိုင်းတွေ၊ အီလက်ထရိုမက်ဂနစ်တစ်ဇင်း သီအိုရီတွေနဲ့ သိပ္ပံကမ္ဘာကို တူန့်လှုပ်သွားစေခဲ့တဲ့သူ။ ဒီဖိုင်တွဲကို ဆရာကြီး ‘h’ လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာဟာ တို့ သိပ်သိချင်နေတဲ့ ဒီစီမံကိန်းကြီးရဲ့ သိပ္ပံဆိုင်ရာ အီလက်ထရိုမက်ဂနစ်တစ်သဘောတရားတွေ ပါနေလိမ့်မယ်ထင်လို့ ငါဒါကို အရင်စကားလိုက်တာ...”

“ဟင်း...ပညာရှင်ကြီးတွေ နှစ်ပေါင်းများစွာ သုတေသနလုပ်နေတဲ့နေရာကို တို့က တခဏလေးနဲ့ ဦးနှောက်ဖောက်စားချင်လို့တော့ ဘယ်လွယ်နိုင်ပါ့မလဲ...။ တားမြစ်ဧရိယာဆိုလို့ ဝင်လာကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ရောက်လာတော့လည်း ဒီနေရာဟာ အန္တရာယ်ရှိတဲ့နေရာလား အန္တရာယ်မရှိတဲ့နေရာလားလို့ ခွဲခြားနိုင်တဲ့ ဉာဏ်ရည်တောင် တို့မှာ မရှိဘူး။ အဲဒီဖိုင်တွဲကူးပြီးရင် ငါတို့ ပြန်ထွက်ကြစို့ဟာ...”

မောလိုက စတင်အားလျော့လေတော့ သူတို့ စိတ်အချဉ်ပေါက်စွာ ရယ်မိကြပြန်သေးသည်။

Complete download ဖြစ်ဖို့ ရှစ်မိနစ်အလိုမှာတင် အန္တရာယ်က ဘွတ်ဖိနပ်အသံနဲ့အတူ အခန်းထဲရောက်ရှိလာ

လေတော့ သည်။

သံမဏိတံခါးပွင့်သွားပြီး လူငယ်တစ်ယောက် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေလိုနေ့ရက်မျိုးမှာ လုံခြုံရေးယူရသည့် စစ်တပ်မှ ဗိုလ်ပေါက်စတစ်ဦး...။ သူတို့သည်လည်း ဥရောပတက္ကသိုလ်များမှာ ပညာသင်ယူအပြီး ဒီစီမံကိန်းရဲ့အောက်ခြေတစ်နေရာမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသည့် ပညာရှင်ကလေးဈားပင်။

လေးယောက်သား မျက်ရိပ်မျက်ခြေပြလိုက်တယ်ဆိုရင် ဝဲ ဆိုက်ချို၊ ဘားနေ့နဲ့မောလိုတို့ဟာ သင့်တော်ရာထောင့်အတွယ်မျိုးစုံမှာ ခန္ဓာကိုယ်လေးတွေ ခေါက်ချိုးပစ်လိုက်ရင်း ငှက်ကွယ်လိုက်ကြသည်။

ကွန်ပျူတာကြီးဖွင့်ပြီး တို့လို့တန်းလန်းဖြစ်နေသူက တော့ ဖိုင်းပင်...။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...”

ဗိုလ်ပေါက်စရဲ့ စစ်ဖိနပ်သံကလည်း မသိရင် ဒုတိယအန္တရာယ်စစ်တန်းက အောက်(စ်)ဝစ်(သ်)အကျဉ်းစခန်းထဲ လမ်းလျှောက်လာတဲ့ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးရဲ့ ခြေသံလို ဖိုင်းအတွက် ခြောက်ခြားစရာ ကောင်းနေလေတော့သည်။

အင်း...သူက သူ့ဂျူတီသူ ဝင်နေတာ...။ ကိုယ်သာ ဟုတ်တာ လျှောက်လုပ်ပြီး စိတ်တွေဂယောင်ခြောက်ခြားဖြစ်နေတာ။

ကဲ...ဘာလုပ်မလဲ...။ Stick ဆွဲဖြုတ်ပြီး ဆိုက်ချီတို့ နည်းတူ နီးစပ်ရာထောင့်ကွယ်တစ်ခုမှာ ဝင်ပုန်းရမလား။ ဒီနေရာက နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာဖို့လည်း မလွယ်။ ကူးနေသည့် ကိစ္စကလည်း ပြီးလုလုနှင့် တိုးလို့တန်းလန်း...။ download ရယ်။ ပြီးပါတော့...ပြီးပါတော့...။ 3 minute Left...။ ဟင်း...။ “ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...”

ဗိုလ်ပေါက်စက ခန်းမထဲ လိုက်လံကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေပြီး ဇိုင်းဝပ်နေသည့် ကွန်ပျူတာနား ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာသည်။

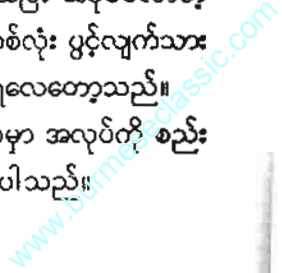
အိုကေ... ပြီးတော့မယ်...။ ပြီးတော့မယ်...။ သူရင်တွေ အခုန်မြန်လာပြီ...။ နောက်ဆုံးစက္ကန့်အထိ တောင့်ခံထားရင်း ပြီးလုဆဲခဲကြမှ Stick ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ကာ နီးစပ်ရာတစ်နေရာသို့ ဝင်ပုန်းလိုက်ရသည်။ သွားပြီ...။ ကွန်ပျူတာပိတ်ဖို့ မေ့ကျန်ခဲ့လေပြီ...။ ဒီကွန်ပျူတာရှေ့တည့်တည့်ရောက်လာလျှင် ဗိုလ်ပေါက်စ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ချက်ချတော့မည်လဲ...။ အရေးပေါ်အချက်ပြုခလုတ်ဆွဲနှိပ်ပြီး တစ်ခန်းလုံး ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာကြလျှင် မိမိတို့ လေးယောက်သား မိမှာစကန်မလွဲ...။ ဟော...။

“ဒေါက်...”

ပွင့်နေသည့် ကွန်ပျူတာရှေ့ရောက်တော့ သူ့စစ်ဖိနပ်သံ လုံးဝ ရပ်သွားလေပြီ...။ ကွန်ပျူတာကို ရပ်ကြည့်ရင်း မျက်ခုံးတွန့်စဉ်းစားနေသည်ကို ဇိုင်းထောင့်ကွယ်တစ်ခုက မြင်နေရသည်။ ဆိုက်ချီနှင့်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သူတို့ပါးစပ်များကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ရှိချေသည်။ “တောက်...”

ဗိုလ်ပေါက်စက တက်ခေါက်လိုက်ရင်း... “တိုနာမော့...ဒီလောက် နမော့နမဲ့နိုင်တတ်တဲ့ အရာရှိပေါက်စကို ဒီစီမံကိန်းထဲ ထည့်လိုက်တာ ဗိုလ်ချုပ်ကိုတော့ ငါ တကယ်အံ့ဩတယ်။ ဘာကိုမှ ဂရုတစိုက် ပြန်စစ်မသွားဘူး...”

ဒီမှတ်ချက်ကို ဗိုလ်ပေါက်စမှာ အလွယ်တကူ ချလိုက်သည်တော့ မဟုတ်။ အရာရှိမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ပြန်လည်လှန်လျှောကြည့်လိုက်ရင်း ထန်းသီးကြော့ခိုက်၊ ကျီးနားခိုက်ဆိုသလို နမော့နမဲ့နိုင်တတ်သည့် အရာရှိတိုနာမော့ရဲ့ ဂျူတီအဲပြီး အခုဝင်လာတဲ့ ဗိုလ်ပေါက်စရဲ့ ဂျူတီအေမှာ ကွန်ပျူတာတစ်လုံး ပွင့်လျက်သား ဖြစ်နေ၍ ဇိုင်းတို့ အသက်ရှူချောင်သွားရလေတော့သည်။ ယခု ရောက်လာသူ ဗိုလ်ပေါက်စမှာ အလုပ်ကို စည်းကမ်းရှိရှိနှင့် တိတိကျကျလုပ်တတ်ပုံပေါ်ပါသည်။

သုတေသနခန်းမတစ်ခုလုံးကို အသေးစိတ်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်မှာ လိုအပ်သည်ထက်ပင် ပိုနေ၍ ဇိုင်းစိတ်ထဲကနေ ချိုးကျူးနေမိပြန်သည်။

သို့သော် အားလုံးစစ်ဆေးပြီးသွားတော့ ဆရာသမားမှာ facebook နှိပ်နှိပ်နေသဖြင့် ဇိုင်းတို့လေးယောက်သား အမှောင်ထောင့်ကွယ်အသီးသီးမှာ နှစ်နာရီစာလောက်သွေးတောင့်မတတ်ရပ်စောင့်နေရင်း ဘုရား၊ တရားအာရုံပြုနေရပါတော့၏။

အခန်း (၁၆)

အဲဒီတစ်ညလုံး ဇိုင်း လုံးဝလုံးဝ မအိပ်လိုက်ရပါ...။ ကူးယူခဲ့သည့် Stick ကို အိမ်မှာ ပြန်လည်ဖွင့်ကြည့်တော့ အဆုံးသတ်အထိ မရေးသားရသေးတဲ့ သိပ္ပံစာတမ်းတစ်စောင်ဖြစ်နေသည်။

The bulge ...တဲ့။

နားလည်းမလည်။ ဉာဏ်လည်းမမီ...။ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိ။

ရူပဗေဒ အဘိဓာန်စာအုပ်နဲ့ တိုက်ကြည့်ပြီး ထိုစာတမ်းထဲက ဝေါဟာရတွေကို သိသလောက်၊ တတ်သလောက် ဘာသာပြန်ကြည့်သည့်တိုင် The bulge ကို မစောင့်မိနိုင်...။

“ဟူး...”

ဇိုင်း လေပူတချို့မှတ်ထုတ်လိုက်ရင်း မသိမသာ ခေါင်းလမ်းနေမိသည်။

ဒီအခြေအနေ ဒီအဆင့်အထိပင် ရောက်လာကြပြီ...။ ရုပ်နေ၍လည်း မရတော့...။ နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင် တော့...။

The bulge ကို နားလည်အောင်လုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်။ သို့နှင့် သူ ကွန်ပျူတာဖြင့်လိုက်ကာ The bulge ဟု ရိုက်နှိပ်ရှာဖွေကြည့်လိုက်သည်။

တော်တော်များများက Access Denied များသာ ကျလာသည်။

“ဘာလဲကွာ... The bulge ဆိုတာ...”

ဝက်(ဘ်)ဆိုဒ်တွေကို အမျိုးမျိုးကျော်ခွဲကာ ဖွင့်ကြည့် သည်။ လုံးဝမရ...။

The bulge ဟာ နိုင်ငံတော်လုံခြုံရေးအတွက် တားမြစ် ခံထားရတဲ့ သိပ္ပံဖြစ်စဉ်တစ်ခုများ ဖြစ်နေလေမလား...။

တွေးရင်းနှင့် သူရေးရေးသဘောပေါက်သလို ရှိလာစဉ် သူ့ရဲ့စာကြည့်စားပွဲမှာ အလှအဆိုးထိုးထားသည့် နှင်းဆီပန်းကလေး စတင် တုန်ခါစပြုလာလေပြီ...။

“ဇိုင်...မနက်ဖြန်ကျရင် ဂဇန်းနီးယားပန်းပွင့်တွေ ပွင့် တော့မယ်...ဟူး...ကျွန်မတို့ ဒီနေ့ပန်းတွေကို ပွင့်ဖို့ဆော်သြခဲ့ တာ သိပ်ပင်ပန်းတာပဲ...”

ဝင်လာပြီ...။ ငရုပ်မလေး...ကိ။

‘ကိ’ကို စတွေ့ကာစက သူ့အထူးတဆန်းရှိခဲ့သော် လည်း အခုတော့ သိပ်မအံ့သြတော့...။ သိပ်လည်း အဆန်းတ

ကြယ်မရှိလှတော့...။

ဘာသာတိုင်းမှာ ဘုရားသခင်တွေကိုယ်တိုင်က ကောင်းကင်နိုင်ငံတော်၊ နတ်ပြည်၊ နိဗ္ဗာန်စသဖြင့် ရည်ညွှန်းခဲ့ ကြသေးတာပဲ...။

ဒီ နတ်သမီးပုစိကွေးလေးရှိနေတာ ဘာများ အံ့သြစရာ ကောင်းနိုင်လိမ့်မလဲ။ အံ့သြချင်း အံ့သြမယ်ဆိုရင်တောင် လူသား နှင့်နတ်သမီးလေး နှစ်ဦးတို့၏ နားလည်ယုံကြည်မှုရှိသည့် ခင်မင် မှုကိုသာ အံ့သြရပါလိမ့်မည်။

ဒီနေ့ထက်ထိ ‘ကိ’သူ့ကို ယုံကြည်နေသေးတာ၊ မကြာ ခဏ စကားလာပြောနေသည်ကိုသာ သူ့အံ့သြနေမိသည်။ သို့ သော် ‘ကိ’ကို သူ့မအံ့သြမိတော့။

အခုလို အချိန်မျိုး ရောက်လာ၍ပင် ငရုပ်လေးဟု သတ် မှတ်နေမိတော့သည်။

“ဟေး...ဇိုင်...ကျွန်မပြောတာ ရှင်ကြားရဲ့လား...ဘာ တွေ လုပ်နေတာလဲ...”

“မင်းတို့ နတ်သမီးတွေကို ရူပဗေဒအကြောင်း ပြောပြ နေလို့ ငါ အာပေါက်ရုံပဲရှိမယ်။ မင်းတို့ နားလည်မှာမဟုတ် ဘူး...”

“ဒါဟာ ဝမ်းနည်းစရာမရှိဘူး...။ ကျွန်မတို့ဟာ ပန်း တွေရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို နားလည်ရုံလောက်နဲ့တင် နတ်သမီး ဖြစ်ခွင့်ရတဲ့အပေါ် ကျေနပ်လှပြီ...”

“အိုကေ...ပန်းတွေဆီက လာခဲ့တဲ့ Angel လေး...”

ပန်းတွေဆီ ပြန်လိုက်ဦး... ဒီမှာ ကိုယ်အလုပ်ရှုပ်နေတယ်..”

‘ကိ’မှာ သူ့အနားချဦးကပ်လာသည်နှင့် အမြဲ အရေးတယူရှိလှသည်ကိုသာ ကြုံဖူးနေပြီး အခုလို ခိုင်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး မောင်းထုတ်လိုက်မှုအပေါ် အံ့အားလည်း သင့်၊ ဝမ်းနည်းသလိုပါ ခံစားသွားရကာ..

“ကြည့်စမ်း... ကျွန်မက မိုင်ထောင်ချီဝေးတဲ့အရပ်က နေတောင် ရှင့်ဆီပျံသန်းလာခဲ့တာ..။ ရှင် ဒီလိုပဲ မောင်းထုတ်ပစ်တယ်ပေါ့...”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကိုယ်ဒီမှာ စဉ်းစားရတဲ့အလုပ် တစ်ခု လုပ်နေလို့ပါ..”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့..”

တုန်ရီနေတဲ့ နှင်းဆီပွင့်ကလေး ငြိမ်သက်သွားရချေပြီ။

‘ကိ’စိတ်ဆိုးသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

နောက်မှ ပြန်ချော့တော့မယ်လို့ သူစိတ်ကူးလိုက်ကာ ပခုံးတွန့်လိုက်ရင်း အင်တာနက်ကနေ The bulgeကို ခြေရာခံလို့မရတဲ့အဆုံး၊ အိုင်ယွန်နီစဖီးယားအလွှာကို အရင်ဆုံးသဘောပေါက်နားလည်ဖို့လိုမည်ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိရင်း ထိုအကြောင်းကိုသာ ညလုံးပေါက် ဖတ်ရှုနေမိတော့သည်။

ဆခန်း (၁၇)

“ဘယ်လိုလဲ... ဟိတ်ကောင်... ဘာတွေ ထူးခြားလဲ”
ကန်တင်းရောက်တော့ ချစ်သူကရော၊ သူငယ်ချင်းများကပါ မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နဲ့ သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြတာမို့ သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားပြီး..

မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြလိုက်ရလေတော့သည်။

“ကောင်းရော.. ငါတို့မှာတော့ ထောင်တန်းအချုပ် မကြောက် ဘာမကြောက်နဲ့ ခိုးလာခဲ့ရတာ..။ အခုတော့ ဘာကြီးမှန်းကို မသိဘူး..”

“သဲထဲရေသွန်တော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဆရာကြီးတို့ စီမံကိန်းနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးတူတဲ့ သိပ္ပံစာတမ်းတွေတော့ အင်တာနက်ကနေ ငါဖတ်ခဲ့ရတယ်။ ငါ သိသလောက်ကတော့ ဆရာကြီးတို့ စီမံကိန်းက ရိုးသားပါတယ်ကွ..။ လျှို့ဝှက်အဆင့်အထိ

ရှင်းမပြနိုင်ရင်တောင် အောက်ခြေအဆင့်အထိတော့ ငါ မင်းတို့ကို ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်”

“အဲ...လုပ်စမ်းပါဦး နိုင်းရယ်...။ ဆိုက်ချီလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်...”

ချစ်သူက သူ့အတွက် ကြက်ဥမွေကြော်တစ်ပွဲမှာပေးရင်း စကားဆက်ဖို့ ပြောလေ၏။

“ဒီလိုကွ...။ အိုယွန်နီစဖီးယားအလွှာဆိုတာ ကမ္ဘာမြေမျက်နှာအထက် ကီလိုမီတာ ၅၀ကနေ တစ်ထောင်ကြားမှာ ရှိတဲ့ လူသားအကျိုးပြုလေထုလွှာ ဆိုပါတော့ကွာ။ သူက ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်ကိုလည်း ကာကွယ်ပေးတယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီအလွှာထဲမှာ အီလက်ထရွန်တွေ၊ လျှပ်စစ်အက်တမ်တွေ၊ မော်လီကျူးတွေ ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ နောက်ထပ် ဂုဏ်သတ္တိတစ်မျိုးက...”

“အင်း...ဆက်စမ်းပါဦး...”

“ရေဒီယိုလှိုင်းတိုတွေကို လှိုင်းပြန်စွမ်းအင်(Reflect) လုပ်ပေးနိုင်သေးတယ်”

“ဒါတွေ အထက်တန်းကျောင်းမှာ သင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရေဒီယိုလှိုင်းတွေဟာ အဲဒီလေထုအလွှာနဲ့ ရိုက်မိပြီး ကမ္ဘာမြေမျက်နှာပြင်ကို ပြန်ရောက်လာကြတယ်လေ...”

“ဟုတ်တယ်...။ အဲဒီအထိ ငါတို့တွေ အထက်တန်းကျောင်းမှာ သင်ခဲ့ကြရတယ်။ အထက်တန်းကျောင်းမှာ မသင်ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စတချို့ကို ငါအခု ဆက်ပြောမယ်လေ...”

“အေး...ပြော...”

“ခရီးဝေးလို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရာသီဥတုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရေဒီယိုလှိုင်းအချက်ပြစနစ်တွေဟာ လမ်းခရီးမှာ တခါတရံ ပျောက်ဆုံးတတ်တယ် တဲ့...ဒါပေမယ့် Extremely high frequency waves လို့ခေါ်တဲ့ (စောစောက ရေဒီယိုလှိုင်းတွေထက် လှိုင်းအလျားပိုတိုတောင်းပြီး) တူနီနီနီမြင့်လှိုင်းတွေ မှာကျတော့ အိုင်ယွန်နီစဖီးယားအလွှာဟာ လှိုင်းပြန်ခြင်းဖြစ်စဉ်(Reflect) လုပ်ပေးနိုင်တော့ဘူး...တဲ့။ အဲဒီ တူနီနီနီမြင့်လှိုင်းတွေဟာ အိုင်ယွန်နီစဖီးယားအလွှာကို ထိုးဖောက်ပြီး အာကာသထဲရောက်သွားရော...တဲ့”

“ဝါး...”

သူ့စကားလည်းဆုံးရော မောလိုဆီက သမ်းဝေသံတစ်ချက်က အားတက်စရာ ထွက်လာပါလေရော...

“နောက်တော့ရော...”

“အင်းလေ...နိုင်း...ဆက်ပြောလေ...နောက်တော့ရော...”

“ကောင်းပြီလေ...တူနီနီနီမြင့်လှိုင်းတွေဟာ အာကာသထဲ ထိုးဖောက်ထွက်သွားကြတယ်။ ဒီအထိ ဆိုက်ချီတို့ နားရှင်းပါတယ်...ပြီးတော့ရော...”

ချစ်သူကရော သူငယ်ချင်းများကပါ စိတ်ဝင်စားစရာ ကိစ္စမဟုတ်သော်ငြား အဆုံးသတ်အထိ သိလို၍ ဆက်လက်မေးမြန်းကြလေသည်။

သူ ဘာဆက်ပြောလို့ ပြောရတော့မှာမှန်းမသိ...။

“ဒီအထိပဲ ငါ စုံစမ်းလို့ရသေးတယ်။ နောက်တော့ Access Deniedတွေပဲ ကျလာတယ်။ အမျိုးသားလုံခြုံရေးကိစ္စ အတွက်များ နိုင်ငံတော်က တားထားလေသလား မသိဘူး။ The bulgeအဆင့်ကို ရောက်အောင် ငါမဖတ်နိုင်သေးဘူး...”

“ဟင်း...”

အားလုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ကုန်ကြတာတော့ အသေအချာပင်...

“မင်းတို့ကလည်း လူငယ်တွေမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ။ တစ်ခုခုဆို စိတ်လျော့မယ်ဆိုတာချည်းပဲ လူကြီးတွေကို တန်ပြန်ထောက်လှမ်းနေတဲ့ ငါတို့ စီမံကိန်းကြီး မပြီးသေးဘူးနော်...။ မင်းတို့တွေလည်း အစွမ်းရှိသလောက် ဝင်ပြီးကူညီရမယ်။ ဒါပဲ...”

ဒီတော့မှ ဘားနော့က အချိုးမပြေဖြစ်နေတဲ့ မျက်ခွက်ကို နည်းနည်းဖြုတ်လိုက်ရင်း...

“The bulge ...ဟုတ်လား...။ ငါ ကြိုးစားကြည့်ဦးမယ်...”

သူ့ရဲ့ ဗိုဘိုင်းဖုန်းထဲကနေ ကွန်နက်ရှင်ချိတ်ဆက်လိုက်ကာ The bulge ကို ကြိုးစားရှာဖွေကြည့်လေတော့သည်။

ဘားနော့က ကွန်ပျူတာနဲ့ပတ်သက်လာလျှင် သိပ်ခေသူတော့မဟုတ်။ ခြံခွန်တတ်တဲ့နွားတစ်ကောင်လိုပဲ ဘယ်လိုခြံစည်းရိုးအမြင့်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အကျော်၊ အခွကောင်းကောင်းနှင့် လိုချင်တဲ့ ဝက်(ဘ်)ဆိုက်ပွင့်အောင် ဖွင့်တတ်လေသည်။

အခုတော့ ဘားနော့သည်လည်း မျက်ခုံးတွန့်နေရလေပြီ။

“အေးကွ...မပွင့်ဘူး။ Access Deniedတွေပဲ ကျနေတယ်...”

“ဟုတ်လား...ငါတို့လည်း ဖွင့်ကြည့်ဦးမယ်...”

မောလိနဲ့ဆိုက်ချီကပါ ဗိုဘိုင်းဖုန်းများသုံး၍ The bulge ကို ရှာကြသည်။ ဆရာကြီးဘားနော့တောင် မရသည့်ဟာ...။ ဒီနှစ်ကောင် ကြိုးစားနေလည်း အပိုပါပဲ။

အားလုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းတွေခါယမ်းနေကြသည်။

တားမြစ်ဧရိယာဆိုပြီး၊ အစဉ်အလာကြီးမားလှသည့် မိမိတို့ရဲ့ ဘာသီနမ်တက္ကသိုလ်ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်တစ်နေရာမှာ သိပ္ပံသုတေသနဌာနချုပ်ကြီး ဖွင့်လာခဲ့သည်။

ဒီစီမံကိန်းမှာ ဆိုက်ချီရဲ့အဖေလို ပညာအလွန်ထူးချွန်သည့် လူတော်ကြီးတွေအပါအဝင် ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်တို့လို မျိုးချစ်စိတ်ရှိပုံရပြီး တခါတရံ ခေါင်းမာတစ္ဆတ်ထိုးဆန်တတ်သည့် စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေက စလို့၊ ဥရောပတက္ကသိုလ်တွေမှာ မဟာဘွဲ့ရလာခဲ့ကြသည့် ဗိုလ်ပေါက်စ၊ ဗိုလ်ကြီးပေါက်စတွေ အများအပြား ပါဝင်ခဲ့ကြတာပဲ သိသည်။

စီမံကိန်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ဓာတ်ပြားဟောင်းထဲက အသံတွေထက် ပိုကြားခွင့်မရကြ။ စူးစမ်းလေ့လာလိုပြီး၊ အဖိန့်မှန်သမျှ နားခံရမည်လို့ ပြဌာန်းခံမထားရတဲ့ စစ်တပ်ပြင်ပက

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများကို ထိုဧရိယာထဲ ပေးမဝင်။

ဒါဆို ရိုးကောရိုးသားကြရဲ့လား...။

အတွေးနှင့် လေးယောက်သား ငြိမ်သက်နေကြစဉ် မိစ္ဆာတစ်ကောင် ထောင်ဖောက်လိုက်တဲ့ ချိန်ကိုက်ဗုံးသံက၊ မောလိုမိဘတွေဆီက ဆက်သွယ်တဲ့ ဖုန်းသံနဲ့အတူ သူတို့လေးယောက် ထိုင်နေသည့် ကန်တင်းရှိုရာဆီသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲကြာသည့် ဖုန်းပြောဆိုမှုအပြီး မောလို အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်ကာ ငြိမ်ကျသွားလေတော့၏။

နောက်တော့မှ...။

“ဒုက္ခဟာ သူ့အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်းတွေကိုပါ ခေါ်ပြီး ငါတို့မြို့ကို ရောက်လာခဲ့ပြီ...”

“... ..”

“နဂိုကမှ ပဋိပက္ခတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေရတဲ့ ငါတို့မြို့က လေးမှာ မီးတောင်ထပ်ပေါက်မယ့် အရိပ်အယောင်တွေ ပြနေပြီ...တဲ့”

“ဟင်...”

အခန်း (၁၀)

တခါတရံ ဆိုက်ချိနဲ့ချစ်သူဖြစ်ရသည်ထက် ဂုဏ်တစ်ထောင်စောင့်ကြပ်တဲ့ မဇ္ဈိသက နတ်ပန်းကို တက်လှမ်းချူရသည်က ပိုကောင်းဦးတော့မည်ဟု ဇိုင်း စိတ်အချဉ်ပေါက်စွာ စဉ်းစားနေမိတော့သည်။

အခုလည်း ကြည့်...။

လူကြီးသား ထေလိုဒန်ရဲ့ ကျွတ်ဆတ်ဆတ် မာကျယ်ကျယ် အချိုးမပြေမှုတွေဟာ တစ်ရက် တစ်ရက် နာနိဆယ့်ရှစ်ချက်ပိတ်ကျင်းချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ဖြစ်နေလေပြီ...။

ဆိုက်ချီကို စွဲစွဲလန်းလန်း ချစ်နေ၍လားဆိုတော့လည်း ဇိုင်း မထင်ရေးချ မထင်။ ရေပေါ်ဆီ၊ လူပေါ်ကြော့များပီပီဘဝမှာ လက်ညှိုးညွှန်ရ ရေဖြစ်ရမည်ဟု သူ့ဘဝသူ ပြဋ္ဌာန်းထားပုံပေါ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း တခါတရံရရှိလာနိုင်တဲ့ အရူးအတွက် သူ့မှာ ဖြေသိမ့်စရာ ရင့်ကျက်မှုမျိုး မရှိချေ။

ဪ...ချစ်သူတစ်ယောက်ထားရတာ အကုသိုလ် တော့ အတော်များသား။

တစ်ရက် တစ်ရက် သူ့နဲ့ထိပ်တိုက်မဆုံဖို့ ရှောင်ရတာ ကို အလုပ်ကြီးတစ်ခုလို လုပ်နေရသည်။ ကိုယ်က သွေးကျဲလို့ တော့ မဟုတ်...။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘာပြဿနာမှ မတက်ချင်။ မတတ်သာ ရှိ ပြဿနာတက်ကြပြီဟော့ဆိုလျှင် ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ဆိုပြီး အမျိုးကောင်းသားတွေ အသက်စွန့်သူစွန့်၊ ထောင်ကျသူကျနှင့် အနောက်က မိဘမောင်ဘွားများက ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ဖြေရှင်းနေ ရသော သူများအမှားများကို ဇိုင်းကတော့ အရင်းတစ်ပြားမှ မစိုက်ဘဲ သင်ခန်းစာယူသင့်သလောက် ယူပါသည်။

ဒီနေ့တစ်ရက်ထဲကိုပဲ ကြည့်...။

ကိုယ့်ကို လူခိုက်လို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး စီးမငြိမ်း ရသေးတဲ့ စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါလွင့်ပစ်ပြတာက သုံးကြိမ်၊ သူ့ရဲ့နောက်ပြီးဆွဲအဖွဲ့အားကိုးနဲ့ သရော်သလို ထေ့သလို အငြိ အစွန်းစကားပြောပြီး ဟားတာက နှစ်ကြိမ်၊ အခု လောလော လတ်လတ်လေးကိုပဲ ကျောင်းလမ်းတစ်နေရာအရောက်မှာ ကိုယ့် ဖိနပ်ကို အနောက်က တက်နင်းပြီး ပြဿနာက အရှာခံလိုက်ရ သေးသည်။

ဟတ်ထိုး၊ ဟတ်ထိုး ဖြစ်သွားရုံကလွဲပြီး မှောက်ရက်

လဲမသွားတာကိုက သင်းလည်း ကံကောင်းလှပြီ။

စိတ်မထိန်းနိုင်ကြတဲ့ တစ်နေ့တော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့။

ရာဇဝင်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ စစ်ခင်းကြတဲ့ မိုက်ရူးရဲဘုရင်တွေအကြောင်း ဇိုင်းမကြာခဏ ဖတ်ဖူးသော်လည်း အားမကျတဲ့အပြင် ရယ်တောင်ရယ်ချင်ပါသေးသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ကိုယ့်ဘဝမှာလည်း ဘယ်မိန်းမအတွက်နဲ့ မှ ရန်ပွဲတွေမဖြစ်ချင်ချေ။

“ဟိတ်ကောင်တွေ...အိုင်းစတိုင်းရဲ့ Relativity သီအိုရီထဲက time and space ကို သိတယ်မဟုတ်လား။ အေး...ငါလည်း အချိန်နဲ့နေရာကို စောင့်နေတယ်။ ရူပဗေဒသီအိုရီအသစ် ထုတ်ဖို့တော့ မဟုတ်ဘူးဟေ့။ ဆောင့်ကြားဆောင့်ကြားဖြစ်နေတဲ့ အကောင်တစ်ကောင်ကို ဖြဲချင်လို့...”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

ဇိုင်းကို ရန်စပြီး ကျော်တက်သွားစဉ်က ရီသဲ့သဲ့ပြော သွားလေတဲ့ ထေ့လိုဒန်ရဲ့စကား...။

ဇိုင်းအံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်ထားမိလေသည်။

ဒီကောင့်ကို အခုပဲ စိန်ခေါ်ပြီး ချရမလား။ အနေအ ထားက လက်တစ်ကမ်းအကွာ။ တွေးရင်း ဇိုင်း လက်တွေ ယားလာသည်။ နှလုံးသည်းပွတ်တွေ ရုန်းကြွဆူပွက်လာရသည်။ ထိုစဉ်...ထိုစဉ်ပင်...။

မြင်နေကျ မြင်ကွင်းမျိုးမဟုတ်တဲ့ အနေအထားတစ်ခု

က ကျည်တစ်တောင့်လို ခိုင်းကနဲ ရောက်ချလာလေတော့။

“ဟာ...ဟေး...ဟေး...”

“ဟိတ်ကောင်....”

“မင်း...မင်းဘာလုပ်တာလဲ”

“ဝုန်း....”

အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းလှသဖြင့် ဇိုင်း ထိုကိစ္စကို ဘယ်လိုလက်ခံ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းပင် မတွေးတတ်အောင်ပင်...။

ထေလိုဒန်ကို ခုန်အုပ်ပြီး အဝေးသို့ လွင့်ထွက်သွားစေရန် လုပ်လိုက်မိသည်။ မိမိသည်လည်း ထေလိုဒန်နည်းတူ အဝေးသို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လွင့်ထွက်သွားရချေပြီ...။

ထေလိုဒန်ဆိုတာလည်း ရုတ်တရက် ဘာဖြစ်လို့ ဘာဖြစ်သွားလိုက်မှန်း မသိလိုက်ချေ။

သူ့ဆီ ဘရိတ်ပေါက်ပြီး တည့်တည့်ကြီး ဝင်လာလေတဲ့ ကားကြီးမှာ နံဘေးက သစ်ပင်တစ်ပင်ကို 'ဝင်တိုက်ပြီး ထိုးရပ်သွားတော့မှ ကိစ္စက ပြတ်လေတော့၏။

နှလုံးသွေးတွေ ပူနွေးနေရင်းမှ ဇိုင်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အသိတစ်ခုဝင်လာလေတော့သည်။

ငါ...လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ခဲ့လိုက်ပြီ။

ရန်သူတစ်ယောက်လို မုန်းတီးရှုံ့ရှာလှတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကိုမှ ငါ ကယ်တင်ခဲ့နိုင်လိုက်ပြီ။

ကျောင်းဝန်းတစ်နေရာမှာ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်သဖြင့်

ဟန်နတ်အပျင်းပြေတီးဖို့ စောင်း

လူများဝိုင်းအုံလာကြသလို၊ ထေလိုဒန်မှာလည်း ထားရခက်နေတဲ့ မျက်နှာနှင့် လဲကျနေရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကာ ဇိုင်းအား လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးလိုက်သည်။

သူ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့လိုက်ကြောင်းတော့ ငနဲသားသိလောက်ပါပြီ။

“အဲဒီ ကျေးဇူးကို ငါမှတ်ထားတယ်။ တစ်ချိန်မှာ ပြန်ဆပ်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

ဇိုင်းကို လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးကာ ဆွဲထူရင်း နက်နက်နဲနဲစိုက်ကြည့်၍ ထေလိုဒန်က ပြောလေသည်။

ဇိုင်းကတော့ ပခုံးပဲ တွန့်ပြလိုက်လေ၏။

“ဒါဟာ ငါ့ရဲ့လူသားဆန်မှုပဲ ထေလိုဒန်...။

အန္တရာယ်တစ်ခုဖြစ်ပြီဟေ့ဆိုရင် ငါ့မှာ ရန်သူ။ မိတ်ဆွေခွဲခြားစရာမရှိဘူး...”

ထေလိုဒန်က ဇိုင်းပခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပုတ်ကာ ထွက်သွားလေတော့၏...။

ဆခန်း (၁၉)

လူကြီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ အမြင်နှစ်မျိုး အမြဲ တမ်း ထားရတယ်။ ကောင်းမွန်စွာ လက်သင့်ခံနိုင်ဖို့နဲ့ သံသယ နဲ့စောင့်ကြည့်တတ်ဖို့...တဲ့။

ဒီစကား တစ်ခွန်းတည်းနဲ့တင် ဇိုင်းကို သူမ အပြတ်ကို ကြွေသွားခဲ့ရလေပြီ။

သာမန်စဉ်းစားချင့်ချိန်မှုဘောင်ကို ကျော်ပြီး ကြည့် တတ်လာသည့်နေ့မှစ၍ သူမပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထူးခြားမှုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုဆိုသလို တွေ့လာခဲ့ရသည်။

တစ်အချက်...မိမိတို့ မိသားစုမှာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့က လေး ချုပ်ထားသည့် အကျယ်ချုပ်အောက်မှာ နေနေရသည်။ နှစ်အချက် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အရိပ်အယောင်များပင်...။

ဇိုင်းသာ ထောက်မပြုခဲ့ပါလျှင် ပီပီရီရီနေတတ်လွန်းသူ ဖခင်ကို သူမသတိထားမိမည် မထင်။ အခုတော့ ဖခင်၏ အရိပ်အယောင်များကို သူမ အကဲခတ်တတ်လာသည်။

မာရ်နတ်အပျင်းပြေတီဆို စောင်း ၁၃၃

ပြုံးတော့ ပြုံးသည်။ သာမန်လူတွေလို ဟက်ဟက်ပက် ပက် မရယ်မောတော့သည်မှာ ကြာပြီ။ မိသားစုကိစ္စများကို စိတ်တော့ စိတ်ဝင်စားသည်။ သာမန်လူတွေလို ထဲထဲဝင်ဝင်မ ပတ်သက်တော့သည်မှာ ကြာပြီ။ သမီးနှင့်ဖခီးဖြစ်သူကို ချစ် တော့ ချစ်သည်။ တခြားဖခင်တွေလို တခြားခင်ပွန်းတွေလို ယုယုယယထွေးထွေးပိုက်ပိုက် မရှိတော့သည်မှာ ကြာပြီ။

ဖေဖေမှာ ဘာတွေ အခက်အခဲရှိနေပြီလဲ...။ ဘယ်လို အကျပ်အတည်းမျိုးအောက်မှာ ဖေဖေရောက်နေပြီလဲ သူမသိချင် နေမိသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဖေဖေကို ထိုအကျပ်အတည်း အခက်အ ခဲအောက်များမှ ဆွဲထုတ်ကယ်ဆယ်ပေးချင်လှသည်။

အခု သူမ အလုပ်ချင်ဆုံးအလုပ်တစ်ခုမှာ ဖေဖေကိုယ် နဲ့မကွာ အမြဲဆောင်ထားလေ့ရှိသည့် တက်ဘလက်(ခံ)ကို ဖွင့် ကြည့်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဖေဖေ မှတ်စုတွေ၊ ဒိုင်ယာရီတွေအားလုံး မွေနှောက် ခဲ့ပြီးပြီ...။ ရေးရိုးရေးစဉ်တွေကလွဲပြီး ထူးထူးခြားခြားဘာမှ မတွေ့ရ...။

အဲဒီ တက်ဘလက်(ခံ)ထဲမှာဆိုရင်ကော...။ ဖေဖေ ဘာတွေရေးထားလေမလဲ။ ဘာတွေ ရင်ဖွင့်ထားလေမလဲ...။ သိချင်လှသည်။

သူမ ဘာကြောင့် အဲဒီ တက်ဘလက်(ခံ)ကိုမှ မျက်စိ ကျနေရတယ်ဆိုတာ အကြောင်းအချက်လည်း ရှိပါသည်။

ဖေဖေသည် ထို တက်ဘလက်(ခ်)ကို လျှို့ဝှက်နံပါတ် ခံပြီးတော့မှ သုံးသည်။ သူတစ်ယောက်မှလွဲ၍ မည်သူမှ ဖွင့်၍မရ။

အရင်ကအတိုင်းသာဆို ထိုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူမသည်လည်း နှာစေးချောင်းဆိုးဖြစ်စရာမလို...အခုတော့ ဖိုင်းထောက်ပြခဲ့၍ သူမအရာရာကို သတိနှင့်စောင့်ကြည့်တတ်လာသည်။

ကမ္ဘာပျက်ကိန်း ကျော်လွန်ခဲ့သည့်နေ့မှစတင်၍ ကြားခဲ့မြင်ခဲ့ရသော ထူးဆန်းတဲ့အော်သံတွေ၊ ထူးဆန်းတဲ့ပုံရိပ်တွေဟာ ဘယ်ကလာတာလဲ။ ဘယ်သူကြောင့် ဖြစ်လာတာလဲ။ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်သလဲ...။ လူပယောဂကြောင့်လား။ ဒါမှမဟုတ် စကြဝဠာကြီးရဲ့ ဆင့်ကဲပြောင်းလဲမှုဖြစ်စဉ်တွေကြောင့်လား။ ဒါမှမဟုတ် ဖိုင်း သံသယဝင်နေသလို တားမြစ်ဧရိယာထဲက လျှို့ဝှက်စီမံကိန်းတွေနဲ့ ဆက်စပ်နေလေမလား...။

ဒီနေ့တော့ သူမ ကံကောင်းသည်ဟု ထင်သည်။

ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်ရုံးမှ အရေးပေါ်အစည်းအဝေးခေါ်ယူမှုကြောင့် ဖေဖေအိမ်ကနေ ကတိုက်ကရိုက်ထွက်သွားခဲ့ရာ သူတက်ဘလက်(ခ်) ကျန်နေခဲ့မှန်း သတိထားမိပုံမပေါ်ချေ။

ဒီနေ့မှာ ဖိုင်းတို့ထက် အားသာချက်တစ်ခု သူမမှာရှိနေသည်က တက်ဘလက်(ခ်)ကို သူမခိုးဖွင့်နေစဉ် ဖေဖေပြန်လာပြီး ထိပ်တိုက်တိုးသည့်တိုင်အောင် ပြစ်မှုက သိပ်မကြီးလှချေ။

ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ ပစ္စည်း၊ သမီးလုပ်သူက ကိုင်ခွင့်သုံးခွင့်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား...။

“အိုကေ...”

ငတက်ပြားလေးတစ်ယောက်လို ဘေးဘီကို အကြည့်ဝဲရင်း တက်ဘလက်(ခ်)ကို သူမ ယူလိုက်သည်။

“နင့်ကို ငါ ဖွင့်နေတာကြားပြီး ဒီနေ့တော့ နင်ပွင့်ကို ပွင့်ရမယ်...”

ထုံးစံအတိုင်း တက်ဘလက်(ထ်)က Password တောင်းလာသည်။ ထင်ရာမြင်ရာတွေ ရိုက်ထည့်ခဲ့ပေါင်းလည်း ဈားပြီ။ သို့သော် မပွင့်ရေးချ မပွင့်ချေ။

အခုလည်း ဖေဖေဘယ်လိုစကားလုံးများ Password အဖြစ် ပေးထားလေမလဲ စဉ်းစားကြည့်ကာ...။

“ဟုတ်ပြီ...သဲမာရီးဒေးလော့(ခ်)”

မေမေ့နာမည်ကို ရိုက်ထည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မပွင့်ရေးချ မပွင့်...။

“စက်တင်ဘာ ၁၅...”

ဖေဖေ မွေးနေ့ရိုက်ထည့်ကြည့်သည်။ တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်။

“ဆိုက်ချီ မာရီလန်...”

သမီးဖြစ်သူ၊ မိမိနာမည် ရိုက်ထည့်ကြည့်သည်။ ထူးမခြားနား...။

“ပေဇာ...”

ဖေဖေအချစ်တော် ခွေးကလေး နာမည် ရိုက်ထည့်ကြည့်သည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင်။

သူမ အံတင်းတင်းကြိတ်ပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။

ဇိုင်း ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားတချို့ကို ပြန်လည်သတိရလာကာ၊ ကန့်သတ်မှုဘောင်ကို ကျော်ပြီး စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပြီ...။

မစ်ခေးလီဇာနွန်...။

ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့တဲ့ နာမည်ကို စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြီးစွာနှင့် သူမရိုက်ထည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထူးခြားပါသည်။ လုံးဝကို ထူးခြားသွားလေတော့ ၏။
successfully Logged in။

ဟာ..ဟာ..။

ဆိုက်ချီ အနည်းငယ်တော့ အံ့သြသွားရပြီး နစ်နေအောင် ပြုံးလိုက်မိပါလေတော့သည်။

ဘယ် password လာလာ တင်းခံထားလေတဲ့ ဖေဖေ တက်ဘလက်၊ မစ်ခေးလီဇာနွန်နဲ့တွေ့မှ ပျော့ပြောင်း သွားရလေ သလားကွယ်။

ဖေဖေကို စိတ်မဆိုးပါ...။ အပြစ်မတင်ပါ...။ ပြဿနာရှာမည်လို့လည်း ဆုံးဖြတ်မထားပါ။

လူတစ်ဦးဆီ တစ်ဦးစီတိုင်းရဲ့ စိတ်ငြိမ်သီးသန့်ဆန်တဲ့ နေရာတိုင်းမှာ နားလည်ရခက်တဲ့ ရူးသွပ်မှုတွေဟာ မြုပ်တစ်ခါ ပေါ်တလှည့်ဆိုသလို ရှိနေတတ်ကြတာပဲ။

ဒါဟာ ဒေါသထွက်စရာလည်း မဟုတ်သလို အံ့သြစရာလည်း လိုမည်မထင်။ ဆိုက်ချီအားလုံးကို နားလည်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ...။

“ဖေဖေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်က ရုန်းစားဟောင်းကို အခုအထိ မမေ့နိုင်သေးဘဲကိုး..”

သူမဘာသာ တီးတိုးရွတ်ဆိုရင်း တက်ဘလက်(ထ်)ကို စတင်လေ့လာချဉ်းကပ်လေပြီ...။

အခန်း (၂၀)

“ဟာကွာ...တောက်...”

ဇိုင်း ဒေါသထွက်ရင်း သူ့ရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းကို နေရာ အနံ့လိုက်ရှာနေမိတော့သည်။

iphone မို့ ဈေးကြီးရတဲ့အပြင်၊ အချိန်နဲ့အမျှ မှတ်ထား တဲ့ ဒေတာတွေကလည်း ဖုန်းများပျောက်သွားခဲ့လျှင် နှမြောစ ရာ ကောင်းဦးတော့မည်။

ကျောင်းစာကြည့်တိုက်၊ ပန်းခြံထဲ၊ ထိုင်ခဲ့တဲ့စား သောက်ဆိုင်တွေ၊ စာသင်ခန်းထဲစုံနေလေပြီ။

ဘယ်မှာရှာရှာ မတွေ့...။

ဒီတော့ ရှာခဲ့ဖူးတဲ့နေရာတွေဆီ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ရှာ ကြည့်မိပြန်သည်။

ကြာတော့ စိတ်မော လူမော မောလာပြီ။

smart phone တစ်လုံး ကောင်းကောင်းကိုင်နိုင်ဖို့ ဘယ် နှစ်လစာ မုန့်ဖိုးတွေခြစ်ချုပ်ပြီး စုရမှာပါလိမ့်...။

မာရ်နတ်အပျင်းပြေတီဆို စောင်း

“ဟင်း...”

သက်ပြင်းကို လေးလေးတွဲတွဲချလိုက်စဉ် ထေလိုဒန် ကို ဘွားကနဲ တွေ့လိုက်ရ၍ ဇိုင်း အော်ငိုပစ်ချင်စိတ်ပါ ပေါက် လာသည်။

ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ် လုံးချာရိုက်နေစဉ် ဒင်းလို မျက်ခွက် မျိုးကို ငွေတစ်သိန်းပေးမည်ဆိုလျှင်ပင် ဒီအချိန် ဇိုင်းမကြည့်ချင် ချေ။

“ကျောင်းရှေ့မှာကွာ...သူတောင်းစားတစ်ယောက် ခွက်ပျောက်နေတာ ရေလည်ရယ်ရတယ်။ ကုန်းလိုက်ကွလိုက် ပြေးလိုက်လွှားလိုက်နဲ့...”

“ဟင်..”

ဒီစကားက ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာတုန်း၊ သူ့ရဲ့နောက် မြီးဆွဲအဖွဲ့လည်း ပါမလာ။ ပြောတဲ့စကားကလည်း ထုံးစံအတိုင်း အနှောင့်အသွားမလွတ်။

ထေလိုဒန်ကိုကြည့်ရတာ ဇိုင်း ဖုန်းပျောက်နေတာကို ရိပ်မိနေသည့်ပုံနှင့်။ ပဟိုး...တစ်ရက်က သူ့အသက်ကယ်ထားတဲ့ ကျေးဇူးမှမထောက်။

“မင်းကရော...ဘာပျောက်နေတာလဲ ဇိုင်း..”

“မရှည်နဲ့...”

စကားကို အဲဒီလို တုံးတုံးတိတိသာ ဖြတ်ပစ်လိုက်ရ တယ်။ ဒီကောင်လက်ထဲမှာများ ကိုယ့်ဖုန်းက ရှိနေလေမလား။ ရှိခဲ့ရင်တော့ ဒုက္ခပဲ...။ အဲဒီဖုန်းထဲမှာ နတ်သမီးလေး

‘ကိ’ရဲ့ ဓာတ်ပုံရှိတယ်မဟုတ်လား။ ‘ကိ’ရဲ့သတင်းကို လုံးဝ အမှောင်ချထားချင်တာ။ သဲလွန်စကြောင့် ‘ကိ’ရဲ့သတင်းတွေ သိပ်ပွသွားရင် ‘ကိ’ဟာ သူ့အပေါ် အရင်တုန်းကလိုအယုံ အကြည် ရှိနိုင်ပါဦးမလား။

ထေလိုဒန်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ဇိုင်းဖုန်းမရှိပါစေနဲ့...။ ရှိ ခဲ့ရင်တောင် ဇိုင်းဖုန်းကို ဖွင့်ပြီး မစပ်စုထားပါစေနဲ့...။ စပ်စု ခဲ့လို့ ‘ကိ’ဓာတ်ပုံကို တွေ့သွားခဲ့ရင်တောင် Wallpaper တစ်ခု ထက်ပိုပြီး မသတ်မှတ်မိပါစေနဲ့။

ထေလိုဒန်မှာ စပ်ပြီးပြီးနှင့် ဇိုင်းနားမှ မခွာသဖြင့် အဖြေကို တိတိကျကျဇိုင်းသိချင်လာတာမို့ မောလိုဆီက ခဏယူ လာတဲ့ ဟမ်းဖုန်းနဲ့ မိမိဖုန်းကို ခေါ်ဆိုကြည့်လိုက်ရာ...

“.....”

ဟင်...။

ထင်သည့်အတိုင်းပင်...။

ထေလိုဒန်ရဲ့ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ဇိုင်းဖုန်းမြည်သံ ထွက်လာလေတော့သည်။

“ငါ့ ဖုန်း မင်းဆီရောက်နေတယ်...”

“ဪ...စောစောက ပင်မဆောင်ရွေ့မှာ ကျကျန်ခဲ့ တာ မင်းဖုန်းလား...”

“အေး...ဟုတ်တယ်...”

ထေလိုဒန်က သူ့သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ဇိုင်းရဲ့ဖုန်းကို ထုတ်ပေးရင်း...။

“ဟိုတစ်နေ့က တင်နေတဲ့ မင်းရဲ့ကျေးဇူး ငါဆပ်ပြီး သွားပြီနော်...။ မင်းနဲ့ငါကြားမှာ ဘာကျေးဇူးမှ မရှိတော့ဘူး။ ဟုတ်ပြီလား...ဇိုင်း...”

ဘယ်လိုပဲပြောပြော ကိုယ့်ဖုန်းလေး ကိုယ်ပြန်ရ၍ ဇိုင်း ဝမ်းသာကာ ခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက်လေတော့၏။

သူ့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါလို့ မပြောခဲ့ဘဲနဲ့ သူ့ဟာ သူ တင်နေတယ်သဘောထားထားတဲ့ ကျေးဇူးကို အလှည့် ရောက်တုန်း ပြန်ချေပြသွားလိုက်သေးတယ်။

ထေလိုဒန်...သောက်ရူး...။

“ဟိတ်ကောင်...မင်းဖုန်းကို ဖွင့်စစ်ကြည့်လိုက်ဦး”

“ရတယ်...မစစ်တော့ဘူး...”

“ငါပြောနေတယ်...ဖွင့်စစ်လိုက်ဦးဆို...”

“ငါ မင်းကိုယုံပါတယ်...”

“လျှာရှည်လိုက်တာကွာ...”

ထေလိုဒန်စကားတွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နားထဲ ထော်လော်ကန့်လန့်သာ ဝင်လာသော်လည်း၊ ဟမ်းဖုန်းပြန်ပေး ထားတဲ့ ကျေးဇူးကြီးက ရှိနေ၍ သူ့ရှေ့ကျေနပ်သွားအောင် ဖုန်း ကို ဇိုင်း ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်ရလေတော့၏။

“ဟင်...”

ဇိုင်း နည်းနည်းတော့ မျက်ခုံးတွန့်သွားရချေပြီ...။

မိမိကော၊ ချစ်သူနဲ့သူငယ်ချင်းများပါ ဘယ်လိုဖွင့်ဖွင့်

မပွင့်ဘဲ Access Denied များသာ ကျနေသည့် The Bulge

မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း လာပွင့်နေသည်။

အို...ဟုတ်ပါရဲ့...။ ကွန်ပျူတာနဲ့ပတ်သက်လာလျှင်
ထေလိုဒန်သည်လည်း မခေသည့် ထိပ်တန်းပညာရှင် ကျောင်း
သားတစ်ယောက်ပင်။

စိုင်းကို ကူညီသည့်အနေနှင့် ဒီဝက်(တ်)ဆိုက်ကို မရ
ရအောင် ဖွင့်ပေးခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

ဒီတစ်ချိတော့ သူ ထေလိုဒန်ကို လုံးဝ လုံးဝကို ကျေး
ဇူးတင်သွားရပြီ။

The Bulge ...။

ဟုတ်ပါတယ်။

သူ သိပ်ဖတ်ချင်နေတဲ့ သိပ္ပံစာတမ်းတစ်စောင်။

ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောဖို့ ထေလိုဒန်ကို သူ မော့
ကြည့်လိုက်စဉ်၊ ကြိုသိနေသည့်ငနဲက လက်ညှိုးကလေး ယမ်း
ပြလိုက်ရင်း..

“ဒါလေးတောင် မကျော်နိုင်ဘူးလား...ငပိန်း...”

ပြောပြီး ထေလိုဒန် ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ကျေးဇူးပါ...ဗြိုင်ဘက်ကောင်းကြီးရယ်...”

ဆန်း (၂၁)

ဘုရားသခင်ထံသို့ ရင်ဖွင့်စာ...တဲ့...။

အဒီစာဟာ ဘုရားသခင်ဆီ မရောက်လိုက်ရဘဲ သူမ
က ကြားကနေ ဖောက်ဖတ်လိုက်သောကြောင့် သမီးဖြစ်သူထံ
သို့ ရင်ဖွင့်စာလို သူမဆီ တည့်တည့်ကြီး ရောက်လာလေတော့
သည်။

ပါမောက္ခကြီးဟာ တကယ့်ကို ကလေးလေးတစ်
ယောက်လို ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်ရင်ဖွင့်ထားလေတဲ့
စာတစ်စောင်။

ဆိုက်ချီသည် ထိုမှတ်စုများကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် မိုး
ကြိုးပစ်ချခံရသည့် လူတစ်ဦးလို အေးစက်တောင့်တင်းသွား
ရချေတော့သည်။

ကြီးမားလှတဲ့ စိန်ခေါ်မှုကြီးတစ်ခု...။

အစွန်းတစ်ဖက်မှာက လူသားဆန်မှုန့် ကျန် သစ္စန်းတစ်

ဖက်မှာက နည်းပညာမြင့်မားမှုနဲ့ တွဲပြီးပါလာတဲ့ နှလုံးသားမဲ့ စမ်းသပ်တီထွင်မှုတွေ...။

ဖေဖေဟာ အဲဒီအစွန်းနှစ်ဖက်ကြားမှာ သူ့ဟန်ချက်ကို သူထိန်းဖို့ အတော်ကလေး ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားနေရပုံပေါ် သည်။

ဒီစာကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် သူမ နားလည်သင့်သ လောက်လည်း နားလည်လာပြီ။ ဒီစီမံကိန်းကြီးမှာ စစ်တပ်ဘက် က ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်နဲ့ အရပ်ဘက်က ပါမောက္ခအန်ဒီလန်တို့ နှစ်ဦးသာ အကွဲရာကျသည်။

တစ်ဦးက ချင့်ချင်ချိန်ချိန်နဲ့ နှလုံးသားရှိပြီး တစ်ဦးက တော့ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ လက်ရဲစက်ရဲနိုင်လှသူ။

ဒါပေမယ့် သိတဲ့အတိုင်း ပညာရှင်က အာဏာရှင်ကို ကြောက်ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်ကို ပါမောက္ခကြီး ချုပ်ထိန်း နိုင်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမှကို မဖြစ်နိုင်။ ပါမောက္ခကြီးကိုသာ ဗိုလ် ချုပ်ဟိုက်ဒင်က လိုသလို စီမံညွှန်ကြားနိုင်ပေလိမ့်မည်။

တွေးရင်းနှင့်ဆိုက်ချီ လုံးဝရင်မောသွားရလေတော့ သည်။

ဒီနေ့ ဆန်းဒေး...။ ကျောင်းပိတ်ရက်။

ဒီအချိန် ဇိုင်းဘယ်မှာရှိနိုင်မလဲ...။ ဒီကိစ္စကို ဇိုင်းတို့ နဲ့တိုင်ပင်ပြီးဘယ်လိုနည်းလမ်းသုံး တားဆီးကာကွယ်ရမလဲ ဆိုတာ ဆွေးနွေးကြမည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်ကို မရင်းနှီးသော်လည်း သူ့သား

ထေလိုဒန်ကိုတော့ ဆိုက်ချီတို့ အလွမ်းသင့်အောင် ပေါင်းနိုင်ပါ သည်။

ထရေဂင် မြက်ခင်းပြင်...။

ဟုတ်တယ်...။ ဒီအချိန်ဆို ဘာသီနမ်အမျိုးသားအ ဆောင်ရဲ့ အရှေ့ဘက်က ထရေဂင်မြက်ခင်းပြင်ကျယ်မှာ ဇိုင်း ရှိလိမ့်မည်။

ပိုဒေါင်ထဲကနေ ကားကို ထုတ်ယူရင်း ဆိုက်ချီ ထရေ ဂင်မြက်ခင်းပြင်ရှိရာဆီ ဦးတည်မောင်းနှင်လာခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၂၂)

မိုးမခပင်များကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာတဲ့ နေရောင်ဟာ တိမ်တွေရွေ့လျားမှု ပုံစံအတိုင်း မတူညီသော အလင်းကွက်များအဖြစ်နဲ့ ထရေဂင်မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကို စိတ်ကြိုက်အရောင်ခြယ်ပေးနေတော့သည်။

ဘာသီနှစ် အဆောင်နေကျောင်းသားများဟာ သူတို့ရဲ့ အားလပ်ရက်တွေကို ထရေဂင်မြက်ခင်းပြင်ကျယ်မှာပဲ ဂစ်တာတီးရင်း၊ ကဗျာရွတ်ရင်း ကုန်ဆုံးကြပါ၏။

အခုလည်း ခုံတန်းလျားတချို့မှာ ကျောင်းသားတွေစုပေါင်း ဂစ်တာတီးနေကြပြီး၊ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှာတော့ ကဗျာရွတ်ပွဲလေးတစ်ခု ကျင်းပနေပြန်သည်။

သူတို့ဟာ တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေညှင်းတွေကိုရော၊ ထစ်ချွန်းနေတဲ့ မိုးခြိမ်းသံတွေကိုပါ လုံးဝသံသယ မရှိကြပါဘူး။ ထို့အတူ မုန်တိုင်းသတိပေးကြေငြာချက်တွေ၊ မြစ်ရေကြီးခြင်းသတိပေးအခြေအနေတွေပေါ်မှာလည်း သံသယကင်းကင်းနဲ့ ညွှန်

ဟန်နတ်အပျင်းပြတီးပို့ စောင်း

ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်တတ်ကြတဲ့ လူငယ်လေးတွေပါ...။

ဒါဆိုရင်တိမ်ထူထပ်တဲ့နေ့ရက်တွေ၊ မိုးထစ်ချွန်းရွာသွန်းမှုတွေ၊ မုန်တိုင်းတွေ၊ ငလျင်ကြောတွေ၊ တောကြောပြတ်ရွေ့ဖြစ်စဉ်တွေကို ဘယ်သူတွေကများ သံသယရှိနေကြပါလိမ့်...။

ထရေဂင်မြက်ခင်းပြင်ရဲ့ တစ်ခုသော ခုံတန်းလျားလေးမှာတော့ ကျောင်းသားသုံးယောက်သား တိုးတိတ်တဲ့လေသံတွေနဲ့ ထိုကိစ္စကို ဆွေးနွေးနေကြသည်။

သူတို့ ထိုမျှအထိ အမြင်ပွင့်လင်းသွားသည်မှာ ထေလိုဒ်နံ ကျော်ခွပေးလိုက်တဲ့ The Bulge နဲ့ Haarar ဆိုတဲ့ အလုံးစုံပျက်သုန်းရေးစီမံကိန်း အင်တာနက်စာမျက်နှာများကို ဖတ်ပြီး သွားချိန်မှ စတင်ခဲ့လေသည်။

Haarar စီမံကိန်းမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံ အလာစကာပြည်နယ်တွင် အမှန်တကယ်ရှိပြီး စကားလုံး၏ အရှည်မှာ The High Frequency Active Auroral Research Program ဖြစ်လေသည်။

ရာသီဥတုကို လက်နက်တစ်ခုသဖွယ် ဖန်တီးပြီး ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ မည်သည့်နေရာကိုမဆို တိတိကျကျ ပို့လွှတ်နိုင်သည့် စမ်းသပ်တီထွင်မှု တစ်ခုပင်ဖြစ်၏။

တိတိကျကျ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့တို့ ချိန်ရွယ်ပြီး မုန်တိုင်းတစ်စင်းလွှတ်ချင်သလား။ သူတင်ကိုယ်တင်ချနေကြတဲ့ ဆီးရီးယားပြည်တွင်းစစ်ကို အကြမ်းနည်းနဲ့

အဆုံးသတ်သွားစေဖို့ ငလျင်လှိုင်းတစ်ခု ဖန်တီးပြီး ဒဗ္ဗတ်စကတ် မြို့ကို ပို့လွှတ်ချင်သလား။ တရုတ်ပြည်ကို ရေကြီးစေချင်သလား။ ကုလားပြည်ကို မိုးခေါင်စေချင်သလား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ပြည်တွင်းက သူပုန်စခန်းကို ချိန်ရွယ်ပြီး လေဆင်နှာမောင်း တိုက်ခတ်လိုပါသလား...။ Haarp က အားလုံးလုပ်ပေးနိုင် သည်။

Haarp စီမံကိန်းရဲ့ အဓိကကျတဲ့ The Bulge ဖြစ်စဉ် ကို အခြေခံပြီး ရာသီဥတုလက်နက်တွေ တီထွင်ပို့လွှတ်နိုင်စေ သည်။

ဒါဆိုရင် The Bulge ဖြစ်စဉ်ဟာ ဘယ်လိုများပါလိမ့်။ ဇိုင်းက အရင်ဆိုလေသည်။

“ငါတို့ တက္ကသိုလ်ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက် ကွင်းပြင်ထဲ တားမြစ်ဧရိယာဆိုတာ တကယ်တော့ အမေရိကန်က Haarp စီမံကိန်းကို ပုံတူကူးယူပြီး၊ သူများထက် နောက်မကျအောင် ခြေရာလိုက်နင်းထားတဲ့ ကြောက်စရာစီမံကိန်းတစ်ခုပဲ။ The Bulge ဆိုလို့ ဘားများလဲလို့ကွာ။ ငါတို့လူသားတွေကို အကျိုး ပြုတဲ့ အိုင်ယွန်နိုစဖီးယားအလွှာကို ကမောက်ကမဖြစ်သွားအောင် အပူပေးမီးတိုက်ပြီး အဖု(The Bulge) ဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့ ကြောက်စရာဖြစ်စဉ်တစ်ခုပဲ...”

ဘားနော့နဲ့မောလိုကပါ အံ့ကြိတ်ထောက်ခံနေကြသည်။

“အဲဒီဖြစ်စဉ်ဟာ တကယ်တော့ ငါ မင်းတို့ကို ဟိုကန် နေ့ကပြောတဲ့ တူန့်နုနုမြင့်လှိုင်းတွေဟာ အိုင်ယွန်နိုစဖီးယား

အလွှာကို ထိုးဖောက်ပြီး အာကာသထဲရောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ စကားရဲ့ ကွင်းဆက်ပဲကွ။ သိပ္ပံပညာရှင်တွေဟာ ရွှေ့ဇာတ်တော် တွေ စူးခဲ့ကြတယ်။ ဘားနက်(ဒ်)အိ(စ်)လင်းထံ (Bernard East Lund) ကနေ ဒီရှာဖွေတွေ့ရှိချက်ကို စ...ခဲ့တာ”

“အင်း...ထေလိုဒန် ဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့ အင်တာနက်စာ မျက်နှာဖတ်ပြီးတော့မှပဲ ငါတို့ဒီကိစ္စကို ရေရေရာရာ သဘော ပေါက်တော့တယ်။ အိုင်ယွန်နိုစဖီးယားအလွှာရဲ့ တစ်နေရာတည်း တိုပဲ ချိန်ရွယ်ပြီး အလွန်တရာတူန့်နုနုမြင့်လှိုင်းတွေ ဆက်တိုက် ပို့မယ်ဆိုရင် လေထုအလွှာဟာ အပူတိုက်လိုက်တဲ့ ပလက်စတစ် တစ်စလို့ အာကာသဘက်ကို စုပူတက်လာမယ်။ ဒါဟာ The Bulge ပဲ...အဲဒီ အဖုကြီးဟာ အရင်စမ်းသပ်ချက်လို အာကာသ ထဲပေါက်ထွက်မသွားတော့ဘဲ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဂုဏ် သတ္တိတွေပိုင်ဆိုင်လာပြီး၊ အလွန်ထူးခြားတဲ့ အပြုအမူတွေကိုလုပ် ဆောင်နိုင်လာလိမ့်မယ်။ The Bulge ကို လိုသလို ထိန်းချုပ်ပြီး အပျက်စွမ်းပကားကြီး သဘာဝလက်နက်အဖြစ်နဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီး ရဲ့ ဘယ်နေရာကိုမဆို တိတိကျကျရောက်အောင် ပို့လွှတ်နိုင် တယ်။ အိုး...ဟိုး...ဟိုး...ပြောရင်းနဲ့တောင် ကျောစိမ့်လာပြီ ခိုင်းရေ...”

ပြောရင်းနဲ့ ဘားနော့ ခေါင်းတွေ အကြိမ်ကြိမ်ယမ်းနေ မိတော့သည်။

အုပ်စုဖွဲ့ပြီး တိမ်တွေပျံသန်းသွားကြသည်ကို အဓိပ္ပာယ် ခဲ့ ငေးမောရင်း မောလိုကပါ...

“ငါတို့ လူသားတွေ ကံဆိုးခဲ့ကြတာပါ။ The haarp စီမံကိန်းရဲ့ မူလရည်ရွယ်ချက်က အိုင်ယွန်နိုစဖီးယားအလွှာကို ခုတုံးလုပ်ပြီး မုန်တိုင်းတွေ လေဆင်နှာမောင်းလက်နက်တွေ လုပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခရီးဝေးတဲ့အခါ ချွတ်ချော်ပျက်စီးသွားတဲ့ ရေဒီယိုလှိုင်းတွေကို ပိုမိုကောင်းမွန်အောင်လုပ်ဖို့ The haarp ကို စခဲ့ကြတာ။ အဲဒီလို စူးစမ်းလေ့လာခဲ့ကြရင်းနဲ့ ညောင်မြစ် အတူးကောင်းလိုက်ကြတာ မရည်ရွယ်ဘဲ အန္တရာယ်ပုတ်သင် ဥတွေပါသွားတွေ့တာ...။ ဟူး...ငါ သိချင်တာ ဒီရာသီဥတု လက်နက်ကို ဘယ်သူတွေ စမ်းသပ်ပြီးကြပြီလဲ...။ သိပ္ပံမုန်တိုင်းအတုတွေကို ငါတို့ အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက် ကြောက်ခဲ့ကြပြီးပြီလဲ...။ အဲဒီ မုန်တိုင်းအတုတွေက ငါတို့အသက်တွေကို ဘယ်နှစ်ချောင်းလောက် ချွေခဲ့ပြီးပြီလဲ”

ဟူး...ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြက်ခင်းစိမ်းမှာ ကျင်းပနေကြတဲ့ ကဗျာရွတ်ပွဲကလေး ပြီးသွားပြီထင်ပါသည်။ လာရောက်နားထောင်ကြသူ လူငယ်စုံတွဲများ သူတို့ရှေ့ကနေ ဖြတ်လျှောက်သွားကြသည်မို့ စကားဝိုင်းကို ခဏတိတ်ပြီးတော့မှ ဇိုင်းက...

“မင်း တွေးတာအရမ်းကို သဘာဝကျတယ်မောလို့ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ် အောက်တိုဘာ ၂၉ရက်နေ့က အမေရိကန်မှာ တိုက်ခဲ့တဲ့ စန်ဒီဟာရီကိန်းမုန်တိုင်းကို တချို့ပညာရှင်တွေက သိပ္ပံမုန်တိုင်းအတုလို့ စွပ်စွဲကြတယ်..”

“ဟင်...”

“မင်းတို့ သတိထားမိလိုက်လား...။ အဲဒီအချိန်တုန်းက

ဘားရက်အိုဘားမားဟာ သူ့ရဲ့ ဒုတိယအကြိမ် သမ္မတသက်တမ်းအတွက် ရွေးကောက်ပွဲဝင်ခဲ့ရတယ်လေ။ အိုဘားမားကို ထောက်ခံတဲ့ အင်ဂျင်နီယာတွေက အိုဘားမားပြန်ပြီး အရွေးခံရဖို့ ပြိုင်ဘက်ကို အာရုံလွှဲချင်တာနဲ့ ရွေးချယ်တင်မြှောက်ပွဲရက်မတိုင်မီ တစ်ရက်အလိုမှာ ဖျက်အားပြင်းမဟာ ဟာရီကိန်းမုန်တိုင်းကို တိတိကျကျ ဖန်တီးတီထွင်ခဲ့ကြတယ်လို့ တချို့ပညာရှင်တွေက ထင်ကြေးပေးခဲ့ကြတယ်..”

“ဟာ...”

ဇိုင်းစကားကြောင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အံ့အားသင့်စွာ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

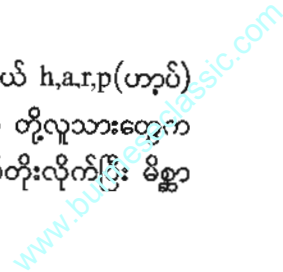
ကဲ...ပြော...။

အသေးစား၊ ခိုးမှု၊ ဝှက်မှု၊ လူယက်မှုကိစ္စတွေမှာ ဥပဒေဆိုတာက ရှိနေသည်။ ပညာရှင်တွေ လူပေါ်လူစော်လုပ်ပြီး ဖန်တီးတီထွင်ခဲ့ကြလို့ အသက်တွေ ခန္ဓာတွေ စတေးခဲ့ရတဲ့ သိပ္ပံဆိုင်ရာအနိုင်ကျင့်မှုတွေအတွက်ကျတော့ အရေးယူပြစ်ဒဏ်ချဖို့ ဥပဒေဆိုတာ မရှိကြတော့ဘူး...တဲ့လား။

လောကကြီးဟာ စေ့စေ့တွေးလေ ခံပြင်းစရာကောင်းလေ ကြီးပါလေ။

နောက်တော့မှ ဇိုင်းက

“မင်းတို့ သတိထားမိရင် သီလိမ့်မယ် h,a,r,p(ဟာပပ်) ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်လို စောင်းကိုခေါ်တာ။ အခု တို့လူသားတွေက haarpဆိုပြီး နောက်ထပ် ‘a’တစ်လုံး ထပ်တိုးလိုက်ပြီး မိစ္ဆာ

စောင်းတစ်လက် ဖန်တီးခဲ့ရုံနဲ့ အားမရဘဲ အဲဒီမိစ္ဆာစောင်းတစ်လက်ကို မာရ်နတ်အပြင်းပြေတီးဖို့ လက်ဆောင်ပေးခဲ့ကြသေးတာ။

ဒီအကြောင်းကိုလည်း ငါတို့လို စပ်စုတတ်တဲ့ လက်တစ်ဆုပ်စာ လူစုကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ကမ္ဘာကြီးကို အုပ်စုခွဲပြီး ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း သောက်သုံးမကျတဲ့ ငတုံးနဲ့ မဖြစ်ညစ်ကျယ်လူယုတ်မာ ပညာရှင်တွေပဲ ရှိကြသလား မသိဘူး။

အဲဒီတော့ မင်းတို့ငါတို့တွေက မိစ္ဆာစောင်းကို တီးခတ်ဖို့ မာရ်နတ် မေ့လျော့နေပါစေလို့ပါ ဆုတောင်းကြရလိမ့်မယ်”

“ဟူး...မလွယ်ပါလား ဇိုင်းရေ...”

မလွယ်ပါ...မလွယ်တာက အတော့်ကို မလွယ်...

“မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ...။ The Bulge ကို အခြေခံပြီး ထုတ်လုပ်တဲ့ မုန်တိုင်းက လျှပ်စစ်သံလိုက်လှိုင်းမုန်တိုင်း၊ သဘာဝမှာ ပစ်ခတ်နေတဲ့ မိုးကြိုးထက် အဆရာပေါင်းများစွာ ပြင်းထန်တယ်။ အဲဒီလက်နက်က ရန်သူရဲ့ ဒုံးပျံကို လေထဲမှာတင် ပေါက်ကွဲသွားအောင်လုပ်နိုင်တယ်။ မြို့ကြီးတစ်မြို့လုံးမှာရှိတဲ့ လျှပ်စစ်ဆိုင်ရာပစ္စည်းတွေ စစ်လက်နက်ကိရိယာတွေကို အချိန် စက္ကန့်ပိုင်းလေးနဲ့ လုံးဝဖျက်ဆီးပစ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်...ကဲ...နောက်ပြီး...”

ဇိုင်းစကားမဆုံးခင်ပင် မောလိုမှာ ဗျက်နှာဖျက်ယွင်းလာပြီး...

“နေဦး ဇိုင်း...နေဦး...”

“အင်းပြော...”

“အခု မြေယာအသိမ်းခံရမှုတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး တို့မြို့က မြို့ခံတွေနဲ့ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းကြားမှာ ပဋိပက္ခဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆိုသလိုပဲ တို့ မြို့နားက မီးတောင်တစ်လုံးဟာလည်း ပေါက်ကွဲဖို့ အရိပ်အယောင်တွေ ပြနေပြီ လုံခြုံရေးအကြောင်းပြပြီး တို့မြို့ခံတွေကို အာဏာပိုင်တွေကလည်း ဘေးကင်းရာ ဒုက္ခသည်စခန်းတွေဆီ ရွှေ့ပြောင်းခိုင်းနေပြီ..

ဒါဆို...ဒါဆို...ငါ သံသယဖြစ်နေတာက ငါတို့ကျောင်းအနောက်က တားမြစ်စရိယာ သိပ္ပံသုတေသနဌာနချုပ်က The Bulge ကို အခြေခံပြီး သိပ္ပံမီးတောင်ပေါက်ကွဲဖို့များ ငါတို့မြို့နားက မီးတောင်ကို commandပေးလိုက်တာလား...”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သား မောလိုစကားကြောင့် ဘာဆက်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိလောက်အောင် မှင်တက်သွားကြစဉ် ထရေဂင်မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ရဲ့ ဟိုးအဝေးတစ်နေရာ ကားလမ်းမပေါ်၌ ဆိုက်ချီ မောင်းနှင်လာတဲ့ကားလေးကို သုံးယောက်သား မြင်တွေ့သွားကြပြီး...

“ဟိုမှာ ဆိုက်ချီကားမဟုတ်လား...ကြည့်စမ်း...ဒီအထိ လိုက်လာတယ်။ သူ့အဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာသိလွန်စ

ရခဲလို့လဲ မသိဘူး..”

သိပ်မကြာ...။

ဆိုက်ချီ သူတို့ရှိရာဆီ အမောတကော ပြေးလာရင်း...

ဆန်း (၂၃)

ဘုရားသခင်ထံသို့ ရင်ဖွင့်စာ...

တစ်ညနေက ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ လမ်းလျှောက်ထွက်
တုန်း ပုလင်းစာတစ်စောင် ကောက်ရခဲ့တယ်။ ပုလင်းကို ဖွင့်
ပြီး စာကိုဖတ်ကြည့်တော့ ဆယ်နှစ်သမီးလေး ရေးထားတဲ့
စာတစ်စောင်ဖြစ်နေတယ်။ သူဟာ ဘီယွန်းစေးကို အားကျပါ
တယ်..တဲ့။ လောလောဆယ် iPad တစ်လုံးလည်း လိုချင်နေပါ
တယ်..တဲ့။

သူ့ဆန္ဒကို ဘယ်သူ့ကို ရင်ဖွင့်ရမှာမှန်းမသိဖြစ်ပြီး ပု
လင်းထဲထည့် ရေမျောခဲ့ဟန်တူပါတယ်။ တချို့ကလေးတွေ ကျ
တော့လည်း ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို မိုးပုံပူဖောင်းမှာ ချည်ပြီးကောင်း
ကင်ပေါ် လွှတ်တတ်ကြပြန်တယ်။

ပြုံးချင်စရာပါပဲ...။ ကလေးတွေလောက်မှ ရဲ့ရဲ့ဝံ့
ထုတ်ဖော်မပြောဝံ့တော့တဲ့၊ ကလေးတွေလောက်မှ သတ္တိမရှိ

တော့တဲ့ ကိုယ့်အတွက်ကတော့ တခါတရံလည်း ရှက်စရာ ကောင်းနေပြန်တယ်။

ကလေးတွေမှာ “အိမ်စာ” ဆိုတဲ့ ဖိအားတွေ ရှိနေသလို ကိုယ့်မှာလည်း အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းကို အချိန်နဲ့တပြေးညီ တင်ပြနေရတဲ့ ‘The Bulge’ ဆိုတဲ့ သုတေသနစာတမ်းက ဖိအား တစ်ခုလို ရှိနေပြန်တယ်။

ဒီ စီမံကိန်းနဲ့ စမ်းသပ်တီထွင်မှုတွေဟာ တကယ်ပဲ ကြောက်စရာကောင်းလှပါတယ်။ အတ္တကင်းကင်းနဲ့ ရပ်တန့်ပစ် လိုက်နိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့။ အနောက်ကမ္ဘာက တချို့ နိုင်ငံတွေမှာတော့ ဒီသဘာဝလက်နက်ကို ကောင်းကောင်း ပိုင် ဆိုင်ထားပြီးကြပါပြီ။

ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်မှာ အနောက်အုပ်စုနဲ့အပြိုင် တိုးတက် လိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတာတော့ ချီးကျူးစရာပါပဲ။ မျိုးချစ်စိတ်ဆို တာ သိပ်မျက်ကန်းဆန်လွန်းလာရင် မကောင်းဘူး...။

ဒီစီမံကိန်းကြောင့် အိုဇုန်းလွှာတွေ ပျက်စီးနိုင်တယ်။ ဒီစီမံကိန်းကြောင့် ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်တွေ ကမ္ဘာပေါ်ကို တိုက် ရိုက်ကျလာမယ်။ အဖျက်စွမ်းပကားကြီးတဲ့ လျှပ်စစ်သံလိုက် လှိုင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်လာမယ်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်ဖော်မပြောတဲ့ ရင်လေးစရာ ကိစ္စတွေဆိုတာလည်း အများကြီးပါပဲ...။ ကောင်းကင်မှာ ထင် ဟပ်နေတဲ့ ထူးဆန်းပုံရိပ်ကြီးတွေ၊ ကမ္ဘာ့နေရာတော်တော်များ များက လူတွေ တပြိုင်နက် ကြားခဲ့ကြရတဲ့ The hum အော်သံ

တွေဟာ ဒီစီမံကိန်းတွေနဲ့ အတော်လေးပတ်သက်ဆက်နွယ်နေ ပါတယ်။ ဒါတွေဟာ လူ့ပယောဂကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စတွေ ချည်းပါပဲ...။

ဒီကြားထဲ အမေရိကန်ကို ဝင်မွေ့သွားတဲ့ မဟာ ဟာရီ ကိန်းမုန်တိုင်း စင်ဒီဟာလည်း သိပ္ပံကမ္ဘာကို ပဟောဠိဇာတ်ခုံပေါ် ကို တင်ပေးသွားခဲ့ပြန်ပါသေးတယ်။ လူ့ပယောဂနဲ့တီထွင်ဖန်တီး ထားတဲ့ သိပ္ပံမုန်တိုင်းအတုလို့ ပညာရှင်တချို့က ထင်ကြေးပေး တာတွေရှိသလို တချို့ကလည်း သဘာဝမုန်တိုင်းလို့ ဆိုကြပါ တယ်။

ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်ကိုတော့ တရေးနိုး ထ၊ မေးကြည့်လိုက်ပါ။ သိပ္ပံမုန်တိုင်းလို့ပဲ ပြောပါလိမ့်မယ်။

The Bulge ကို အခြေခံပြီး ရာသီဥတုလက်နက်က လေးတွေ စမ်းသပ်ဖောက်ခွဲကြည့်တော့ အောင်မြင်သင့်သ လောက် အောင်မြင်ပါတယ်။ အကြီးစားစမ်းသပ်ဖောက်ခွဲမှုကို လုပ်ဖို့ စမ်းသပ်ကွင်းတစ်ခု လိုနေတယ်။

မြေယာသိမ်းမှုတွေနဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်နေတဲ့ “ဟာမေရာ” မြို့နားက မီးတောင်ကို ပြန်လည်အသက်သွင်းဖို့ ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက် ဒင်က မျက်စိကျနေတယ်။ သူ့အတွက်ကတော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့...။ ကိုယ်ကတော့ လက်ရွံ့နေမိတယ်။

ဘုရားသခင်ထံကို ရောက်အောင် စာဘယ်လိုပို့ရမှာ မှန်းမသိလို့ ကိုယ့်ရဲ့တက်ဘလက်(ထ်)မှာပဲ password ခံပြီး စာပို့လိုက်ပါတယ်။

ဘုရားသခင် စောင်မတော်မူလှည့်ပါဦး....

အန်ဒီလန်

“တောက်...”

ဆိုက်ချီ ပရင့်ထုတ်လာတဲ့ ပါမောက္ခကြီးရဲ့ ရင်ဖွင့်စာကို ဖတ်ပြီး လေးယောက်သား အံ့ဩတုန်လှုပ်မှုနဲ့အတူ ခံပြင်းသွားကြရသည်။

အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဆွေးနွေးငြင်းခုံရင်း ဒီကိစ္စကို ရပ်တန့်ဖို့ ဘယ်လိုဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း တိုင်ပင်ကြသည်။

အဖြေက ထွက်မလာ...။

ထွက်လာသူဆိုလို့ သူတို့နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်မှာရှိတဲ့ မိုးမခ ပင်အောက်ကနေ ထေလိုဒန်ပင်။

ထေလိုဒန်ကို ဘွားကနဲ တွေ့လိုက်ရ၍ သူတို့လေး ယောက်သား လန့်သွားကြတာတော့ အမှန်ပင်...။

သူ့အဖေ ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဝေဖန်ထားတဲ့ စကားတွေကို ကြားများကြားသွားပြီလား...။

“ဆက်ဆွေးနွေးပါ...။ ငါ့ကို အားနာစရာ မရှိဘူး”

“ဟင်...”

ဘယ်တုန်းကမှ လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်လို ကိုယ်စားမပြုဖူးခဲ့တဲ့ ထေလိုဒန်ဆီက ဒီစကားကို ကြားလိုက်ရ၍ လေးယောက်သား မှင်တက်သွားကြသည်။

“မင်းတို့ အံ့ဩသွားကြပြီလား...။ ဒီကိစ္စကို ကန့်ကွက်ချင်သူတွေထဲမှာ ငါလည်းပါပါတယ်။ ငါ့ ကိုယ်ငါ ကောင်း

ကောင်း

တယ် မပြောပါဘူး။ ငါ လူဆိုးတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် လူယုတ်မာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါလုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ဆိုးသွမ်းတယ်လို့ မှတ်ချက်ချမယ်ဆိုရင်တောင် ရိုးသားစွာဆိုးသွမ်းခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ ငါ အမြဲနောက်ကျောလှုံခဲ့တာချည်းပဲ...။

ငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်...။ ငါဟာ မင်းတို့လို မစူးစမ်းတတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် တားမြစ်ဧရိယာထဲက သိပ္ပံဌာနချုပ်ကို မင်းတို့လောက် ငါမသိခဲ့ဘူး။ The Bulgeကို ဦးစီးညွှန်ကြားနေတဲ့သူဆိုတာ ငါ့အဖေကိုယ်တိုင်ပဲလို့ သိတာ မင်းတို့ အခုဆွေးနွေးတော့မှ ငါ သိလိုက်တာပါ...။ ပြော...။ မာရ်နတ်ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့ကြတဲ့ စောင်းကို ငါတို့ ဘယ်လိုလှလို့ရရင် ကောင်းမလဲ။ ငါဝင်ပါသင့်ရင် ပါပါ့မယ်”

“ထေ...ထေလိုဒန်...ရှင် တကယ်ပြောတာလားဟင်”

ဆိုက်ချီကလည်း အားကိုးတကြီး မေးလာသလို၊ မီးတောင်ပေါက်ကဲ့မူအရိပ်အယောင်ကြောင့် လောလောလတ်လတ် နေရပ်ရွေ့ပြောင်းဖို့ အတောင်းဆိုခံထားရလို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေကြတဲ့ မောလို့နဲ့ဘားနော့ကလည်း မျက်ရည်များဝဲလာကာ ဂန္ဓဝင်ရန်သူတော်ကြီးရဲ့ ပခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပုတ်နေကြတော့သည်။

ဇိုင်းကတော့ ထေလိုဒန်ရဲ့ မျက်လုံးများကို ခပ်နက်နက် စိုက်ကြည့်ကာ အသိအမှတ်ပြု ခေါင်းညိတ်နေလေတော့၏။

“တကယ်ပါ...ဆိုက်ချီ...။ မင်းတို့က ငါ့ထက်

စောပြီး တားမြစ်စေရိယာထဲကို မွေခွဲဖူးကြတော့ ဘာလုပ်သင့် တယ်ဆိုတာ ပိုသိနိုင်တယ်လေ။ မင်းတို့ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ငါ လိုက်နာဆောင်ရွက်ဖို့ အသင့်ပါ...

ခပ်စိမ်းစိမ်း မတ်တပ်ရပ်နေရင်းကနေ ထေလိုဒန်က သူတို့လေးယောက်တိုင်နေသည့် ခုံတန်းလျားလေးပေါ် လာထိုင် သည်။

နေရာမလောက်ငှ၍ ခပ်ကျပ်ကျပ်ကလေးတွေ ထိုင်နေ ကြရတာကိုက စည်းလုံးခြင်းကို ပြနေသယောင် ဖြစ်နေပြန် သည်။

“ဒီကိစ္စရဲ့ တရားခံက သဘောထားတင်းမာတဲ့ ရှင့် အဖေ ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်ပဲ ထေလိုဒန်ရဲ့...။ ကျွန်မ စိတ်အထင် ပြောရရင်တော့ ကိုယ့်လူမျိုးအချင်းချင်း ကောက်ကျစ်ယုတ်မာ ချင်လို့ မီးတောင်ပေါက်ဖို့ အမိန့်ကို ပေးခဲ့တယ်လို့တော့ မထင် ဘူး။ အကြီးစားလက်တွေ့ စမ်းသပ်မှုပြုလုပ်ချင်တာရယ်၊ ဗုဒ္ဓိ ပက္ခဖြစ်နေတဲ့နေရာကို အာရုံပြောင်းသွားဖို့ လုပ်ချင်တာရယ် ကြောင့် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်သဘော စဉ်းစားခဲ့တာဖြစ် မယ်။ ရှင့်အဖေကို နားချကြည့်ပါလား ထေလိုဒန်...။ ရာထူး ကြီးကြီး အရာရှိကြီးတွေဟာ ပြည်သူကို တင်းတင်းမာမာဆက် ဆံတတ်သလောက် သူတို့သားသမီးမြေးမြစ်တွေကိုတော့ အရမ်း ကို ပျော့ပျော့ပြောင်းပြောင်း ဆက်ဆံတတ်ကြတယ်လို့ ကျွန်မ ကြားဖူးထားတယ်”

ကောင်းလိုက်တဲ့ ချစ်သူလေးရဲ့ စည်းရုံးရေးစကား...။

ချစ်သူစကားကြောင့် ထေလိုဒန် လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားကာ ခေါင်းကို အသာယမ်းလိုက်ရင်း...။

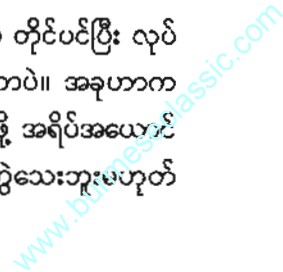
“ပြောတာက ဘာမှမခက်ဘူး။ အဖေ့နဲ့သား၊ ကြိုက် သလိုပြောလို့ရတယ်။ ပြောလည်းပြောပေးရဲတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီသတင်းက လုံးဝအမှောင်ချထားတဲ့သတင်း သားဖြစ်သူကို တောင် လုံးဝပေးအသိမခံတဲ့သတင်း၊ ဒီသတင်းဘယ်လို ပေါက် ကြားသွားသလဲဆိုတာကို ထောက်လှမ်းရေးတွေကတစ်ဆင့် အဖေစုံစမ်းလို့ မင်းတို့လေးယောက်ကိုခြေရာခံမိပြီပဲထား...။ ဆိုက်ချီဟာ ဘယ်သူ့သမီးလဲဆိုတာ အဖေသိတော့မယ်။ ငါ စိုးရိမ်တာက ပါမောက္ခအန်ဒီလန်ရဲ့ လုံခြုံရေးပဲ...။ မင်းတို့ သဘောပေါက်လား...ငါတို့ ဆရာကြီးရဲ့ လုံခြုံရေးကိုပါ ထည့် တွက်သင့်တယ်...”

“ဟာ...အဲဒါလည်း ဟုတ်သား...”

“အဲ...ကျွန်မတို့ ထေလိုဒန် စဉ်းစားသလို မစဉ်းစား တတ်ခဲ့ကြဘူး...”

တစ်လျှောက်လုံး သောက်မြင်ကတ်လာခဲ့သမျှ ဒီတစ် ချက်တည်းနဲ့တင် ထေလိုဒန်ကို သူ အလေးပြုချင်စိတ် ပေါက် လာခဲ့သည်။

“ငါတို့ ငါးယောက် သေသေချာချာ တိုင်ပင်ပြီး လုပ် ကြတာပေါ့။ အချိန်တော့ ရှိသေးတယ်ထင်တာပဲ။ အခုဟာက မောလိုတို့ မြို့နားက မီးတောင်က ပေါက်ကွဲဖို့ အရိပ်အယောင် ပြရုံပဲ ရှိသေးတာ မဟုတ်လား။ မပေါက်ကွဲသေးဘူးမဟုတ်

လား။ ဘာလုပ်ရင်အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငါတို့ တိုင်ဝင်ကြမယ်လေ။ လောလောဆယ် သိပ်သွေးပူနေတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မမှန်ကန်နိုင်ဘူး။ တစ်ညအိပ်ပြီး စဉ်းစားကြတာပေါ့”

အလွန်တရာ ကျက်သရေရှိလှတဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့လယ်ခင်းကလေး တစ်ခုပါပဲ။ လူကြီးသူမတွေရဲ့ မဖြစ်ညစ်ကျယ်အကွက်ချစ်စဉ်မှုတွေကြောင့် ရန်သူလို နှစ်အုပ်စုကွဲနေတဲ့ လူငယ်လေးတွေ ချက်ချင်း မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ထေလိုဒန်လို ဆိုးသွမ်းလူငယ်တစ်ယောက်ပင် သွေးဆိုးများကို ဖောက်ထုတ်နိုင်သေးတာ သူ့ထက်ပိုဦးနောက်ရှိတဲ့ သူ့အဖေကရော တချိန်မှာ သူ့ရဲ့သွေးဆိုးတွေကို ဖောက်မထုတ်နိုင်ပါဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ...

အဓိက ကတော့ အချိန်ပေါ့...။

အချိန်တွေ သိပ်လင့်သွားတော့မှ သွေးဆိုးတွေ ဇကာစစ်ချနေပြန်ရင်လည်း တိုင်းပြည်အတွက် မကောင်းပြန်ဘူးလေ...။

ဆခန်း (၂၄)

ထေလိုဒန် အကြံပေးတဲ့အတိုင်း စိတ်ကို သိပ်ပူနေအောင် မတွေးတောတော့ဘဲ အိပ်ရေးဝဝအိပ်ပစ်လိုက်ရာ မနက်ခြောက်နာရီထိုးသည်နှင့် အိပ်ယာမှ သူ့မ ကြည်ကြည်လင်လင် နိုးထလာခဲ့လေသည်။

အရင်ဆုံး ကြားမိသည်က စည့်ခန်းထဲကနေ ခပ်အုပ်အုပ်ကလေး ဖုန်းပြောနေတဲ့ ဖေဖေရဲ့အသံ...။

မျက်ခုံးတွန့်ရင်း အာရုံစူးစိုက်နားထောင်မိသော်လည်း ဖေဖေစကားသံက မသဲကွဲချေ။

ဒါကြောင့် ဖုန်းခိုးနားထောင်တဲ့ အီတလီဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်းရဲ့ နည်းလမ်းကို သုံးပြီး သူ့မအိပ်ရာနံ့သားမှာရှိတဲ့ လိုင်းဖုန်းကို အသံမမြည်အောင် ကိုင်လိုက်ရာ...

“တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးကို အသက်လောက်ချစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ကိုယ့်အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ စစ်ပွဲတိုင်း တိုက်လာတဲ့သူတစ်ယောက် အမိန့်ပေးနေတယ်ဆိုတာကို ဆရာ

ကြီးမမေ့ပါနဲ့...”

အဲ...ဗိုလ်ချုပ် ဟိုက်ဒင်..

ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်နဲ့ ဖေဖေမနက်စောစော ဖုန်းပြောနေ တာကိုး...။

“မီးတောင်ပေါက်ကွဲဖို့ ရှေ့ပြေးအရိပ်အယောင်ပြခွဲ တာ ဆယ်ရက်တိတိရှိခဲ့ပြီ။ ဒီ action လောက်နဲ့တင် ဒေသခံ ပြည်သူတွေကို ဘေးလွတ်ရာပြောင်းရွှေ့ဖို့ အချိန်ပေးတာ လုံးဝ လုံလောက်သွားပြီ...။ လာမယ့် တနင်္ဂနွေမှာ မီးတောင်လုံးဝ ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်စဉ်ရဖို့ ကျွန်တော် လိုချင်တယ်။ ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်ရုံးက ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် အမိန့်ပေးနေတယ်။ ဆရာကြီး တိတိကျကျ လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါ...”

ဟင်....

သူမ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်မိ ပါသည်။

သွားပြီ...။

မောလိုနဲ့ဘားနော့တို့...။

သူငယ်ချင်းတွေရေ...။ နင်တို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ဟင်...။ နင်တို့ မိသားစုတွေ နင်တို့ဆွေမျိုးတွေ ဒီအတိုင်းတင်း ခံနေလို့ မရတော့ဘူး။

ထေလို့ဒန်ရဲ့အဖေ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ပေးလိုက်ပြီ။

ဒီသတင်းစကားကို ကျောင်းရောက်တော့ သူမဖွင့်ပြော လိုက်ရာ ဇိုင်းက စဉ်းစားချင့်ချိန်နေပြီး အကြီးအကျယ်စိတ်ပျက်

သွားကြသူများကတော့ ဘားနော့နဲ့မောလိုပင်...။ ထေလို့ဒန် ကတော့ လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရင်း အံတင်း တင်းကြိတ်နေလေသည်။

“ဘယ်...ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲဟင်...”

“အိမ်ကို ငါတို့ ဖုန်းဆက်မေးပြီးပြီ...။ မီးတောင် ပေါက်ရုံမကလို့ ကမ္ဘာပျက်ပျက် တရားသဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ နောက်ဆုံး ထွက်သက်အထိ ရင်ဆိုင်ပြီး နေသွား ကြမယ်...တဲ့”

“အယ်...”

“ဒုက္ခပဲ...”

“ဒီစကားဝိုင်းထဲမှာ ထေလို့ဒန်ပါနေလို့ ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက် ဒင်ကို ငါ ဟန်ဆောင်ချီးကျူးစကားပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး နော်...။ သူ အရာရှိငယ်ဘဝတုန်းက သူ့အသက်တွေနဲ့ လောင်း ကြေးထပ်ပြီး စစ်ပွဲတွေ ရင်ဆိုင်ခဲ့တယ်။ တိုက်ခဲ့တယ်။ သေ မှာကို လူတိုင်းကြောက်တယ်။ နင်တို့ငါတို့လည်း ကြောက်ကြ တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီလူကြီးက “အသက်” ဆိုတာကိုတောင် သိပ်ခေါင်းထဲ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အခုလို မြို့ရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တော်တော်များများက လူတွေ မြေယာဖယ်ပေးရတယ်ဆိုတာ သူ သိပ်ခံစားတတ်မဲ့ ပုံမပေါ်ဘူး။ ငါ ပြောတာ သဘောပေါက် လား သူ့စိတ်က သိပ်ကို မာကျောနေပြီ...”

ဘားနော့နဲ့ မောလိုက ဘာမှမှတ်ချက်မပြု။ ဝေဝဲလာ တဲ့ မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်နဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပုတ်ကာ

ငြိမ်နေသည်။ ဇိုင်းကတော့ ဆိုက်ချိစကားကို တွေးတွေးဆဆနှင့် ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလေ၏။

သူမစကားကို ခေါင်းခါပြီးကန့်ကွက်တဲ့သူဆိုလို့ သူ့သား ထေလိုဒန်တစ်ယောက်ပင် ရှိသည်။

“တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးကိုချစ်တာမှန်တယ်။ သူများတွေ ထက် သူ့အသက်ကို မခင်တွယ်တာလည်း မှန်တယ်။ အသက် နဲ့လောင်းကြေးထပ်ပြီး တိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှုတွေနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ရာထူး တစ်ခုကို သူရထားပြီးပြီလေ...။ ဒါက သူ့ခံယူချက်လေ...။ လူတိုင်းကို ငါ့စိတ်အတိုင်း၊ ငါ့ခံယူချက်အတိုင်း၊ ငါ့ဖြတ်သန်း မှုအတိုင်း၊ ငါ့အယူဝါဒအတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးရမယ်လို့ တစ် ထစ်ချ ယူဆထားတာ အဲဒီလူ ရူးတာပဲ...”

“ဟဲ့...ထေလိုဒန်ရယ်...။ ကိုယ့်အဖေကို...”

“ငါက အမှန်အတိုင်း ဝေဖန်ထောက်ပြတာပါ...။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူက ကံဆိုးစွာနဲ့ပဲ အဖေဖြစ်နေတယ်...”

“ဟင်း...”

စကားဝိုင်းက ထုံးစံအတိုင်း ဘာရလားဒီမှ ထွက်မလာ တဲ သက်ပြင်းချသံတွေနဲ့သာ အဆုံးသတ်သွားသည်။

မီးတောင်က လာမယ့် တနင်္ဂနွေမှာ ပေါက်ကွဲတော့ မည်။

ဒေသခံတွေက မြေနေရာကို ဖယ်မပေး၊ တင်းခံထား ကြမည်။ နှစ်ဖက်စလုံးက ဒီရေ၊ ဒီမြေမှာ အတူကြီးပြင်းလာကြ

တဲ့ သွေးရင်းညီအစ်ကိုတွေ...

ပွဲက ပွဲကြီးပွဲကောင်း...။

သို့သော်...ကြည့်မကောင်း...။

မကြည့်ခင်ကတည်းက ဇာတ်နာတော့မည်ဆိုတာ ကြို သိနေသည်။

တို့ လူငယ်တွေ ဒီကိစ္စကို ရပ်တန့်သွားစေဖို့ ဘာလုပ် ပေးနိုင်မှာလဲ...။ တစ်နိုင်ငံလုံး သိသွားအောင် လူသိရှင်ကြား ဖွင့်ချလိုက်ရမလား...။

နောက်ဆက်တွဲတွေက ဘယ်လောက်ပြင်းထန်ရိုက်ခတ် လာမှာလဲ...။

ပါမောက္ခ အန်ဒီလန်ဆိုတာ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ ဖခင်...။

သူ့ လုံခြုံရေးကို ကိုယ်မပြောနဲ့ ကိုယ့်ရန်ဘက် ထေလိုဒန်ကပင် အလေးအမြတ်ထည့်တွက်ရှာသည်။

“ဟင်...”

“ဘာလဲဟင်...ဇိုင်း...”

ထိုင်နေကြ ကန်တင်းက ပြန်တော့ ထူးခြားသည့် မြင် ကွင်းတစ်ခုကို ကံကောင်းထောက်မစွာ သူ့မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ကြည့်စမ်း...။

တို့ ကံမကောင်းနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မှာလဲ...။

တို့ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ အဆုံးသတ်မှုရလားဒီ မရနိုင်ဘူး လို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မှာလဲ...။

သူက ချစ်သူကို လက်အသာကာပြလိုက်ရင်း ဖြိုက်ပင်

တွေနဲ့ ရောနှောပေါက်နေတဲ့ အပင်ပုစိကွေးလေးကို ဆွဲနှုတ်လိုက်တော့ ချစ်သူက...

“ဘားများလဲ...လို့ ဇိုင်းရယ်...အဲဒါ ပေါင်းပင်တွေဟာကို...”

သူက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ပေါင်းပင် မဟုတ်ဘူးချစ်ရဲ့...။ ဒါ တကယ့် အထွဋ်အမြတ်ပန်းပါ...”

“ဘာ...ဘယ်လို...”

“အိုင်ယာလန် နိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံတော်ပန်း...”

“အဲ...ဇိုင်းကလည်း ပြောရောမယ်...”

“ဟုတ်တယ်...ဆိုက်ချီရဲ့...။ ဟိုးအရင်တုန်းက ဒီအပင်လေးတွေနဲ့ အိုင်းရစ်သူတော်စင်ကြီး Saint Patrick ကို ပူဇော်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့မှ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံက အဲဒီပန်းကလေးကို နိုင်ငံတော်ပန်းအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး နှစ်စဉ် မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့ကိုရောက်တိုင်း အိုင်ယာလန်နိုင်ငံသားတွေက အဲဒီပန်းပုံပါတဲ့ အဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီး Saint Patrick's Day အဖြစ် နေရာအနှံ့ လှည့်လည်ကျင်းပခဲ့ကြတယ်...”

“ဟင်...ဟုတ်လား...”

သူက ပြုံးကာ နိုင်ငံတော်ပန်းကလေးကို ချစ်သူလက်ဖဝါးပေါ် ဖွဖွလေး ထည့်ပေးလိုက်ရင်း...

“ပုံမှန်အားဖြင့်ကတော့ အရွက်ကလေး သုံးရွက်ထိပ်ချင်းဆိုင်နေတာကိုပဲ မင်း မြင်ဖူးလိမ့်မယ် ဆိုက်ချီ...အရွက်

ဟန်နတ်အပွင်းပြတီးစို့ စောင်း

လေးရွက် ထိပ်ချင်းဆိုင် အနေအထားကို တွေ့ပြီဆိုရင် ကံကောင်းတော့မယ်လို့ မင်း ယုံကြည်ပေးလိုက်ပါ...

ပထမအရွက်က Love ကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ ဒုတိယအရွက်က Hope ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ တတိယအရွက်က faith ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုပေါ့...။ နောက်ထပ်အရွက်တစ်ရွက် ပိုပါလာတဲ့ အပင်ဟာ မမြင်ဖူးလောက်အောင်ကို ရှားပါးပါတယ်။

အခု ကြည့်စမ်း...။ စတုတ္ထမြောက် အရွက်တစ်ရွက် အပိုပါလာတဲ့ အပင်ကလေးကို တို့တွေဖူးသွားပြီ...။ အဲဒီအရွက်ဟာ Luck ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ ကံကောင်းခြင်းပါ...။ ဒီကံကောင်းခြင်းကို ဆိုက်ချီကစပြီး ရွှေနိုင်မယ်ထင်လို့ ကိုယ်ဆိုက်ချီကို ဒီအပင်လေး လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပြီနော်...။ ဆိုက်ချီဟာ ပါမောက္ခကြီး အန်ဒီလန်ရဲ့ သမီးဆိုတာ ဘယ်တော့မှမပေးပါနဲ့...။ ကိုယ်လည်း ဘေးကနေ ပုံပိုးပေးပါ့မယ်...။ တို့မှာ အချိန် တစ်ပတ် ကျန်ပါသေးတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား...”

စိတ်နှလုံးသား ကောင်းမွန်တဲ့ ချစ်သူဆီက ဘယ်တုန်းကမှ အလျှော့ပေး အရှုံးပေးစကားဆိုတာ သူမ တစ်ခါမှ မကြားဖူးချေ။

နောက်ဆုံး မိနစ်၊ နောက်ဆုံးစက္ကန့်အထိကို သူယုံကြည်ရာ သူလုပ်သင့်တယ်ထင်ရာကို တစိုက်မတ်မတ် လုပ်သွားစေဖို့ ချစ်သူတစ်ယောက်ပါပေ။

ဆိုက်ချီ ချစ်သူကိုလည်း လေးစားသည်။

သူ ကိုယ့်လက်ဖဝါးပေါ် ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ အရွက်
လေးရွက်ဆိုင် ရှားရှားပါးပါး နိုင်ငံတော်ပန်းကလေးကိုလည်း
တန်ဖိုးထားသည်။

ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ကံကောင်းခြင်းတွေကို ကိုယ်က
စပြီး ရွှေနိုင်လိမ့်မယ်တဲ့...။

အရွှေတစ်ခုကို ရဖို့ ဆိုက်ချီ အားရှိသလောက် ရွှေ
ပေးမှာပါ ချစ်သူ။

အခန်း (၂၅)

ထိုတစ်ပတ်ဆိုသည့် ကာလသည် မယုံကြည်စရာ
ကောင်းလောက်အောင် တရွှေရွှေနှင့် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

မီးတောင်ပေါက်ကွဲတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အာဏာပိုင်
အဖွဲ့အစည်းက ဒေသခံပြည်သူတွေကို ဘေးကင်းရာရွှေပြောင်း
ခိုင်းသော်ငြား၊ ဓာတ်ငွေ့ကာ မျက်နှာဖုံးများစွပ်ကာ နေရပ်မှာပဲ
တင်းခံ၍ နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း သတင်းတွေဟာလည်း...

ရပ်မြင်သံကြားမှတစ်ဆင့်၊ ရေဒီယိုသတင်းစာဂျာနယ်
တွေမှတစ်ဆင့် ထုတ်လွှင့်ရေးသား ကြေငြာပေးလျက်ရှိသလို၊
ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပမီဒီယာများကလည်း ထိုတင်းမာမှုကိစ္စများ
ဖြစ်နေကြကြောင်းကို ခေါင်းကြီးအနေနှင့် အလေးထား ဖော်ပြ
လျက်ရှိချေသည်။

တစ်ရက်ပြီး...တစ်ရက်...။ တစ်ရက်ပြီး...တစ်ရက်...
တစ်ရက်ပြီး...တစ်ရက်...။

မီးတောင်နှင့်ဝေးကွာလှသည့် ဘာသီနမ်တက္ကသိုလ်ရဲ့

တစ်နေရာ ထရေဂင်မြက်ခင်းပြင်မှာတော့ ကျောင်းအားလပ်ရက် ထုံးစံအတိုင်း...။

အဆောင်နေကျောင်းသားများဟာ လူငယ်ပီပီ ဂစ်တာ တီးသူတီး၊ အုပ်စုဖွဲ့ ကဗျာရွတ်သူရွတ်၊ ချစ်သူနှင့် စကားပြော သူပြောနှင့် ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကို ဟန်ချက်ညီညီ ရှိနေကြလေ သည်။

သို့သော် ထုံးစံအတိုင်း တစ်နိုင်ငံလုံး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ပါ မရိပ်မိကြသည့် ထို ဖြစ်စဉ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အားလုံးကို သိ နေသည့် ဉာဏ်ကြီးရှင် စုံတွဲကတော့ သူများပျော်လို့ မပျော်နိုင် သူများကြည်နူးနေတိုင်းလည်း မကြည်နူးနိုင်ဘဲ မနက်ဖြန်ရင် ဆိုင်ကြရတော့မည့် ကိစ္စအတွက်သာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြ တော့သည်။

ကြည့်ပါ...။

ထရေဂင်မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကြီးဟာ မျက်စိတဆုံး ကျယ်ပြန့်ညီညာ စိမ်းစိုနေပြီး၊ ဟိုးဝေးဝေးမိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအ ရောက်ကျမှ တောင်စဉ်တောင်တန်းများနှင့် ခက်ထန်မာကျောစွာ အနားသတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဟိုးပျပျက တွန့်ခေါက်မာကျောလျက်ရှိသော တောင် တန်းတွေကို ငေးမောကြည့်နေသူ စုံတွဲမှာ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကို ခပ်ဖျော့ဖျော့ချလိုက်ရင်း...

“ဒါနဲ့...ဘားနေ့နဲ့မောလိုလည်း မတွေ့ပါလား... နိုင်...”

ဟန်နတ်အပျင်းပြတ်ဆို စောင်း

“ဘယ်တွေ့မလဲ...။ သူတို့ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက် အောင် ရင်တွေပူနေကြပြီလေ ဆိုက်ချီ။ ဒီကောင် နှစ်ကောင် ညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ကြဘူး။ တောက်တစ်ခေါက် ခေါက်နဲ့...။ မနက်မိုးလင်းတော့ ဘုရားကို အစောကြီး ထ၊ သွားကြတယ်။ ရှိခိုးဆုတောင်းကြဖို့အတွက်...တဲ့...”

“ဆိုက်ချီ...ရင်တွေ အရမ်းကို လေးနေပြီဦးရယ်...”

“ကိုယ်လည်း အတူတူပါပဲကွာ...”

“ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင် အခုအချိန် စိတ်ပြောင်းသွားလိုက် ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲနော်...။ ရာထူးကြီးကြီး၊ တာဝန်ကြီးကြီး ယူထားရတဲ့သူတွေဟာ သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ် အစွန်းတစ်ဖက်မရောက်မီ ပြန်လည် သုံးသပ်တတ်ကြပါတယ်။ သူတကယ်ပဲ တမျိုးသားလုံး စိတ်ဝမ်းကွဲစေနိုင်မယ့် ခေါင်းမာတဲ့ လုပ်ရပ်ကိုပဲ ရွေးမလား။ အမျိုးသားပြန်လည် သင့်မြတ်လာစေဖို့ ပျော့ပျောင်းတဲ့ နည်းလမ်းကို ရွေးမလားဆိုတာ အခုအချိန် ပြန်လည်စဉ်းစား သုံးသပ်နေပါစေလို့ ဆိုက်ချီတော့ ဆုတောင်း နေမိတာပဲ...”

ချစ်သူက နှမ်းနှမ်းလျလျနှင့် သူ့ပခုံးထက် ခေါင်ချီ လာသည်။ သူလည်း စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ချစ်သူကို ပြန်လည် ထွေးဖက် ထားလိုက်စဉ်...

“ဝမ်းနည်းစရာ တစ်ခုခုများ ရှိနေလို့လား... တို့...”

“ဟင်...”

ဆင်းရဲနဲ့ချာသော ကပိုကရိုအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ပြီး သူတို့ရှေ့ ဘွားကနဲရောက်လာလေတဲ့ အဘွားအို တစ်ယောက်။

လောကဓံကို ကျင့်သားရနေပြီး ပါးရေနှားရေ တွန့်လိမ့်နေသည့် မျက်နှာနှင့်နှစ်နေအောင် ပြုံးရင်းခိုင်းတို့ကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေသည်မို့ ဆိုက်ချီမှာ အနည်းငယ်လန့်နေပြီး ခိုင်းလက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

ဒီမြို့မှာ ဒီလို အဘွားအိုတွေ အမြောက်အများ ရှိပါသည်။

ငွေကြေး အနည်းငယ် ပေးလိုက်ရုံနှင့် မိမိရဲ့ကြမ္မာကို ဟောကိန်းထုတ်ပေးနိုင်သည့် လမ်းလျှောက်ဗေဒင်ဆရာမ ဂျစ်ပစီအဘွားကြီးများပင်...။

ဆိုက်ချီ ကြောက်နေသဖြင့် ခိုင်းက ခေါင်းအသာယမ်း ပြလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့မှာ ဝမ်းနည်းစရာဘာမှ မရှိပါဘူး အဘွား။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း သီးသန့်နေပါရစေ”

ခိုင်းက ညင်သာစွာနှင့် ဂျစ်ပစီအဘွားအိုကို မောင်းထုတ်လေသည်။ အဘွားအိုက ထွက်မသွား၊ အသာအယာ ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး...

“မဟုတ်ဘူး...ငါသိပါတယ်...။ ငါဟာ ရှေ့ဖြစ်ဟော ဆရာမတစ်ယောက်ပါ...။ မင်းတို့နှစ်ယောက် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ တဇ္ဇတ်ထိုးဆန်တဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုကြောင့် စိတ်

ညစ်နေတယ်...။ စိတ် ကသိကအောက် ဖြစ်နေကြရတယ်..”

“ဟင်...”

အဘွားကြီးစကားကြောင့် ဆိုက်ချီ လန့်နေရင်းမှ မျက်လုံးပြူးကာ စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

တချို့ လမ်းလျှောက်ဗေဒင်ဆရာမ ဂျစ်ပစီအဘွားကြီးတွေ အရမ်းအစွမ်းထက်ကြောင်း သူမကြားဖူးနေတာတော့ ကြာပြီ...။

သိပ်မပတ်သက်လိုတာရယ်...။ မိမိအတွင်းရေးကိစ္စတွေကို ဒီလို အခြေမဲ့အနေမဲ့ ဂျစ်ပစီလူတန်းစား အဘွားအိုများကို ပေးမသိစေလိုတာရယ်မို့ သူမ တစ်ခါမှ ဂျစ်ပစီဗေဒင်ဆိုတာကို မေးမကြည့်ဖူးခဲ့...။

အခုတော့ အဘွားကြီးရဲ့ ဟောကိန်းမှာ သူမမျောသွားရလေပြီ။

ကြည့်စမ်း...။ သူဟာ ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်ကြောင့် သူမတို့တတွေ စိတ်ပျက်နေကြတယ်ဆိုတာကို အတပ်သိနေပါလား။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ...

“အဲဒီလူဟာ ဒီနိုင်ငံရဲ့ အရေးပါတဲ့ ကိစ္စရပ်တွေကို ကိုင်တွယ်ပေးနေတဲ့သူပဲ။ သူရဲ့လုပ်ရပ်တချို့ဟာ တကယ်ပဲ ချိုးကျူးစရာ ကောင်းပါတယ်။ လုပ်ရပ်တချို့ကတော့ အငြင်းပွားဖွယ်ရာ ကောင်းတယ်။ ကောင်းကျိုးဟာ ဆိုးကျိုးနဲ့ နှေးနှောနေတတ်တဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးတွေပေါ့...”

“အို...ဟုတ်တယ်...။ အဘွားပြောတာ ဟုတ်ပါ

တယ်..”

မဆိုင်းမတွဆိုသလိုပင် အဘွားကြီးစကားကို ဆိုက်ချီ ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

အဘွားကြီးကတော့ သိပ်မအံ့သြတော့သော မျက်နှာ နှင့်...

“ဒါပေမယ့် ကံဆိုးစွာပဲ မင်းတို့ မိဘတစ်ဦးဦးနဲ့ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လုပ်ငန်းခြင်း ထိတွေ့ဆက်စပ်နေတယ်။ လုပ်ပိုင်ခွင့် အားလုံးက သူ့ဆီမှာပဲ ရှိနေတယ်။ အိုး...သိပ်ခေါင်းမာပြီး တဖွတ်ထိုးဆန်လှတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ...။ သူဟာ သိပ်မ ကြာခင် မှားယွင်းတဲ့လုပ်ရပ်အကြီးကြီးတစ်ခုကို စတင်လုပ် ဆောင်တော့မယ်..”

“ရှင်...”

ဆိုက်ချီမှာ မိန်းကလေးပီပီ ဗေဒင်နှင့်ရှေ့ဖြစ်ဟောများ ကို အထူးယုံထားတတ်သူဖြစ်ရာ အဘွားကြီးစကားအဆုံးမှာ တင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရလေ၏။ ဇိုင်းကတော့ ဆိုက်ချီလောက် မအံ့သြ။ အဘွားကြီး ဘာဆက်ပြောမလဲ ဆိုတာကို တွေးတွေးဆဆနှင့် နားထောင်လျက်ရှိချေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ...မင်းတို့ရဲ့ ကြံ့မှုကို ငါ စီရင်ပေးပိုင် ခွင့်ရှိပြီလား?”

ဆိုက်ချီက ဇိုင်းကို “ဘယ်လိုလဲ” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် နှင့် အားကိုးတကြီး ကြည့်၏။ ဒီအချိန်မှာ သူမအနေနဲ့ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ရရ ဖမ်းဆွဲပစ်လိုက်ဖို့ လုံးဝဆုံးဖြတ်ထားပုံရ

သည်။

သူကတော့ ချစ်သူအလိုကျ ခေါင်းသာ ညိတ်ပြလိုက် ၏...။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ဆိုက်ချီဟာ ရဲဝင့်စွာနှင့်ပင် ဗိုလ် ချုပ်ဟိုက်ဒင်ကိစ္စများကို ဖွင့်ချတိုင်ပင်လာတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်..။ သူ့ကြောင့် ကျွန်မတို့ စိတ်ညစ်နေ ကြရတယ်။”

“သူက အာဏာရှင်တစ်ယောက်ပဲ...”

“အို...”

“အလုပ်ထဲမှာပဲ အမြဲနစ်နေတတ်တယ်။ ပြင်ပကမ္ဘာ ဟာ သူ့အတွက် စိမ်းသွားသလိုပဲ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးရင် ဆုံး ဖြတ်ချက်ပြီးမြောက်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လုံးလုံး မောင်းတင် ချီတက်လာခဲ့တယ်...။ အိုး... ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ သူ့ဘဝမှာ အမှားနဲ့အမှန်ဟာ အမြဲလိုလို ရောထွေးနေတတ်ပြီး တခါတရံလည်း လူဆိုးနာမည်ခံ လူကောင်း... အင်း...တခါတရံမှာလည်း လူကောင်းနာမည် ခံ လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတတ်တယ်...”

“အိုး...”

“ဟုတ်တယ်..။ သူ့ကို ကုသပေးဖို့ တကယ်ကို လို အပ်နေပြီ..။ သူဟာ သူ့အလုပ်ထဲမှာပဲ စိတ်တွေနစ်ထားတဲ့ အတွက် Therapy(ကုထုံး)တွေနဲ့ ဝေးနေပြီ။ ခေတ်ဟာ တွေ့ဖို့ သိပ် ရောက်လွန်းမလို့နဲ့ တခါတရံမှာ ဒဏ္ဍာရီဆန်စွာ လှောင်ဖို့

ပြန်ဆုတ်တတ်တဲ့ သဘောမှာ ရှိတယ်။ အဘွားပြောတာ သဘော ပေါက်ရဲ့လား မိန်းကလေး...”

“သဘောပေါက်တယ်။ လက်လည်းလက်ခံတယ်။ စက်မှုထွန်းကားတဲ့အနောက်ကမ္ဘာမှာ စိတ်ကို အေးချမ်းစွာတည် ဆောက်နိုင်ဖို့ အချိန်အရမ်းပေးကြတယ်။ ယောဂကျင့်စဉ်တွေ တွေလုပ်ကြတယ်...”

“အိုး...မင်းဟာ ပြောရသိပ်လက်ပေါက်မကပ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ဟုတ်တယ်။ ကုထုံးတွေဟာ မျိုးစုံရှိတယ်။ ရေကု ထုံး၊ ရနံ့ကုထုံး၊ ဂီတကုထုံး အို...အစုံပေါ့။ ဒါတွေ မင်းလည်း သိလိမ့်မယ်။ အရှည်ကြီးတွေ ပြန်ပြောရမှာ မင်းလည်းငြီးငွေ့ လိမ့်မယ်...”

“ပြောပါ...သူ့အတွက် ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုပြင်ဆင်ကြ ရမလဲ...”

“ဒဏ္ဍာရီဆန်တဲ့ ကုထုံးနဲ့ ကုစားပေးရမှာ မိန်းကလေး ရဲ့...။ ဒီကုထုံးနဲ့ သူ့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အလွဲတွေကို ပြန်ပြင်ဆင် ပေးနိုင်မယ့် အကောင်းမြင်စိတ်ဓာတ်တွေ ထွက်လာဖို့ အချိန် သုံးနာရီလောက်တော့ လိုလိမ့်မယ်...”

“မလွယ်နိုင်ဘူးရှင်...သူ့အထက်မှာ ကျွန်မတို့ မရှိ နိုင်ဘူး။ သူက ကျွန်မတို့ ကုထုံးကို ဘယ်လက်သင့်ခံနိုင်လိမ့် မလဲ...။ နောက်ပြီး သူက တသီးတသန့်ဆန်ဆန်နေတဲ့သူတစ် ယောက်...။ အာဏာရှင်တစ်ယောက်...”

“လွယ်ပါတယ်။ သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစားပါနဲ့

မိန်းကလေး...။ သူ့ရဲ့ အတွင်းစည်းထဲက လူတစ်ယောက် လောက်နဲ့များ မင်းတို့ မခင်နိုင်ဘူးလား...”

“ဟင်...”

ဆိုက်ချီ မျက်လုံးကလေး ပြူးကာ စဉ်းစားသွားရချေ ဖြီ။ သူမမျက်လုံးထဲမှာ ထေလိုဒန်ကို ပြေးပြီမြင်ယောင်လိုက် မိသည်ထင်ပါ၏...

မဆိုင်မတွဆိုသလိုပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရာ ဂျစ်ပစီ အဘွားကြီးက တိုးတိတ်သော လေသံနှင့်...

“ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ရှိတယ်...။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ် အပြစ်ရှိလူသားမှ မတွေ့အပ် မမြင်အပ်တဲ့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ပေါ့...။ သူ့ရနံ့ဟာ မွှေးမြတယ်။ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ကောင်းတယ်။ မင်းတို့ ငါတို့ လူသားတွေဟာ ကမ္ဘာဦးကတည်းက လွမ်းမော ဖွယ်ရာ ကောင်းတဲ့ ဂီတသံတွေ၊ နှစ်သက်ဖွယ် ကကွက်တွေ၊ လှပတဲ့ အဆင်တန်ဆာတွေ ယက်လုပ်ဖန်တီးခဲ့ကြတယ်...။

အဲဒီလိုပဲ...ရက်စက်တဲ့ သတ်ဖြတ်မှုတွေ၊ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ စစ်ပွဲတွေ၊ ဂေဟစနစ် ပျက်စီးမှုတွေကိုပါ ဖန်တီးခဲ့ ကြတာပဲ။ မင်းတို့ကို နတ်ဒေဝါတွေဟာ အလွန်တရာ စိတ်ဆိုး ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တိုင် ဖန်ဆင်းခဲ့တဲ့ မင်းတို့နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ကယ်တင် ခြင်းပန်းပွင့်ကလေးတွေကို နတ်တွေက ဖြက်ထားခဲ့ကြတယ်...”

“အိုး...ကယ်တင်ခြင်းပန်းပွင့်ကလေးတွေ...ဟုတ်လား... အဘွား...”

“ဟုတ်တယ်...။ အဲဒီပန်းကလေးဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အစွမ်းထက်တဲ့ ဂန္ထီရပန်းရနံ့တွေကို လွှင့်ထုတ်ပေးနိုင်တယ်။ ဘယ်အချိန်လဲဆိုတော့ ညဉ့်သန်းခေါင် ဆယ့်နှစ်နာရီကစလို့ပေါ့...။ အဲဒီအချိန်ဆိုတာ လူတွေ အိပ်မောကျကောင်းတဲ့ အချိန်...”

“အို...အစစ်ပေါ့...”

“နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ရဲ့ စိတ်ဟာ အရာရာကို အသွန်သင်၊ အဆုံးမခံဖို့ အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အဲဒီအချိန်ဟာ သူတို့ရဲ့ စိတ်တွေ ကို ကောင်းတဲ့ဘက်ကို လှည့်စေဖို့ အမိန့်ပေးရတာ အလွယ်ကူ ဆုံးအချိန်ပါပဲ...။

ငါပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား...။ ကံကောင်း ထောက်မပြီး ခက်ထန်မာကျောတတ်တဲ့လူတစ်ယောက် အိပ် မောကြနေတုန်း...ပန်းကလေးရဲ့ ဂန္ထီရရနံ့ကို အချိန် သုံး၊ လေး နာရီလောက် ရှူရှိုက်ခွင့်ရလိုက်မယ်ဆိုရင် အကောင်အထည်စ ဖော်ရသေးတဲ့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို အချိန်မီ ပြန်လည်ပြင်ဆင် သုံးသပ်ဖို့ ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်အထိ သေချာသွားနိုင် တယ်”

“ရှင်...”

ဇိုင်းနှင့်ဆိုက်ချီ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အံ့ဩတုန် ယင်စွာ စိုက်ကြည့်မိလိုက်လေသည်။
ဂျစ်ပစီအသွားကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ မိန့်ဖျော့မယောင်

နဲ့ သိပ်ကို တောက်ပအသက်ဝင်လွန်းတာမို့ ဇိုင်း မကြာခဏ ဆိုသလို အကြည့်လွှဲနေရသည်။

“ဟောဒီမှာ...ကြည့်စမ်း...”

အသွားကြီးက သူထမ်းပိုးလာတဲ့ အဝတ်အိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာထုတ်ပြလေသည်။

“အဲ...ပန်းကလေး...”

ခပ်သင်းသင်းရနံ့နဲ့ ပန်းနုရောင် အဆင်းရှိလေတဲ့ ပန်း ကလေး...။

အသွားကြီးက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက် ရင်း...

“သူ့ရနံ့ဟာ နေရောင်အောက်မှာ အစွမ်းမရှိပါဘူး။ မွှေးတဲ့ရနံ့အဖြစ်ပဲ မင်းရှူရှိုက်ရလိမ့်မယ်။ သန်းခေါင်သန်းနဲ့ ကို ရောက်လာချိန်ကုမု ဖြာကျလာတဲ့ လရောင်ကြယ်ရောင်တွေ နဲ့ တွေ့ထိပြီး သူ့အစွမ်းတွေ ပြလာလိမ့်မယ်...”

အဲဒီရနံ့ဟာ တင်ဒိုပါမင်းလိုမျိုး၊ စိုးရိမ်စိတ်ကို လျှော့ ချနိုင်တဲ့ ဦးနှောက်က ဓာတုပစ္စည်းတွေ ထွက်အောင်လှုံ့ဆော် ပေးနိုင်တယ်။ စိတ်ဖိစီးမှုတွေကို လျှော့ကျစေတယ်။ နိုင်လိုမင်း ထက် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ပြန်လည်သုံးသပ်တတ်တဲ့ ဆင်ခြေ တုံတရားကို ပေးစွမ်းပြီး အကောင်းမြင်စိတ်၊ သိမ်မွေ့စိတ်တတ် ကို ဆွဲခေါ်ပေးနိုင်တယ်...”

နောက်ပြီး သူ့ရနံ့ထဲမှာပါတဲ့ ဖီနောက ဦးနှောက်မှာ အက်စီတိုင်းကိုလင်း ပြိုကွဲမှုကို တားဆီးပေးတာကြောင့် **ခါသ**

စိတ်၊ ယုတ်ညံ့စိတ်တွေ မှေးမှိန်လာပြီး မှတ်ဉာဏ်စွမ်းအားနဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို အကောင်းဘက်ဆွဲခေါ်ပေးနိုင်တယ်”

ဆိုက်ချီ အတင့်ရဲစွာပင် ပန်းနုရောင်ပန်းပွင့်ကလေးကို ဆတ်ကနဲ ဆွဲယူမိလိုက်သည်။

“ကဲ...ဒီတော့ မင်းလုပ်ရမှာက သူ့ရဲ့ အတွင်းလူတစ်ယောက်ကို ပိုင်အောင်ပေါင်းပြီး သူ့အိပ်စက်မယ့် ခုတင်နဲ့ နီးကပ်တဲ့နေရာတစ်ခုမှာ ဒီပန်းပွင့်ကလေးကို အလှအဆိုးထိုးခိုင်းလိုက်ပါ။ မနက် မိုးလင်းရင် အဲဒီလူရဲ့ ထူးခြားတဲ့ တုန့်ပြန်မှုတွေကို မင်း တွေ့ရပါလိမ့်မယ်..”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်...”

“မောပြီကွယ်...ငါ ခရီးဆက်ရဦးမယ်...။ နေမဝင်ခင် ယောမိတောင်တန်းတွေထဲက ဂူတစ်ဂူကို သွားဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ကလေးမ ..ကဲကောင်းပါစေ..”

“အို...နေပါဦး...အဘွား...”

ဆိုက်ချီက အဘွားအိုကို ဉာဏ်ပူဇော်ခပေးလေတော့ နည်းတယ်များတယ် မှတ်ချက်မပြုဘဲ ကျေနပ်စွာလက်ခံရင်း ထရောင်မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကနေ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

“နေပါဦး...အဘွား...နေပါဦး..”

ဆိုက်ချီမှာ အဘွားအိုနှင့် ဆက်လက်စကားပြောလိုစိတ် ရှိသေးသော်လည်း ယောမိတောင်တန်းတွေဆီသွားဖို့ စိတ်လောနေတဲ့ အဘွားကို ငဲ့ကွက်ပြီး သူမ အသိချင်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခုကိုသာ မေးလိုက်မိလေသည်။

“ဒီပန်းကလေး နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်...အဘွား...”

“နတ်ဂုဏ်ပန်း...”

အခန်း (၂၆)

ထရေဂင်မြက်ခင်းပြင်မှ ပြန်ရောက်လာပြီးကတည်းက ဆိုက်ချီ အခန်းအောင်းပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။

ဂျစ်ပစီအဘွားအိုမှာ အလွန်အပြောအဟောကောင်းခဲ့ သည်ဆိုတာတော့ လုံးဝငြင်းမရ။ သူနဲ့ စကားပြောနေစဉ်အတွင်း မှာပင် အရဲစွန့်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်ရဲ့ နှာဝကို နတ်ဂုဏ်ပန်းက လေး ထိုးပေးချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါက်လာသည်အထိ သူမ တက်ကြွနေမိသည်။

သို့သော် ထရေဂင်မြက်ခင်းပြင်က ပြန်လာတော့ သူမ စိတ်တွေ တမျိုးတဖုံပြောင်းလဲသွေးအေးသွားပြန်သည်။

လူစိတ်ဆိုတာ ဗီဇတွေ မျိုးရိုးတွေ ဟော်မုန်းတွေက တစ်ဆင့် အခြေခံပြီး ဆင်းသက်လာကြတာ မဟုတ်လား...။ ဒီပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကပဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို လုံးဝ ပြောင်းလဲ ပေးနိုင်တော့မတဲ့လား...။ ဒါကို ယုံကြည်ရမှာ လား..

ဟန်နတ်အပျင်းဝပြားဖို့ စောင်း

သူမ စဉ်းစားနေစဉ်ပင် ဧည့်ခန်းထဲက ရုပ်မြင်သံကြား စက်ကလည်း မြေဆိပ်ဖြေဆေးတစ်မျိုးကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပြီဖြစ် ကြောင်း၊ ယခု မြေဆိပ်ဖြေဆေးမှာ ယခင်ကလို မြင်းရဲ့အင်္ဂါအ စိတ်အပိုင်းများနှင့် ထည့်သွင်းဖော်စပ်ထားခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ ခွေးလယားသီးအစေ့မှ ဓာတ်တစ်မျိုးနှင့်ဖော်စပ်ထုတ်လုပ်ထား သည်မို့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေ နှင့်လည်း ညီညွတ်ကြောင်း သတင်းများ ထုတ်လွှင့်လျက်ရှိချေ သည်။

ဆိုက်ချီ နှုတ်ခမ်းကလေး ကိုက်ရင်း စဉ်းစားနေမိ သည်။

ကြည့်စမ်း...။ ငါဘာလို့ ပန်းပွင့်တွေကို အထင်သေး မိပါလိမ့်...။ ပိုးအေးမြတဲ့ တောင်ပေါ်တွေမှာဆို အပင်ကလေး ဖြစ်သွားလိုက်၊ အကောင်ပလောင်ကလေးဖြစ်သွားလိုက်နဲ့ အရမ်း ထူးဆန်းတဲ့ ရှီးပဒီး အပင်တွေရှိကြောင်း၊ ငါဖတ်ခဲ့ဖူးတာပဲ။

အို...ဟုတ်ပါရဲ့...။ ဘိန်းပန်းတွေဟာလည်း လူတွေ ကို ယစ်မူးစရာတွေ မပေးစွမ်းနိုင်ဘူးလား...။ အရူးပန်းတွေက ရော လူတွေကို မရူးသွပ်စေနိုင်ဘူးလား။

ပန်းပွင့်ကလေးတွေဟာ လူသားတွေကို မလွမ်းမိုးနိုင် ဘူးဆိုတာ သေချာရဲ့လား။ ငါဘာလို့ အတွေးခေါင်နေမှာလဲ...။

အိုင်ယာလန်နိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံတော်ပန်းကလေးထဲက စတုတ္ထမြောက် အရွက်ကလေးဖြစ်တဲ့ Luck ဆိုတဲ့ ကံကောင်း ခြင်းဟာ ငါ ကိုယ်တိုင်ရွှေ့ရမယ့် အရွေ့တစ်ခုလို့ ချစ်သူဟော

ကိန်း ထုတ်ခဲ့သေးတာပဲ။

ဒီနတ်ဂှက်ပန်းကို အချိန်မနှောင်းခင် ထေလိုဒန်ကို ပေးရမယ်။ ငါညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း တသွေမတိမ်းလိုက်နာဖို့ ထေလိုဒန်ကို စည်းရုံးရမှာက ငါ့ရဲ့အပြောအဟော အတပ်ပညာနဲ့ ဆိုင်တယ်...

ဒါ...ဘာခက်လို့လဲ...သူ့အဖေရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ သူ့သားက ပန်းကလေးတစ်ပွင့် အလှအဆိုးသွားထိုးတာ ဘာမဖြစ်နိုင်စရာရှိလို့လဲ...။

ဟုတ်တယ်...ငါ အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး...။ မနက် ဖြန်ဆို တနင်္ဂနွေနေ့ရောက်ပြီ။

ဒီည ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ ဒီနတ်ဂှက်ပန်းရဲ့ ရနံ့ကို ဗိုလ်ချုပ် ဟိုက်ဒင် ရှုရှိုက်မိဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်။

ငါ့ရဲ့ စမ်းသပ်ချက်ဟာ အမြတ်မထွက်ရင်တောင် အနားမရှိပါဘူး။ ငါမှန်းထားသလို ဖြစ်မလာတော့လည်း ဒီဆိုးကျိုးကိုတို့ တမျိုးသားလုံး စု 'ခံ'ကြရုံပေါ့။

ဒါပေမယ့် ငါ တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားကြည့်မယ်...။

တတ်စွမ်းသလောက် ကြိုးစားမယ်...။

“အိုကေ...”

သူမ လက်ချောင်းများက ထေလိုဒန်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရဲဝံ့စွာ နှိပ်လိုက်မိလေတော့သည်။

ဆခန်း (၂၇)

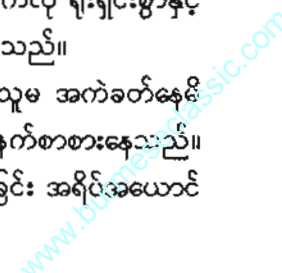
မနက်စောစောကတည်းက သူမနိုးနေပြီး၊ အရှေ့အရပ်မှ ပြုထွက်လာတဲ့ နေရောင်နုနုကို ခံစားရင်း ခြံထဲဆင်း၍ ဒန်းပေါ် ထိုင်နေမိသည်။

ပူနွေးတဲ့ နွေဦးရာသီဇွဲ ခြံထဲမှာ ပန်းအတော်များများလည်း ပွင့်ဖူးလျက် ရှိချေသည်။

စိတ်တွေ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ရလွန်းလို့ ရေဒီယိုလည်း ဖွင့်နားမထောင်ချင်။ အင်တာနက်သတင်းတွေလည်း ဖတ်ရှုချင်စိတ်မရှိ။

ဆက်သွယ်မှုဧရိယာရဲ့ ပြင်ပကို ကျေကျေနပ်နပ် ရောက်ရှိနေရင်း ကမ္ဘာဦးလူသားတစ်ယောက်လို ရိုးရှင်းစွာနှင့် ဝင် အချိန်တစ်ခုကို စောင့်ဆိုင်းနေမိတော့သည်။

အချိန်တစ်ခုကို စောင့်ဆိုင်းရင်း သူမ အကဲခတ်နေမိသည်ကတော့ သူမဖေဖေကိုပါ။ ဖေဖေ မနက်စာစားနေသည်။ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ပူဆွေးဝမ်းနည်းခြင်း အရိပ်အယောင်

တွေ ဖေဖေမျက်နှာမှာ မတွေ့ရတော့တာလည်း ကြာပြီ...
ကဲ...တို့ သွေးချင်းတွေရှိတဲ့ မြို့ကလေးရေ...။
မင်းအတွက် အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကို သိပ်မကြာခင်
ကျွန်မ ဖေဖေချမှတ်ပေးတော့မယ်...။

သုတေသန သိပ္ပံနာမည်ကို သွားဖို့ ပါမောက္ခကြီး
စီးတဲ့ကားကို မောင်းပေးရတဲ့ စစ်တပ်ဘက်က အရာခံစစ်သည်
တစ်ယောက်ဟာလည်း၊ လေတချွန်ချွန်နဲ့ပင် အချိန်ရသ
လောက်ကားကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးနေတာ တွေ့ရသည်။
ထေလိုဒန်...။

ရှင်မနေ့ညနေက ကျွန်မဖုန်းဆက်ပြီး မှာကြားခဲ့တဲ့အ
တိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ရဲ့လား။ ဂျစ်ပစီအဘွားကြီးနဲ့ သူမပေးခဲ့
တဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးအကြောင်းကို ပြောတော့၊ ပီကေကို ပူဖောင်း
လို တစ်ဖောက်ဖောက် မှုတ်ရင်း သိပ် မထူးဆန်းသလိုတော့
နားထောင်ခဲ့သည်။

သူကြည့်ရတာ နတ်ဝှက်ပန်းရဲ့ အစွမ်းကိုတော့ သိပ်ထုံ
ကြည်မှု ရှိတဲ့ပုံတော့မပေါ်...။

“ဒီလို အဘွားကြီးတွေ လမ်းမှာ မကြာခဏဆိုသလို
တွေ့ဖူးပါတယ်။ ငါ့အထင် ပြောရရင်တော့ မင်းနဲ့ဖိုင်းကို ငွေ
ညစ်သွားတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်...”

“အာ..အဲလို...မဟုတ်ဘူး။ သူက ကျွန်မတို့ကို မြင်
တာနဲ့ ကျွန်မတို့ မျက်နှာတွေကို သေသေချာချာဖတ်ပြီး အထိ
အကျကို ဟောကိန်းထုတ်တာ ထေလိုဒန်ရဲ့...”

“အင်းပါ...။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...။ မင်းခိုင်းတဲ့အလုပ်
က ငါ့အတွက်တော့ အသေးအမွှားပါ...။ ပန်းပွင့်ကိုလာယူ
မယ်လေ...။ အဖေအခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတဲ့ အိမ်ဖော်အ
ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို အလှအဆိုးထိုးဖို့ ငါပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“ရှင် အဖေက..ငါ့ အခန်းထဲ ပန်းလာမထိုးနဲ့...
ပြန်ယူသွား ဆိုရင်ကော”

“ဒီလိုတော့ ပြောမယ် မထင်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆို
တော့ အရင်ကတည်းက သူ့စာကြည့်စားပွဲတို့၊ အိပ်ယာဘေးက
ခုံပုကလေးတွေမှာ ပန်းအလှအိုးတွေ တင်နေကြဖို့ပါ...”

“အို...ကြားရတာ ကျွန်မစိတ်တွေတောင် တက်ကြွ
လာမိပြီ...။ ဒီကိစ္စကို ရှင်လုံးဝ တာဝန်ယူပေးပါနော်...။
ထေလိုဒန် နောက်ဆုံး ညဉ့်ဆယ့်နာရီလောက်ဖြစ်ဖြစ်
ရှင်အဖေအခန်းကို သွားကြည့်ပြီး ပန်းကလေးရှင်အဖေ
အနီးတဝိုက်မှာ ရှိသေးလားဆိုတာ ချက်ကင်လုပ်ပေးပါ...”

“ဟား...ဟား...ဟား...ကိုယ့်အဖေအကြောင်း
ကိုယ်သိပါတယ် ဆိုက်ချီရယ်။ သူ့ဟာသူ အလှအိုးထိုးထားတဲ့
ပန်းတော့ရန်မရှာပါဘူး...။ ကိုယ်တစ်ခုပဲ စိုးရိမ်နေတာက အဲဒီ
ဖန်းဟာ ဆိုက်ချီပြောသလို တကယ်အစွမ်းထက်ပါ့မလား...။
နောက်ပြီး ပန်းတစ်ပွင့်ရဲ့ရနံ့ကြောင့် လူတစ်ယောက်ဟာ သူ
ဆုံးဖြတ်ချက်အမှားကို တကယ်ပြင်ပါ့မလား ဆိုတာပဲ”

မနေ့ညက ထေလိုဒန် ပန်းပွင့်ကလေး လာယူသွား
သည်။ ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်ခန်းထဲကို သွားတော့မယ့်

ပန်းပွင့်ကလေးကို သူမနောက်ဆုံးအကြိမ် ကြည့် ရှုပြီး ဘုရားမှာ ဆုတောင်းပေးလိုက်သည်။

မနေ့ည တစ်ညလုံး ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်အိမ်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲ။ ဘယ်လိုတွေ ထူးခြားခဲ့တာလဲ ဆိုတာတော့ သူမ မသိ။

ထေလိုဒန်ကို မနက်စောစော ဖုန်းခေါ်ဖို့ကျတော့လည်း အားနာနေမိပြန်သည်။

ဟင်း...။ နေက တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာပြီ...။ သိပ်မကြာခင် သူမ ဖေဖေ ရုံးသွားတော့မည်။ အိပ်ငိုက် နေတဲ့ နာဆိုးကို လှုပ်နှိုးပြီး မရုဏ်စောင်းတီးခတ်ဖို့ တိုက် တွန်းတော့မည်။

အို...ချစ်ရတဲ့ ကမ္ဘာမြေရယ်...။ ချစ်ရတဲ့ ရေ၊ မြေ၊ လေထုရယ်။ ကျည်ဆံတစ်တောင့်ကမှ လူတွေကို သေစေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရာသီဥတုကိုတောင် သေနတ်ထဲ ထည့်ပစ်နေကြ တဲ့ ခေတ်ကျမှ တို့လူလာဖြစ်ကြရတယ်။ ကံဆိုးလွန်းပါတယ် ကွယ်။

ဟော...။ ဟိုမှာ...ဖေဖေထွက်လာပြီ...။ သူမကို တချက်ပြုံးပြရင်း စီးနေကျ ကားဆီ သွားနေ ပြီ...။

ဘယ်မှာလဲ...။ ထူးခြားမှု...။ ထူးခြားမှုက ဘယ်မှာ လဲ...။

ကျွန်မတို့ကို နောက်သွားတာလား ဂျစ်ပစီအတွက်

ရယ်...။

ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် သူမပါးပြင်မှာ မျက်ရည်စတချို့ နှင့် ပူနွေးသွားရစဉ်...။

“... ..”

ဖုန်းခေါ်သံ တစ်ခု...။

အို...ဟုတ်ပါရဲ့...ဧည့်ခန်းထဲက ဖုန်းခေါ်သံ...။

ဒီအချိန် ဘယ်သူ့ဆီက ဖြစ်မလဲ...။ ဇိုင်း ဆီကပဲဖြစ် ဖြစ်၊ ဖေဖေသူငယ်ချင်း ဆီကပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုရင်တော့ ဖုန်းကိုင် ရင်း သူမ ပစ်လဲကျသွားမှာ သေချာသည်။

“ဂျိတ်...”

ဖုန်းခေါ်သံက အဆက်မပြတ်...။

ဖေဖေကတော့ ကားတံခါးပိတ်လိုက်လေပြီ...။ ကားက ညင်သာစွာ ဘီးစလိုမ့်လေပြီ...။

သူမကတော့ တုန်ရီလှိုက်မောစွာဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲက တယ်လီဖုန်းရှိရာဆီ အပြေးတပိုင်း သွားရောက်လိုက်ပြီး...။

“အမိန့်ရှိပါရင်...”

“ဆရာကြီး ရှိလား...”

ဟင်...။

အနည်းငယ် စိမ်းနေလေတဲ့ ယောက်ျားကြီးတစ်ဦးရဲ့ လေသံ...။

“ဟုတ်...ဘယ်သူ...ဘယ်သူလို့ ပြောပေးရမလဲ ရှင်...”

“ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်ပါ...”

အို...။

“ဖေဖေ... ..”

ဣ

ဖာရာထေးရာ ပရပူ ဆိုပေမယ့်
ကံ့ကော်တွေ ဝါနေကြဆဲ...

သိမ်မွေ့တဲ့သမိုင်းကို ရေးခဲ့ကြလို့
သူရဲကောင်းတိုင်း မကျော်ကြားကြတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်..

လွယ်လွယ်နဲ့ ကြွတာဆိုလို့
စပယ်နဲ့ခရေပန်းပဲရှိတယ်..
ဒါကြောင့်
တောင်တန်းတွေကို လိုက်လိုက် မကောက်ပါနဲ့..။

သူတို့သီနေတဲ့ ကြိုးတွေထဲ
မြစ်ချောင်းတစ်ချောင်း ပါသွားတိုင်း
ငါတို့ ရင်ထဲ
ဆစ်ကနဲ နာကျင်ကြရတယ်

ကောက်ရိုးတမျှင်ကို
ဓားမြှောင်တစ်လက်လို
မြည့်နေအောင် သွေးနိုင်တဲ့တစ်နေ့ကျမှ
ဖြစ်ခဲ့သမျှ
သင်ပုန်းချေကြတာပေါ့...

အဲဒီည
ကောင်းကင်မှာ နက္ခတ်စုံစေရမယ်...။

အခန်း (၂၀)

ထရေဂင် မြက်ခင်းပြင်ကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ။ သီချင်းဆိုသူ၊ ဂစ်တာတီးသူ၊ ကဗျာရွတ်သူ၊ ပုံပြောသူ၊ စကိတ်စီးသူတို့နဲ့ ပြည့်နှက်နေသလို၊ မိုးမခပင်တစ်ပင်အောက်က ခုံတန်းလျားရှည်ကလေးမှာလည်း လူငယ်လေးငါးယောက် အုပ်စုဖွဲ့ စကားပြောလျက် ရှိချေသည်။

“အရမ်းကို ထူးဆန်းတာကွ။ ငါတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့က မီးတောင်တကယ်ပေါက်ပြီလို့ကို ထင်လိုက်တာ။ မီးတောင်က မှုတ်ထုတ်လိုက်တဲ့ ပြာမှုန်တွေ ဓာတ်ငွေ့တွေဆိုတာ အမြင့်ပေ ခြောက်ထောင်ကျော်အထိကို ရောက်နှင့်ပြီးပြီလေ။”

“မင်းက ဘယ်လို တိုင်းလိုက်တာလဲ”
“ပညာရှင်တွေ ပြောတာကို ကိုးကားတာ..”

ဘားနော့နဲ့မောလို ဟန်ချက်ညီညီ ပြောဆိုနေတာထို ဇိုင်း၊ ဆိုက်ချိနဲ့ ထေလိုဒန်တို့ နားထောင်ရင်းရယ်မောလိုက်ကြ

ဟန်နတ်အပျင်းပြေတီးဖို့ စောင်း
သည်။ ၁၉၅

ဒီအကြောင်း ဒီအကောင်တွေ ပြောနေတာ အပ်ကြောင်း ထပ်နေပြီ။ အခုလည်း ဒါကိုပဲ အစကနေ ပြန်ပြောနေကြပြန်သည်။

ဪ...တစ်မြေထဲနေ၊ တစ်ရေတည်းသောက် သွေးချင်းညီအစ်ကို မောင်နှမတွေပဲလေ..။ သူ့ အပျော်ဟာလည်း ကိုယ့်အပျော်၊ သူ့ပီတိကလည်း ကိုယ့်ပီတိပဲ မဟုတ်လား။ ပြောစမ်းပါစေ..။ ဒိုင်ခံ နားထောင်ကြရုံပေါ့။

“နွေလယ်လောက်ကျတော့ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး အုံ့ဆိုင်းနေတဲ့ မီးခိုးလုံးကြီးတွေ တဖြည်းဖြည်းပါးလာတယ်။ တို့ မြို့သားတွေဆိုတာ အရမ်းကို အံ့ဩသွားကြတာ။ ဘုရားမှာ ဝတ်ပြုဆုတောင်းကြတဲ့ ဝတ်အသင်းအဖွဲ့တွေဆိုတာလည်း ပြောမနေပါနဲ့တော့..။ သူတို့ ရွတ်ဖတ်ပေးလို့ မြို့ကြီးအန္တရာယ်ကြားကနေ လွတ်မြောက်ပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာလွန်းလို့ ငိုတောင်ငိုကြတယ်”

“ဪ...”

ဆိုက်ချိပင် ဝမ်းသာလွန်း၍ ကျချင်နေသည့် မျက်ရည်ကို မနည်းထိန်းနေရသည်။

“အဲဒီတစ်ညလုံးတို့ မြို့ကကောင်တွေ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ဘယ်သူမှ မအိပ်နိုင်ကြဘူး။ နောက်တစ်နေ့ မနက်လည်းရောက်ရော မီးတောင်စောင့်ကြည့် အကဲဖြတ်ရေး အဖွဲ့က မီးတောင်ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်စဉ် လုံးဝမရှိတော့ဘူးလို့လည်း ကြေညာလိုက်

ရောက္ကာ...အို...။ ပျော်လိုက်ကြတာ အရမ်းပဲ။ တစ်မြို့လုံးက လူတွေ အိမ်ထဲကနေ လမ်းပေါ်ထွက်ပြီး ကကြခုန်ကြတာ။ တို့မြို့မှာ ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ပွဲတော်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့က အပျော်ကို စံချိန်ချိုးနိုင်လောက်တဲ့ အပျော်မျိုး မရှိခဲ့ဖူးဘူး...”

“ဒါပေါ့...ဒါပေါ့...”

“နောက်ထပ်ဝမ်းသာစရာတစ်ခုက ပဋိပက္ခဖြစ်နေတဲ့ နေရာကို သမ္မတအိမ်နဲ့ ဓာတ်ငွေ့တူးဖော်မှုလုပ်ငန်းတွေ နှစ်အကန့်အသတ်မရှိ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ပြီတဲ့ကွ...”

“ဒါဆို မင်းတို့ မြေယာတွေ အသိမ်းမခံရတော့ဘူးပေါ့...”

“ဒါပေါ့...ကဲ...ကြည့်စမ်း...။ အဆိုးဆုံးကို ထားတွက်တာတောင် အကောင်းဘက် ရောက်လာတယ်။ ဘယ်လောက် အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်သလဲ...။ ကံကြမ္မာဟာ အရမ်းထူးဆန်းလွန်းတယ်နော်...”

ကံကြမ္မာ...။

ဆိုက်ချီ မျက်လုံးထဲမှာတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ စနေနေ့ နေ့လယ်က ထရေဂင်မြက်ခင်းပြင်ကို ရောက်ရှိလာလေတဲ့ ဂျစ်ပစီအတွားအိုကို ပြေးမြင်ယောင်လိုက်မိလေတော့သည်။

ဘားနော့စကားကြောင့် မောလိုက် မျက်ခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...။

“ငါတော့ ကံကြမ္မာတစ်ခုတည်းလို့ မထင်ဘူးကွ...”

ဒီကိစ္စမှာ ငါတို့နှစ်ယောက် ဘုရားသွားနေတုန်း ဇိုင်းနဲ့ဆိုက်ချီ ဆီရောက်လာခဲ့တဲ့ ဂျစ်ပစီအတွားအို ပေးခဲ့တဲ့ ပန်းကလေးနဲ့များ ပတ်သက်မနေနိုင်ဘူးလား...”

“အေး...ဇိုင်းရယ်၊ ဆိုက်ချီရယ် ထေလိုဒန်ကို ငါနဲ့ မောလို အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ...။ သူများအပူ၊ ကိုယ့်အပူ၊ သူများဒုက္ခ ကိုယ့်ဒုက္ခလို ခံစားရင်း ဝိုင်းဝန်းဖြေရှင်းပေးသွားခဲ့ကြတာ...။ မီးတောင်က ပေါက်ကွဲလှဆဲဆဲမှာတင် ပြန်ငြိမ်ကျသွားတဲ့ ကိစ္စက အရမ်းတော့ ထူးဆန်းလွန်းတယ်ကွ...။ မူလသဘာဝအရကြောင့်လား၊ လူပယောဂကြောင့်လား၊ မင်းတို့ သုံးယောက် နောက်ကွယ်ကနေ ဂမ္ဘီရအစီအရင်တစ်ခု လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ အတွက်ကြောင့်လား...တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

ဘားနော့စကားကြောင့် ထေလိုဒန်မှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်ရင်း...။

“ငါတော့ အခုအချိန်အထိ ပဟေဠိတစ်ခုလို ဖြစ်နေတုန်းပဲ...။ ဒီ The Bulge ကို အခြေခံပြီး မီးတောင်အတုကြီး မပေါက်ကွဲမိစေဖို့ ငါတို့လို မလောက်လေး မလောက်စားလူငယ်လေးတွေ ဘယ်လောက်အထိများ စွန့်စားကာကွယ်ရမလဲဆိုတာ ခေါင်းတောက်အောင် စဉ်းစားနေတုန်း ဆိုက်ချီဆီက ဖုန်းဝင်လာတယ်။ ငါ့ အဖေရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ပန်းတစ်ပွင့် အလှထိုးပေးပါတဲ့။ ဒီ ပန်းတစ်ပွင့်က ဒီမီးတောင်ကြီးကို မပေါက်ကွဲဖို့ တကယ် ဟန့်တားပေးနိုင်စွမ်းရှိမလား...။ ငါ စဉ်းစားရင်း ရယ်လည်းရယ်ချင်မိတာပေါ့...။

ဒါနဲ့ ဆိုက်ချီ ကျေနပ်သွားအောင်သာ အဖေ့ခုတင်ဘေးက စားပွဲပုကလေးမှာ အဲဒီပန်းကလေး အလှအိုးထိုးပေးခဲ့တာ..။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဒီပန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှ မရှိပါဘူး။ အဲ...မနက်မိုးလင်းတော့ အဖေ အရမ်းအလုပ်ရှုပ်နေတာကို တွေ့ရတယ်..”

“ဟုတ်လား..။ ဘယ်လိုတွေ အလုပ်ရှုပ်နေတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဘုရားခန်းထဲမှာ တော်တော်ကြာတယ်ကွ ဝတ်ဖြူ ဆုတောင်းနေတာ။ ပြီးတော့ စစ်ရုံးတွေကို ဖုန်းဆက်တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေဆီကိုလည်း ဖုန်းဆက်တယ်။ ငါလည်း အဝေးကနေပဲ မယောင်မလည်နဲ့ ခိုးနားထောင်နေရတာဆိုတော့ ဘာတွေပြောသလဲဆိုတာ သံသဲကွဲကွဲမကြားရဘူး။ ဒါနဲ့ ထူးတော့ ထူးခြားနေပြီဆိုပြီး ဆိုက်ချီဆီ ဖုန်းဆက်မလို့ လုပ်တုန်း ငါ့အဖေက ပါမောက္ခကြီးဆီ လှမ်းဖုန်းဆက်တော့တာပဲ..။ ဒီမီးတောင်ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်စဉ်ကို လူသားချင်း စာနာထောက်ထားမှု ရှိစွာနဲ့ လုံးဝနောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ပါ...တဲ့...”

“wow!!!”

သူတို့ ငါးယောက် တကယ်ကို ပျော်နေကြသည်။ ကိုယ်နဲ့ မထိုက်တန်လှတဲ့၊ အလွန်တရာကြီးကျယ်လှတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဆောင်ရွက်ခဲ့နိုင်သူတွေလို ပျော်ရွှင်လျက် ရှိချေသည်။

ဘားနေ့၊ မောလိုနဲ့ ထေလိုဒန်တို့က လက်သီးများ

ဆုပ်ကာ တစ်ယောက်လက်သီးနဲ့တစ်ယောက် ထိပ်ခြင်း ထိတွေ့လိုက်ကြချိန်မှာပဲ....

“ဟာ..ဟာ..ဟေး..ဟေး...”

“လူရှေ့ သူရှေ့ကြီးနော်...”

“ဟိတ်ကောင်..မကဲနဲ့...ခုချက်ချင်း..ရပ်..”

ဘယ်ရပ်လိမ့်မလဲ...။

ချစ်သူကို နမ်းတာပဲ...။ ရပ်စရာလား...။

ဇု(တ်)နတ်မင်းကြီး ဆင်းတားတောင် ရပ်စရာလား...။

အချစ်ပို (၁)

တကယ်တော့ ပြီးခဲ့တဲ့ စနေနေ့ နေ့လယ်က ထရောင်
မြက်ခင်းပြင်ကို ရောက်လာတဲ့ ဂျစ်ပစီအဘွားအိုဆိုသည်မှာ
ဇိုင်းရဲ့ လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းတစ်ခုသာ ဖြစ်လေသည်။

ဒီအကြောင်းကို ပြောရမှာ အနည်းငယ်တော့ ရှည်လျား
သည်။

အဲဒီနေ့ (စနေနေ့) မတိုင်ခင် ကျောင်းဖွင့်ရက်တစ်ရက်
က ဆိုက်ချီပြောပြ၍ လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့ ဘားနော့တို့ ဇာတ်မြေ
မှာ သိပ္ပံမီးတောင်တု ပေါက်ကွဲတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်း
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထိုကိစ္စကို ကာကွယ်ဖို့ သူ မျိုးစုံအကြံထုတ်ခဲ့
သေးသည်။

သို့သော်...လိုက်မမီခဲ...ဉာဏ်မမီခဲ...။

ထိုနေ့က ကန်တင်းကအပြန် အရွက်လေးရွက်ဆိုင် ခိုင်
ယာလန်နိုင်ငံတော်ပန်းကလေး အမှတ်မထင် တွေ့ရှိရင်း အချစ်
သတ်မှာ မိမိတို့ ကံကောင်းရလိမ့်မယ်ဟု မျှော်လင့်ထား

ဟန်နတ်အပျင်းပြေတီဆို စောင်း

နတ်သမီးလေး 'ကီ'ကို သူ ဖျတ်ကနဲ သတိရသွားလိုက်သေး
သည်။

စိတ်ချင်း ဆက်သွယ်တယ်လို့ပဲ ဆိုရမလား...။

ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို
ဝင်ပူးပြီး သူ့အနား ကိရောက်လာတာမို့ သူ စိတ်ညစ်နေတဲ့အ
ကြောင်းတွေ ကီ ကို ရင်ဖွင့်မိပြန်သည်။

“ရှင်တို့တွေက အပြစ်သားတွေပဲ...။ ကမ္ဘာဦးကတည်း
က အပြစ်တွေ တန်းစီပြီး လုပ်လာကြတာ။ မထူးဆန်းတော့ပါ
ဘူး။ ခံကြပေါ့...”

လူသားတွေကို အနည်းငယ် မုန်းတီးရှုံ့ရှာနေသူ An-
gel လေးဆီမှ ထိုသို့သော စကားမျိုးကလွဲပြီး ဘာမှ မကြားခဲ့
ရ။

ကြာတော့ သူ ဝမ်းနည်းလာမိသည်။

အံတင်းတင်းကြိတ်ထားစဉ် မျက်ရည်တချို့ မျက်လုံး
အိမ်ထဲ ဝေ့ဝေ့မှုန်သီလာခဲ့ရသည်။

သူ့ရှေ့က တုန်ယင်နေတဲ့ ပန်းပွင့်ကလေး အနည်းငယ်
ငြိမ်သက်သွားပြီး၊ သက်ပြင်းရိုက်သံနဲ့အတူ...။

“ဇိုင်းရယ်...ကိုယ်နဲ့ အလှမ်းကွာတဲ့ တစ်နေရာမှာ
ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ကိစ္စအတွက် ရှင်တကယ်ပဲ ဒီလောက်တောင်
ခံစားရသလား...”

“မင်းပြောသလို ယုတ်မာကောက်ကျစ်တတ်ကြတာ
လည်း လူတွေပါပဲ...။ ချစ်ခြင်းတရားကို အပြည့်အဝ ယုံ

ကြည်ပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့တတ်ကြတာလဲ လူတွေပါပဲ ကိရယ်..”

“ကျွန်မ... ..”

“... ..”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို အရမ်းကို လေးစားသွားရပြီ ဇိုင်းရေ
..။ ရှင့် မငိုနဲ့တော့နော်..။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ဟိုး..အရင်က
ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ နတ်ဂုဏ်ပန်းကလေးကို ရှင်မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်
လား...။ ရှင့်အတွက် အဲဒီပန်းကလေး ကျွန်မ ပူလာပေးမယ်။
ဒီပန်းကလေးဟာ သိပ်ကို အစွမ်းထက်တယ် ဇိုင်း...။ အသုံး
ပြုပုံက...”

အချစ်နီ (၂)

သောကြာနေ့မနက် သူ့အိပ်ယာကနိုးတော့ နဝသို့ တိုး
ဝင်လာတဲ့ သင်းပျံ့ပျံ့မွှေးရနံ့နဲ့အတူ သူ့စုတင်ဘေးကို ရောက်
ရှိလာတဲ့ ပန်းနုရောင် ပန်းကလေး...။

သူ အိပ်မောကျနေတုန်း ‘ကီ’ရောက်လာပြီး နတ်ဂုဏ်
ပန်းကလေး ထားပေးသွားခဲ့ဟန်တူတယ်။

ပန်းတစ်ပွင့်အပေါ် ထို၍ထိုမျှအထိ အယုံအကြည်မရှိ
သော်လည်း ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကီ အကြံ
ပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်ဖို့ကလွဲပြီး တခြားမရှိတော့ချေ။

‘ကီ’ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဖို့ အရင်လိုစိတ်
ချင်း ဆက်သွယ်ပြီးခေါ်ကြည့်သော်လည်း ‘ကီ’ရောက်မလာ
တော့...။

ထိုအချိန်က မီးတောင်ကိစ္စ ခေါင်းပူနေသဖြင့် ‘ကီ’
ကို နောက်နေ့ကျမှ ပြန်ဆက်သွယ်ကြည့်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
ရင်း ဒီပန်းကလေး ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်အိပ်မယ့် အိပ်ယာနံဘေး

ဘယ်လိုရောက်အောင် ပို့ရမလဲ အကြံထုတ်ပြန်သည်။

ဆိုက်ချီတို့ ထေလိုဒန်တို့ကို ဒီအတိုင်း ဇာတ်စုံခင်းပြီး ပန်းကလေးပေးလိုက်လျှင်၊ Angel လေးကိစ္စ မဖြစ်မနေ ထည့် ပြောရတော့မည်။

‘ကိ’ဆိုတဲ့ Angel လေးက ကိုယ့်ကို ခင်ချင်လွန်း၍ မိတ်ဆွေလာဖွဲ့ခဲ့သူ မဟုတ်...။

ထိုအချိန်က လူမိုက်ထေလိုဒန် ဆောင့်တွန်းခဲ့၍ ဟမ်း ဖုန်းထဲက ကင်မရာခလုတ်ကို နှိပ်မိသွားကာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရဲ့ ပုံ ရိပ်ကတစ်ဆင့် လူနဲ့ Angel လေး လာရောက် ရင်းနှီးသွားကြ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခင်မင်မှုရဲ့ အစမှာကတည်းက ကိသည် သူ့အကြောင်း မည်သူ့ကိုမျှ မပြောမိစေဖို့ ကြပ်ကြပ်သတိပေးခဲ့ပြန်သည်။

ဒါကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ညနေရောက်ပြီဆိုလျှင် စက် ဘီးတစ်စီးနှင့် ပေါင်မုန့်လိုက်လံရောင်းချရသူ ဆင်းရဲသည့် အ ဒေါ်ကြီးနှင့် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို လက်ဝါးချင်းရိုက် ဇာတ်တိုက် ခဲ့ရင်း ပန်းပွင့်ကလေး ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်ဆီရောက်အောင် အ ဆင့်ဆင့် ပို့ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အချစ်ပို (၃)

“ဒီပန်းကလေးကို အသက်ကယ်ဆေးတစ်မျိုးအဖြစ် လောကီပဲ အားကိုးပါ နိုင်။ သူ့ရဲ့ရနံ့က လူတစ်ယောက်အပေါ် ရက်ပေါင်း တစ်ထောင်အထိပဲ အကျိုးသက်ရောက်နိုင်တယ်။ ရက်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်သွားတာနဲ့ ရနံ့ရဲ့အစွမ်း ပျက်သွား ပြီး ရနံ့ရှူရှိုက်ခဲ့သူဟာလည်း သူ့မူလဗီဇိတ်ရင်းအတိုင်း ပြန် ဖြစ်သွားမှာပါပဲ...။ အင်းလေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သုံးနှစ်လောက် အထိတော့ ရှင်တို့ အသက်ရှူချောင်ကြမှာပါ...”

‘ကိ’နောက်ဆုံး ပြောခဲ့လေတဲ့ စကား...။
နတ်ဂုဏ်ပန်းကလေး အစွမ်းကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင် စိတ်ပြောင်းလဲခဲ့ရသည်လားဆိုတာတော့ သူ ဒီနေ့အထိ အတပ် မပြောနိုင်...။

အတပ်ပြောနိုင်တာဆိုလို့ လူသားတွေအတွက်၊ သူ့အ သက်ကို စတေးသွားခဲ့တဲ့ နတ်သမီးလေးရဲ့ ကြေကွဲဖွယ်ရာဇာတ် လမ်းကလေးကို ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာတင် သူ့သိခဲ့ခြင်း အကြောင်းပင်...

ထိုနေ့က ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေသည့် ‘ကိ’ကို ဒီနေ့တော့ ရအောင်ခေါ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ကြိမ်ဖန်များစွာ ရေရွတ်မှုအပြီးမှာတင် သူ့ရှေ့က ပန်းပွင့်ကလေးအနည်းငယ် တုန်ယင်လာသဖြင့် သူ ပျော်မိခဲ့သည်။

သို့သော် ပန်းပွင့်ကလေးဆီက စကားသံ ထွက်လာ တော့ ကိ အသံမဟုတ်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်မ နည်းနည်းအလုပ်တွေ ရှုပ် နေလို့ ရှင်ခေါ်တိုင်း ချက်ချင်း ရောက်မလာနိုင်ခဲ့ဘူး...။ ကျွန်မ က ‘ကိ’ရဲ့ မိတ်ဆွေ ‘ဝေမီ’ပါ။ ရှင့်ကို အကျိုးအကြောင်းရှင်း ပြဖို့ ကိက ကျွန်မကို သံတမန်အဖြစ် ထားခဲ့တယ်။”

“နေပါဦး...သူက ဘယ်ရောက်နေတာလဲ...”

“ကိဟာ ရှင့်ကို သိပ်ကိုခင်မင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ Angel လေးတွေဟာ လူသားတွေနဲ့ မိတ်ဖွဲ့မိရင်ကို ဘေးဒုက္ခ ရောက်ရမယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မတို့ ကျမ်းစာမှာ ဖော်ပြပြီးသား ပါ။ ရှင့်တို့ လူသားတွေကို နတ်ဂုဏ်ပန်းကလေး လက်ဆောင် ပေးမိတာနဲ့ ကောင်းကင်တော်က ဒဏ်ခတ်မယ်ဆိုတာ ရှင်သိ သိကြီးနဲ့ ‘ကိ’ကို နတ်ဂုဏ်ပန်းကလေး ရှာခိုင်းလိုက်သလို ဖိအား တွေ ပေးခဲ့တယ်။ ရှင့်တို့ လူသားတမျိုးနွယ်လုံး တဒင်္ဂလေး ငြိမ်းချမ်းရာရဖို့ ‘ကိ’ဟာ သူ့အသက်ကို စတေးသွားရှာတယ်။ ‘ကိ’ နတ်သက်ကြွေသွားပါပြီရှင်...”

“ဘာ...”

အမွှင်ပို (၄)

မီးတောင်ကိစ္စပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် အတူပင်အတည်း အောက်မှ လွတ်မြောက်သွားပြီအထင်နှင့် သူငယ်ချင်းများအား လုံး ပျော်နေကြသည်။

ထိုကိစ္စအတွက် မည်သူ၏ အသက်ကိုစတေးခဲ့ရသည် သူတို့မသိ။

‘ကိ’ရဲ့ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံ ကြီး မြတ်မှုကတော့ သူရင်ကို ဖွဲ့မီးလို တငွေငွေ လှိုက်စားလျက်ရှိ ချေသည်။

အခုဆို တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်ဆုံးလာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဗိုလ် ချုပ်ဟိုက်ဒင်သော်လည်းကောင်း၊ ပါမောက္ခကြီး အန်ဒီလန်သော် လည်းကောင်း၊ အငြိမ်းစားများ ယူခဲ့ကြပြီ...

နောက်တက်မယ့် အာဏာရှင်၊ နောက်တက်မယ့် ပညာ ရှင်တွေ ခေတ်မှာရော နောက်ထပ် ဘာကိစ္စတွေ ထပ်ဖြန့်ကြဦး မှာလဲ...?

သတင်းတွေကတော့ မျိုးစုံ ပြန်ကြားနေပြန်ပြီ...။

နှစ်အတော်ကြာ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတဲ့ သိပ္ပံသုတေသနဌာနချုပ်ကြီးကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းဖို့ ကော်မတီတွေ ဖွဲ့နေပြီတဲ့။

ဒီတစ်ခါ အုပ်ချုပ်မှုကို ကိုင်တွယ်မယ့် ကာကွယ်ရေးက ဗိုလ်ချုပ်က နိုင်ငံခြားတက္ကသိုလ်တစ်ခုကနေ ပရော်ဖက်ဆာဘွဲ့ကို ရထားပြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်ဟိုက်ဒင်ထက် ပိုစောင်းထက်သတဲ့...။

ဪ...ချစ်သော ကမ္ဘာမြေရယ်...။

ဆချစ်ဖို (၅)

၂၀၁၂၊ ဒီဇင်ဘာ (၂၁)ရက်နေ့သည် ကမ္ဘာမပျက်၍ လူသားများ အသက်ရှူချောင်ခဲရတာတော့ သေချာပါသည်။

ကမ္ဘာပျက်ဟောကိန်းထဲမှ ကျွန်ုပ်တို့ သီသီကလေး လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ...ယခုအခါ တချို့အင်တာနက် စာမျက်နှာ၊ တချို့ ကမ္ဘာကျော်ဟောကိန်းများကလည်း ယခုလို ဆိုလာပြန်ကြသည်။

ကမ္ဘာပျက်ကိန်းသည် လုံးဝ ပျောက်ပျက်သွားသည်တော့ မဟုတ်။ ရွှေလျားသွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်...တဲ့...။

တချို့က ၂၀၁၅...တချို့က ၂၀၃၀...တချို့က ၂၀၆၀.. အမျိုးမျိုး ညွှန်းဆိုနေကြပြန်သည်။

ဘာသီနှစ်တက္ကသိုလ်ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်က တားမြစ်စေရိယာ သိပ္ပံသုတေသန ဌာနချုပ်ကြီးရဲ့ ခေါင်းတိုင်တချို့မှာလည်း ကာဗွန်မီးခိုးငွေ့တွေ တအူအူထွက်ပေါ်စ ပြုနေပြန်ပါသည်။

coming soon

သလူးသချစ်ဖို

သင်သည် ၂၁ရာစု လူသားတစ်ဦးဖြစ်လေသည်..။

သင်နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်မှာရှိသော လေပြေလေညှင်းများ၊ တခါတရံ ကျရောက်လာတတ်သော မုန်တိုင်းများ၊ သက်တန်များ၊ မြူနှင်းများ၊ မီးတောင်ပေါက်ကွဲမှုများ၊ ဆီးနှင်းကျဆင်းမှုများကို သံသယနှင့် စောင့်ကြည့်တတ်ဖို့ လိုပါသည်။

တချို့လူသားများက ခေတ်ကို ရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုကြပြီး တချို့လူသားများကတော့ ခေတ်ကို နောက်ပြန်ဆုတ်ချင်ကြပြန်သည်။

အဲဒီအထဲမှာမှ လူတချို့ကတော့ မာန်နတ်အပျင်းပြေ တီးခတ်နိုင်ရန် ကြိုးတွေပေါ်မှာ အန္တရာယ်ကို တင်ဆောင်ပြီး မိစ္ဆာစောင်းတစ်လက်ကို အကျအနာ ဖန်တီးနေကြပါသည်။

အဲဒီစောင်းကို မာန်နတ်လည်း မတီးခတ်မိပါစေနှင့်..။

သင်လည်း စပ်ဆော့ပြီး မတီးခတ် မိပါစေနှင့်...။

သင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများလည်း မတီးခတ် မိပါစေနှင့်...။

ညေး

၁၃.၆.၁၃

www.facebook.com/Nyay Nyay

ညေး/Fan Page

အိပ်မက် အသစ် မှ ထပ်မံ တင်ဆက်မည့် ကလောင် အသစ်

အပင်းချိုက်

၏
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်များ

- Run
- Genius
- စက်ရုပ်
- Three